

คู่มือศึกษาพระคัมภีร์โรงเรียนสะบาโตผู้ใหญ่
ไตรมาสที่ 3

กรกฎาคม – สิงหาคม – กันยายน 2017

พิมพ์จำนวน 1,430 เล่ม

**พระธรรมกาลาเทีย
และข่าวดีเกี่ยวกับพระเยซู**

เขียนโดย

ดร. คาร์ล พี. โคเซอร์ท

แปลโดย

ศจ. รัสตี อิศฤงคาร

จัดพิมพ์โดย

สำนักงานคริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีสแห่งประเทศไทย

แผนกพันธกิจโรงเรียนสะบาโต

สำนักงานคริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีสแห่งประเทศไทย

12 ซ.ปรีดี พนมยงค์ 37 ถ.สุขุมวิท 71 แขวงคลองตันเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110
โทร. 0-2381-3298, 0-2391-3595, 0-2391-0525, 0-2392-3598 โทรสาร 0-2381-1928

website: www.adventist.or.th e-mail: sdam@adventist.or.th

คำนำ

มาร์ติน ลูเธอร์ และจดหมายฝากถึงชาวกาลาเทีย

คริสเตียนในโลกส่วนใหญ่พร้อมจะฉลองอายุครบ 500 ปีของการปฏิรูปทางศาสนา การปฏิรูปทำให้เกิดหลักข้อเชื่อของโปรเตสแตนต์ขึ้น เป็นการตื่นตัวยิ่งใหญ่ทางศาสนา ซึ่งเริ่มต้นขึ้นในศตวรรษที่ 16 เป้าหมายหลักของการปฏิรูปคือการเปลี่ยนแปลงหลักข้อเชื่อของคริสตจักรคาทอลิกให้ดีขึ้น ท่านมาร์ติน ลูเธอร์ เป็นบาทหลวงคาทอลิกคนหนึ่ง เป็นบุคคลสำคัญที่ทำให้เกิดการปฏิรูปขึ้น พระวิญญูณฉบับริสซูร์ทึรงนำทางท่านมาร์ติน ลูเธอร์ และท่านได้นำผู้คนนับหลายล้านในคริสตจักรคาทอลิกที่มองไม่เห็นความสำคัญของพระคัมภีร์ เพราะถูกบดบังซ่อนเร้นไว้เป็นเวลาแสนนาน ให้กลับมายึดความจริงในพระคัมภีร์เป็นหลักแห่งความเชื่อ และแนวการปฏิบัติ อาจมีคนโต้แย้งว่า “การปฏิรูปก่อรูปขึ้นจากพระธรรมกาลาเทียและพระธรรมโรมจริงหรือ” บันทึกกกล่าวว่า “ขณะที่ท่านมาร์ติน ลูเธอร์อ่านพระธรรมกาลาเทีย ท่านเกิดความกระจ่างในใจว่า “คนหนึ่งจะได้รับความรอดโดยความเชื่อ” และความจริงยิ่งใหญ่นี้เองที่ทำให้เกิดการปฏิรูปทางศาสนาขึ้น และการปฏิรูปทางศาสนาได้ปลดปล่อยผู้คนนับหลายล้านคนที่ตลอดมาหลายร้อยปีที่ชาวคาทอลิกเชื่อ และปฏิบัติตามคำสอนบางส่วนที่ผิดแยกไปจากพระคัมภีร์” มหาชนที่รับเอาพระคัมภีร์ ซึ่งบรรจุพระวจนะของพระเจ้าเป็นสรณะแห่งความเชื่อนี้ มีชื่อว่าคริสเตียน “โปรเตสแตนต์” (ซึ่งภายใต้ร่มของโปรเตสแตนต์นี้ ตลอดหลายศตวรรษต่อมา มีคริสตจักรต่างๆ เกิดขึ้น และคริสตจักรเซเวนธ์-เดย์แอ๊ดเวนตีสเป็นหนึ่งในจำนวนนั้น) ต่อคำถามที่ว่า ท่านลูเธอร์อ่านบทใดหรือข้อใดของพระธรรมกาลาเทียที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลง ซึ่งทำให้โลกนี้ไม่เหมือนเดิมอีกต่อไป

คริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีสเป็นหนึ่งพระธรรมกาลาเทียอย่างมาก ศาสนาจารย์ อี.เจ. แวกกอนเนอร์ และศาสนาจารย์ เอ. ที. โจนส์ เป็นผู้นำ และเป็นนักศึกษาพระคัมภีร์ของคริสตจักรแอ๊ดเวนตีส ทั้งสองได้ศึกษา

พระธรรมกาลาเทีย และพวกเขาใช้สิ่งที่พวกเขาได้เรียนรู้ช่วยคริสตจักร เซเวนธ์เดย์แอดเวนตีสต์ในช่วงทศวรรษที่ 1880 และ 1890 ให้เข้าใจความจริงเกี่ยวกับความรอดว่า ผู้ชอบธรรมจะได้รับความรอดโดยความเชื่อ และความเชื่อเพียงอย่างเดียวเท่านั้น

เหตุใด “พระธรรมกาลาเทีย” จึงมีความสำคัญประดุจเป็นกระดูกสันหลังของการปฏิรูปโปรเตสแตนต์ เหตุใดพระธรรมเล่มนี้จึงสัมผัสดวงใจของคนจำนวนมากเช่นนี้ คำตอบมีว่าพระธรรมกาลาเทียกล่าวถึงความสำคัญของดวงวิญญาณคริสเตียน ในลักษณะที่พระธรรมเล่มอื่นของพระคัมภีร์ไม่มีในพระธรรมกาลาเทีย ท่านเปาโลถามคำถามเก่าแก่ที่เคยถามกันว่า: มนุษย์คนบาปจะได้รับการทำให้ชอบธรรมไปยื่นต่อพระพิทักตร์ของพระเจ้าผู้ทรงบริสุทธิ์ และทรงยุติธรรมได้อย่างไร คำถามนี้มากกว่าคำถามอื่น ทำให้ท่านมาร์ติน ลูเธอร์ ก้าวไปเดินบนเส้นทางสู่การเปลี่ยนแปลง และเมื่อออกเดินแล้วไม่ว่าท่านมาร์ติน ลูเธอร์ จะถูกต่อต้านเพียงใด แม้แต่เสียงต่อความตาย ท่านก็ไม่เคยหันหลังกลับ

ที่จริงพระธรรมเล่มอื่นของพระคัมภีร์ต่างมีเนื้อหาในแนวคิดอย่างเดียวกับที่พบในพระธรรมกาลาเทียเช่นกัน พระธรรมโรมเป็นหนึ่งในนั้น แต่พระธรรมกาลาเทียมีความแตกต่าง คือกล่าวได้อย่างครอบคลุมจากคำพูดเพียงไม่กี่ประโยค ในเวลาเดียวกัน แนวคิดอันรุ่มรวยถูกเขียนขึ้นในลักษณะสื่อสารเป็นการส่วนตัว และโดยองค์รวม ก่อให้เกิดความรู้สึกลุ่มลึก และสัมผัสดวงใจของคนจำนวนมากในปัจจุบันซึ่งเปิดใจให้กับพระวิญญาณของพระเจ้า เป็นความจริงที่ว่าจดหมายฝากของท่านเปาโลพูดกับเราในลักษณะส่วนตัว แต่ความเข้าใจและความสามารถของเรา จะทำให้เรามองเห็นคุณค่า และขอบคุณในถ้อยคำลึกซึ้งของท่าน เมื่อเราได้รับรู้ว่าเหตุใด และเมื่อไรที่ท่านเขียนจดหมายฝากฉบับนี้ นักศึกษาพระคัมภีร์หลายคนเชื่อว่า พระธรรมกาลาเทียอาจเป็นจดหมายฉบับแรกสุดของท่านเปาโล ซึ่งถูกเขียนขึ้นในปี ค.ศ. 49 ช่วงเวลาไม่นานหลังการประชุมสภาผู้นำของเหล่าอัครทูต และสาวกในกรุงเยรูซาเล็ม (กิจการฯ บทที่ 5) ดังนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่าเป็นงานเขียนของคริสเตียนชิ้นเก่าแก่ที่สุดเท่าที่รู้จักกัน

ทั้งจดหมายฝาก “กาลาเทีย” และพระธรรมกิจการฯ แสดงให้เห็น การต่อสู้อย่างรุนแรงที่กำลังเป็นไปในคริสตจักรแรกเริ่ม และการต่อสู้เหล่านี้ ช่วยเราให้เข้าใจว่าเหตุใดท่านเปาโลจึงเขียนจดหมายฝากและส่งไปให้กับ คริสตจักรกาลาเทีย ซึ่งผู้เชื่อในคริสตจักรกาลาเทียแบ่งออกเป็นกลุ่มอันเนื่อง มาจากความเห็นต่าง “ที่เชื่อว่ากลุ่มของตนเชื่อถูกต้อง” จะต้องปฏิบัติตามจึง จะรอดได้ กลุ่มหนึ่งชื่อว่า “จูไดเซอร์” (judaizer) กลุ่มนี้สอนว่า ชาวต่างชาติ ที่ไม่ใช่คนยิวผู้รับเชื่อในพระเยซูต้องทำสองสิ่ง (กิจการฯ 15:1) **ประการแรก** ผู้เชื่อใหม่ที่ไม่ใช่คนยิวต้องรับสัหนต์ การรับสัหนต์คือการตัดหนังหุ้มปลาย องคชาตของเด็กชายหรือผู้ชายออกไป **ประการที่สอง** กลุ่มจูไดเซอร์สอนว่า ผู้เชื่อที่ไม่ใช่ชาวยิวจะต้องถือรักษาพระบัญญัติของท่านโมเสส กลุ่มจูไดเซอร์ เน้นการมีความเชื่อเพียงอย่างเดียวไม่เพียงพอที่จะช่วยให้บุคคลหนึ่งรอด ได้ดังนั้นจึงไม่ต้องประหลาดใจว่ากลุ่มจูไดเซอร์จะทำการต่อต้าน เมื่อท่าน เปาโลสถาปนาคริสตจักรสำหรับผู้เชื่อใหม่ชาวต่างชาติขึ้นในเมืองกาลาเทีย บางคนในกลุ่มจูไดเซอร์ได้เดินทางจากกรุงเยรูซาเล็มไปยังเมืองกาลาเทีย เพื่อ “จัดระเบียบความเชื่อให้ถูกต้อง” ตามสิ่งที่พวกเขาเชื่อ

ปัญหาในเรื่องนี้ได้ยื่นไปถึงหูของท่านเปาโล ท่านลงมือเขียนจดหมาย ฝากทันทีเพราะเป็นห่วงในสถานการณ์ ท่านเปาโลทราบว่าการกลุ่มจูไดเซอร์กำลัง สอนเรื่องพระกิตติคุณเทียมเท็จ นั่นคือพระกิตติคุณแห่งความเชื่อและการ กระทำ สิ่งนี้คุกคามใ้หงานของพระคริสต์อ่อนกำลังลง ดังนั้นท่านเปาโลจึง เขียนพระธรรมกาลาเทียด้วยการใช้ถ้อยคำรุนแรงเพื่อปกป้องพระกิตติคุณ ท่านเลือกใช้ถ้อยคำที่ทรงพลังเท่าที่จะเป็นไปได้ ท่านได้เปิดเผยเรื่องคำสอน เทียมเท็จให้ทุกคนทราบความจริงอย่างชัดเจน ว่าคำสอนเช่นนั้นเป็นคำสอน ให้แสวงหาความรอดด้วยการกระทำ

หัวข้อศึกษาของไตรมาสนี้ เชื้อเชิญให้เราเดินทางไปกับท่านเปาโล ขณะที่ท่านขอให้ชาวกาลาเทียสัตย์ซื่อต่อพระเยซู อีกอย่าง ยังให้โอกาสเรา ได้คิดเกี่ยวกับความเข้าใจของตัวเอง ในความจริงเรื่องความรอด ความจริง ยิ่งใหญ่เหล่านี้เป็น “อย่างเดียวกัน” กับที่เปิดเส้นทางให้ท่านมาร์ติน ลูเธอร์ ได้ยื่นหยัดแตกหักกับอำนาจของคริสตจักรคาทอลิกแห่งโรม ความจริงที่

พระเจ้าทรงเผยให้ท่านมาร์ติน ลูเธอร์ มั่นใจ คือแสงสว่างแห่งความจริงใน
พระคัมภีร์ ซึ่งได้ถูกปกปิดซ่อนไว้ในความมืดมานานหลายร้อยปี

ผู้เขียนบทเรียนของไตรมาสนี้คือ ดร.คาร์ล โคเซอร์ท ผู้เป็นศาสตราจารย์
สอนวิชาการศึกษาพระคัมภีร์ที่มหาวิทยาลัยวัลลา วัลลา (คริสตจักรเซเวนธ์เดย์
แอ็ดเวนตีส) ในรัฐวอชิงตันมาหลายปี

สารบัญ

บทที่	ชื่อเรื่อง	หน้า
1	อัครทูตเปาโล : นักเทศน์สำหรับคนต่างชาติ วันที่ 24 - 30 มิถุนายน 2017	7
2	ข่าวสารของอัครทูตเปาโล และสิทธิของท่านที่จะนำคริสตจักร	18
	วันที่ 1 - 7 กรกฎาคม 2017	
3	อำนาจของพระกิตติคุณรวมผู้เชื่อเป็นหนึ่ง	30
	วันที่ 8 - 14 กรกฎาคม 2017	
4	รอดโดยความเชื่อเท่านั้น	42
	วันที่ 15 - 21 กรกฎาคม 2017	
5	ความเชื่อในพระคัมภีร์เดิม	54
	วันที่ 22 - 28 กรกฎาคม 2017	
6	ส่วนสำคัญที่สุดของพระสัญญา	66
	วันที่ 29 กรกฎาคม - 4 สิงหาคม 2017	
7	เส้นทางสู่ความเชื่อ	77
	วันที่ 5 - 11 สิงหาคม 2017	
8	จากการเป็นทาสกลายเป็นทนายของพระเจ้า	88
	วันที่ 12 - 18 สิงหาคม 2017	
9	ดวงใจของท่านเปาโล	99
	วันที่ 19 - 25 สิงหาคม 2017	
10	หนังสือสัญญาสองฉบับ	109
	วันที่ 26 สิงหาคม - 1 กันยายน 2017	
11	ปลดปล่อยสู่เสรีภาพในพระคริสต์	120
	วันที่ 2 - 8 กันยายน 2017	
12	ดำเนินชีวิตโดยพระวิญญาณ	131
	วันที่ 9 - 15 กันยายน 2017	
13	ข่าวดีและคริสตจักร	141
	วันที่ 16 - 22 กันยายน 2017	
14	การรอดเรื่องกางเขนของพระเยซู	152
	วันที่ 23 - 29 กันยายน 2017	

บทที่ 1

อัครทูตเปาโล: นักเทศน์สำหรับคนต่างชาติ

Paul: Preacher to the Non-Jewish Nation

วันที่ 24 - 30 มิถุนายน 2017

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

กิจการฯ 6:9-15; กิจการฯ 9:1-9; 1 ซามูเอล 16:7;

มัทธิว 7:1; กิจการฯ 11:19-21; กิจการฯ 15:1-5

ข้อควรจำ

“ครั้นคนทั้งหลาย (เหล่าผู้เชื่อในกรุงเยรูซาเล็ม) ได้ยินคำเหล่านั้นก็หนึ่งอยู่ แล้วได้สรรเสริญพระเจ้าว่า “พระเจ้าได้ทรงโปรดแก่คนต่างชาติให้กลับใจใหม่ จนได้ชีวิตรอดด้วย” (กิจการฯ 11:18)

👉 ่มเป็นการยากที่จะเข้าใจบุรุษคนหนึ่ง ซึ่งเป็นที่รู้จักกันในชื่อ “เซาโล” แห่งเมืองทาร์ซัส และไม่เป็นการยากที่จะเข้าใจว่าเหตุใดเขาจึงทำสิ่งที่เขาได้ทำไป (เซาโลแห่งเมืองทาร์ซัส ได้กลายเป็นรู้จักในชื่อ “เปาโล” หลังจากที่เขาได้กลายเป็นคริสเตียน) เซาโลเป็นชาวยิวคนหนึ่งที่ดีเครื่องมาก ตลอดชีวิตของเขา เขาถูกสอนว่าพระบัญญัติมีความสำคัญยิ่ง และเขาได้รับการสอนด้วยว่า พระเมสสิยาห์จะมาปลดปล่อยชนอิสราเอลสู่อิสรภาพ ในด้านการเมืองจากชาติศัตรู พระเมสสิยาห์คือบุคคลผู้หนึ่งที่พระเจ้าจะทรงส่งมาช่วยชนอิสราเอลจากความบาป ชาวยิวเฝ้ารอการมาของพระเมสสิยาห์เป็นเวลานาน แต่เมื่อพระองค์ได้เสด็จมาจริง พระองค์กลับถูกจับ และถูกนำไปตรึงที่ไม้กางเขนเหมือนกับอาชญากรที่ทำผิดร้ายแรง ถ้าชีวิตของพระเมสสิยาห์จะลงเอยด้วยความตายเช่นนี้ เป็นเรื่องยากเกินกว่าที่ชายชื่อเซาโลจะ

รับไหว ในใจของเขาโลคิดว่าเหตุใดสาวกของพระเยซูจึงรักภักดีต่อบัญญัติ เขาโลเชื่อว่าคำสอนเรื่องการสิ้นพระชนม์ของพระเยซู และการฟื้นพระชนม์ จากความตายของพระองค์เป็นคำโกหกที่น่ากลัว ใครที่เชื่อในการหลอกลวงนี้ จะต้องถูกลงโทษ ดังนั้นเขาโลได้ตัดสินใจที่จะขจัดคำโกหกนี้ให้หมดไปจาก ความเชื่อของชนอิสราเอล ที่จริงแล้ว เมื่อเราได้อ่านเกี่ยวกับเขาโลครั้งแรก ในพระคัมภีร์ เขาโลได้ทำการข่มเหงชาวยิวที่เชื่อในพระเยซู แต่พระเจ้าทรง วางแผนการให้เขาโลทำในสิ่งแตกต่างจากแผนที่เขาโลมีไว้สำหรับเขาเอง ซึ่งเขาโลไม่เคยจินตนาการว่าชีวิตของเขาจะเปลี่ยนแปลงไปในทางตรงกัน ข้ามอย่างสุดกู่ ว่าวันหนึ่งเขาจะกลายเป็นผู้เทศนาสั่งสอนว่าพระเยซูคือ พระเมสสิยาห์ และเขาโลแม้แต่จะเทศนาความจริงในเรื่องนี้ท่ามกลางชน ต่างชาติที่ไม่ใช่ชาวยิว

วันอาทิตย์

เขาโลแห่งทาร์ซัสข่มเหงคริสเตียน

(กิจการฯ 6:9-15)

SAUL OF TARSUS PERSECUTED CHRISTIANS

เราพบเขาโลแห่งทาร์ซัสครั้งแรกในพระธรรมกิจการฯ เขาโลมีส่วนใน การตายของสเทเฟน (กิจการฯ 7:58) ครั้งนั้นสเทเฟนถูกฝูงชนเอาก้อนหิน ขว้าง การขว้างก้อนหินในลักษณะนั้นหมายถึงการฆ่าบุคคลหนึ่งให้เขาหรือ เธอตาย โอกาสต่อมาที่เราพบเขาโลคือพระธรรมกิจการฯ 8:1-5 ตรงนี้ เขาโล มีส่วนในการทำให้คริสเตียนในกรุงเยรูซาเล็มตาย

การเทศนาและการตายของสเทเฟนเพื่อพระนามของพระคริสต์ มีผล กระทบต่อจิตใจของเขาโลอย่างลึกซึ้ง สเทเฟนเป็นชาวยิวที่พูดภาษากรีกได้ เขาเป็นหนึ่งในเจ็ดของมัคนายก ซึ่งถูกเลือกเข้ามารับใช้คริสตจักรที่ได้ตั้งขึ้น ใหม่เป็นครั้งแรก (กิจการฯ 6:3-6) พระธรรมกิจการฯ ตอนนี้นำถึงเรื่องของ สเทเฟน และกลุ่มของชาวยิวที่เข้ามาอาศัยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม พวกเขาได้ ถัดกับสเทเฟนเรื่องการเทศนาสั่งสอนของพระเยซู เป็นไปได้ว่าเขาโลเป็น คนหนึ่งที่ร่วมในการโต้แย้งในครั้งนี้

อ่านพระธรรมกิจการฯ 6:9-15 สเทเฟนถูกกล่าวหาในเรื่องอะไร ถ้อยคำใส่ร้ายของพยานเท็จเตือนคุณให้นึกถึงอะไร (อ่านมัทธิว 26:59-61 สำหรับคำตอบ)

ชาวยิวรู้สึกเกลียดชังสเทเฟน ความโกรธแค้นเกิดขึ้นจากถ้อยคำที่สเทเฟนเทศนาสั่งสอน ซึ่งเป็นผลลัพธ์มาจากพื้นฐานสองประการ ประการแรก ชาวยิวรู้สึกว่าสเทเฟนมองไม่เห็นความสำคัญของบัญญัติ และพระวิหารของชาวยิว ทั้งสองสิ่งนี้เป็น “หัวใจ” ในการนมัสการของชาวยิว ทั้งสองเป็นสัญลักษณ์บ่งบอกในความเป็นคนยิว ประการที่สอง สิ่งที่สเทเฟนได้ทำ คือสเทเฟนสอนว่าพระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์ แม้พระเยซูจะทรงถูกลงโทษถึงตาย แต่สเทเฟนบอกว่า บัดนี้พระเยซูได้ทรงฟื้นขึ้นสู่ชีวิตอีกครั้งแล้ว สเทเฟนไม่สอนเรื่องพระบัญญัติและพระวิหาร ซึ่งเป็นศูนย์กลางแห่งความจริงในความเชื่อของชาวยิว

จึงไม่สงสัยว่าเหตุใดสเทเฟนโกรธซาโลและพวกฟาริสี (ฟิลิปปี 3:3-6) พวกฟาริสีเป็นกลุ่มที่ถือศาสนายิวเป็นชีวิตจิตใจ พวกเขาปฏิบัติตามบัญญัติของชาวยิวอย่างเคร่งครัดมาก ดังนั้นซาโลจึงกระตือรือร้นที่จะลงโทษพวกคริสเตียน พระสัญญาที่ว่าอาณาจักรของพระเจ้าจะมาตั้งอยู่ยังไม่เกิดขึ้น ดังนั้นอาจเป็นไปได้ที่ซาโลจะคิดไปว่า นี่เป็นงานของเขที่ต้องทำให้เกิดขึ้น เขาอาจเชื่อว่า สิ่งที่ได้กล่าวสัญญาไว้จะเกิดขึ้นได้ถ้าศาสนาของชนชาติอิสราเอลได้รับการชำระให้สะอาดจากความเชื่อผิด สำหรับซาโล สิ่งผิดบาปที่รวบรวมไปถึงสิ่งที่คริสเตียนเชื่อว่า พระเยซูเป็นพระเมสสิยาห์

เช่นเดียวกับซาโล เราจะต้องปฏิบัติตามสิ่งที่เราเชื่อ แต่เรื่องนี้แสดงให้เห็นว่า เราจำเป็นต้องระมัดระวังเพียงใดเกี่ยวกับสิ่งที่เราเชื่อ เพราะเราอาจเป็นฝ่ายผิดในบางครั้ง ดังนั้นเราจะทราบอย่างถ่องแท้ในสิ่งที่เราเชื่อได้อย่างไร

การข่มเหงครั้งแรกของซาโลที่ต่อคริสตจักรแทบจะไม่มีใครสังเกตเห็น (ผ้าเสื้อชั้นนอกของเหล่าชายฉกรรจ์ผู้เอาหินขว้างสเทเฟนจนตาย) ในเวลาไม่นานหลังจากเหตุการณ์ดังกล่าว การข่มเหงคริสเตียนของซาโลเพิ่มระดับขึ้น (อ่านกิจการฯ 8:1-3; กิจการฯ 9:1, 2, 13, 14, 21; กิจการฯ 22:3-5)

ท่านลู่กาผู้เขียนพระธรรมกิจการฯ ท่านใช้หลายคำพรรณนาถึงซาโล ถ้อยคำเหล่านี้वादให้เห็นภาพชัดเจนถึงความดุร้ายของสัตว์ อีกทั้งพรรณนาซาโลว่าเป็นเหมือนทหารที่มุ่งบดขยี้ศัตรูให้สิ้นซาก ถ้อยคำที่ใช้คือ “การทำลายล้าง” (destroy) ในกิจการฯ 8:3 คำเดียวกันนี้ถูกใช้ในพระคัมภีร์ฉบับภาษากรีกที่แปลจากพระคัมภีร์เดิม ในเพลงสดุดี 80:13 ซึ่งการใช้ตรงนั้นก็เพื่อพรรณนาถึง “ความโหดร้าย” ซึ่งเป็นพฤติกรรมของ “หมีป่า” ทั่วไปหรือ “หมีป่าตัวผู้” ถ้อยคำเหล่านี้แสดงให้เห็นว่าการจู่โจมของซาโลที่ต่อคริสเตียนเป็นการวางแผนไว้ก่อน เพื่อที่จะกวาดล้างความเชื่อของคริสเตียนให้หมดไปจากแผ่นดินโลก

อ่านพระธรรมกิจการฯ 9:1-18; กิจการฯ 22:6-21; กิจการฯ 26:12-19 พระเมตตาและการให้อภัยของพระเจ้าเปลี่ยนสิ่งใดในตัวซาโล และความดีที่ทำให้เขาสมควรได้รับพระเมตตานั้นคืออะไร

ซาโลได้เปลี่ยนจากผู้ทำลายความเชื่อของคริสเตียนมาเป็นผู้เชื่อ และกลายเป็นคริสเตียนเสียเอง การเปลี่ยนแปลงนี้ดูเหมือนเป็นไปได้สำหรับทุกคน ดังนั้นจึงมีคนมากมายเกิดความยุ่งยากใจที่จะเชื่อในการเปลี่ยนแปลงจิตใจของซาโลว่า นี่เป็นสิ่งที่ได้เกิดขึ้นแล้วจริง

สิ่งเดียวที่ซาโลคู่ควรกับการได้รับ คือ “การถูกลงโทษ” แต่แทนที่พระเจ้าจะทรงลงโทษ พระองค์กลับให้ “การอภัยบาป” แทน แต่สิ่งสำคัญตรงนี้ที่ควรตระหนักคือ การเปลี่ยนแปลงของซาโลไม่ได้เกิดขึ้นโดยปราศจากสาเหตุ และซาโลไม่ได้ถูกบังคับให้เป็นคริสเตียนด้วย

ซาโลไม่ใช่นคนที่เชื่อว่าไม่มีพระเจ้า (atheist) คนที่เชื่อว่าไม่มีพระเจ้า จะเชื่อว่าไม่ว่าพระเจ้าองค์ใดก็แล้วแต่ไม่มีอยู่จริง แต่ซาโลเป็นคนเคร่งศาสนา แต่เขาก็เข้าใจผิดถนัดในความเชื่อว่า “โลกและจักรวาลมีพระเจ้า” คือซาโล เข้าใจพระเจ้าผิดไปในส่วนของพระเยซู ถ้อยคำของพระเยซูใน กิจการฯ 26:14 แสดงให้เห็นว่า พระวิญญาณของพระองค์ทำงานในจิตใจของซาโล พระเยซู ตรัสกับซาโลว่า “ซาโล ซาโลเอ๋ย เจ้าข่มเหงเราทำไม ซึ่งเจ้าจะถีบประทัด ก็จับตัวตัวเอง” (กิจการฯ 26:14) ในสมัยพระคัมภีร์ “ประทัด” (ปฏิภัก) คือไม้ยาวที่มีปลายแหลม เพื่อใช้กระทุ้งวัวที่ไม่ยอมเดินลากคันไถหรือเกวียน สำหรับซาโลได้ปฏิเสธพระเจ้านานที่จะทำตามพระประสงค์ของพระเจ้า แต่เมื่อซาโลมีประสบการณ์ได้พบกับพระเยซูผู้ฟื้นพระชนม์ในลักษณะมหัศจรรย์ ซาโลได้หยุดต่อสู้กับพระเจ้าในทันที

คิดถึงประสบการณ์ของคุณเองตอนกลับใจเป็นคริสเตียนเป็นอย่างไร เหมือนซาโลไหม คุณได้รับพระเมตตาของพระเจ้าไหม เหตุใดจึงไม่ควรลืมนสิ่งที่พระคริสต์ทรงประทานให้เรา

วันอังคาร

ซาโลในเมืองดามัสกัส (กิจการฯ 9:10-19)

SAUL IN DAMASCUS

ซาโลสูญเสียการมองเห็นอันเนื่องมาจากการได้พบกับพระเยซู พระเยซู ทรงสั่งให้ซาโลเข้าไปพบยูดาสในเมืองดามัสกัส และให้พำนักอยู่ในตึกหลังนั้น รอพบชายอีกคนชื่อว่า “อานาเนีย” ไม่ต้องสงสัยว่า การตาบอดเป็นเรื่อง เตือนใจซาโลอย่างทรงพลังว่า เขาเองเป็นคนตาบอดฝ่ายจิตวิญญาณ ซึ่ง อาการตาบอดดังกล่าวนำเขาให้ทำร้ายคริสเตียน

การได้พบพระเยซูบนเส้นทางไปเมืองดามัสกัส ได้เปลี่ยนแปลงชีวิต ซาโลอย่างสิ้นเชิง ครั้งหนึ่งซาโลคิดว่าเขาทำสิ่งที่ถูกต้อง แต่เป็นการคิดผิด และได้ทำผิดอย่างมหันต์ ครั้งก่อนซาโลคิดว่าทำการเพื่อพระเจ้าแต่กลับเป็น การทำงานต่อต้านพระองค์ ดังนั้นซาโลเข้าไปในเมืองดามัสกัสและได้กลายเป็นคนใหม่ เขาไม่ได้เป็นชาวฟาริสีที่หยิ่งที่เดินทางจากกรุงเยรูซาเล็มด้วยความต้องการจะกวาดล้างความเชื่อของคริสเตียนให้หมดไปจากเมืองดามัสกัส

ซาโลไม่ได้ดื่มและไม่รับประทานสิ่งใดเป็นเวลาสามวัน เขาใช้เวลาที่นั่นอดอาหาร และอธิษฐาน และครุ่นคิดถึงสิ่งทั้งปวงที่ได้บังเกิดขึ้น

อ่านพระธรรมกิจการฯ 9:10-14 จินตนาการว่า อานาเนียจะรู้สึกอย่างไร เมื่อเขาได้ยินข่าวเกี่ยวกับซาโล บุคคลที่ครั้งก่อนเป็นตัวตั้งตัวตีในการข่มเหงเหล่าผู้เชื่อในพระเยซู แต่บัดนี้กลายเป็นผู้เชื่อในพระเยซู แล้วตอนนี้เขาไม่ได้ถูกเรียกว่า “ซาโล” แต่ถูกเรียกว่า “เปาโล” พระเจ้าได้ทรงเลือกเขาให้นำพระกิตติคุณเกี่ยวกับพระเยซูไปประกาศกับคนต่างชาติ ชาวยิวจะเรียกคนทุกชาติที่ไม่ใช่คนยิวว่าคนต่างชาติ (Gentiles) อ่านกิจการฯ 26:16-18 เพื่อรับทราบมากขึ้นเกี่ยวกับงานของอัครทูตเปาโลท่ามกลางโลกของคนต่างชาติ

ไม่สงสัยเลยว่าตอนแรกอานาเนียรู้สึกกระแวง แม้แต่คริสตจักรในเยรูซาเล็มยังใช้เวลากว่าจะยอมรับท่านเปาโล กล่าวคือเวลาผ่านไปสามปีหลังจากท่านเปาโลเป็นคริสเตียน (กิจการฯ 9:26-30) ลองจินตนาการดู เป็นการยากเพียงใดที่ชาวคริสเตียนในเมืองดามัสกัสจะต้อนรับท่านเปาโล เพราะเป็นเพียงไม่กี่วันที่ท่านเปาโลได้รับการเปลี่ยนแปลง พระเจ้าทรงประทานนิมิตให้อานาเนียได้เห็นภาพการเปลี่ยนแปลงของซาโล ถ้าเป็นสิ่งที่ชัดเจนน้อยกว่า “นิมิต” คงไม่มีพลังพอที่จะทำให้อานาเนียเกิดความมั่นใจได้ ว่าสิ่งที่ท่านได้ยินมาเป็นความจริงใหม่: ผู้เคยเป็นศัตรูหมายเลขหนึ่งของคริสเตียนท่ามกลางชาวยิว ตอนนี้เป็นผู้เชื่อคนหนึ่งกำลังอยู่ท่ามกลางพวกเขา

ซาโลเดินทางออกจากเยรูซาเล็มพร้อมกับอำนาจจากมหาปุโรหิตให้ทำลายความเชื่อของคริสเตียน แต่พระเจ้าทรงมีงานที่แตกต่างไปอย่างสิ้นเชิงให้ซาโลทำ นั่นคือให้นำพระกิตติคุณไปยังชาวต่างชาติ แนวคิดนี้ดูเหมือนจะทำให้ให้อานาเนีย และเหล่าคริสเตียนชาวยิวทั้งมวลรู้สึกสะอึ้งตกใจ แต่ไม่นานต่อมากลับได้ยินว่าซาโลได้กลายเป็นคริสเตียนคนหนึ่ง ซึ่งจะว่าไป ซาโลครั้งหนึ่งพยายามหยุดไม่ให้ใครเผยแผ่ความเชื่อของคริสเตียน แต่บัดนี้พระเจ้าจะทรงใช้ซาโลให้ประกาศเผยแผ่ข่าวสารนั้นให้ไปไกลแสนไกลเกินกว่าผู้เชื่อชาวยิวคนใดคิดฝันว่าจะเป็นไปได้

อ่านพระธรรม 1 ซามูเอล 16:7; มัทธิว 7:1 และ 1 โครินธ์ 4:5
ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้สอนเราว่าเหตุใดเราจึงต้องรอบคอบที่จะตัดสินใจ

ประสบการณ์ด้านจิตวิญญาณของคนอื่น คุณได้ทำอะไรผิดพลาดบ้างในการตัดสินคนอื่น ๆ และคุณได้เรียนรู้อะไรจากความผิดพลาดนั้น

พุธ

พระกิตติคุณแพร่ไปสู่คนต่างชาติ

(กิจการฯ 11:19-21, 26)

THE GOSPEL GOES TO THE GENTILES

อ่านพระธรรมกิจการฯ 11:19-21, 26 คริสตจักรของคนต่างชาติตั้งขึ้นที่ไหนดั้งเดิมเป็นแห่งแรก มีสาเหตุอะไรทำให้ผู้เชื่อหลายคนเดินทางไปที่นั่น

การข่มเหงคริสเตียนเกิดขึ้นหลังจากความตายของสเทเฟน ชาวยิวจำนวนมากได้หลบหนีภัยไปยังเมืองอันติโอก ซึ่งอยู่ห่างจากเยรูซาเล็มไปทางเหนือประมาณ 480 กิโลเมตร เมืองอันติโอกเป็นเมืองหลวงของแคว้นซีเรีย อันติโอกเป็นเมืองสำคัญอันดับสามในอาณาจักรโรมัน เริ่มจากกรุงโรม มาเป็นอะเล็กซานเดรีย แล้วก็อันติโอก อันติโอกมีประชากรจากทั่วโลกอาศัยอยู่ประมาณ 500,000 คน ดังนั้นอันติโอกจึงเป็นจุดสมบรูณ์ที่จะมีคริสตจักรที่มีสมาชิกทั้งชาวยิวและชาวต่างชาติ การมีสมาชิกคละกันทั้งชาวยิว และชาวต่างชาติ จะเป็นสถานที่เหมาะสมที่สุดที่จะเป็นจุดเริ่มต้นของพันธกิจการประกาศไปทั่วโลกกว้างของคริสตจักรในช่วงยุคแรกเริ่มของคริสตจักร

มีอะไรเกิดขึ้นในเมืองอันติโอก ที่เป็นเหตุทำให้ท่านบารนาบัสเดินทางไปเยี่ยมเมืองนี้ และได้เชิญท่านเปาโลให้ร่วมทีมกับท่านที่นั่น ภาพของคริสตจักรในเวลานั้นเป็นอย่างไร ตามที่พระธรรมกิจการฯ 11:20-26 ได้วาดภาพไว้ให้เราเห็น

เป็นการยากที่จะประมวลรายการกิจกรรมเรียงตามเวลาสำหรับชีวิตของท่านเปาโล เพราะบันทึกจะเขียนไว้เฉพาะเหตุการณ์สำคัญที่เกิดขึ้น แต่ดูเหมือนว่าช่วงเวลาห้าปีได้ผ่านไประหว่างที่ท่านเปาโลเดินทางไปเยี่ยมกรุงเยรูซาเล็มในกิจการฯ 9:26-30 และคำเชิญของท่านบารนาบัสให้ท่านเปาโลมาร่วมกันเป็นทีมงานในเมืองอันติโอก ส่วนท่านเปาโลทำอะไรบ้างในช่วงห้าปีแรก

หลังการกลับใจเป็นสิ่งยากที่จะซ้ซัดลงไป แต่พระธรรมกาลาเทีย 1:21 บอก
เบาะแสให้เราทราบบ้าง ท่านเปาโลอาจได้เดินทางไปประกาศพระกิตติคุณใน
ซีเรียและซีลีเซีย บางคนเชื่อว่าในช่วงเวลาดังกล่าว ครอบครัวของท่านเปาโล
ได้ตัดสิทธิ์ทางกฎหมาย ไม่ให้ท่านเปาโลได้รับมรดกเป็นเงิน หรือที่ดินซึ่งเป็น
สิทธิตามกฎหมายเมื่อพวกเขาเสียชีวิตลง (ฟีลิปปี 3:8) ผลลัพธ์ที่ตามมาคือ
ท่านเปาโลต้องเผชิญความยากลำบากนานปีการ (อ่าน 2 โครินธ์ 11:23-28)

คริสตจักรที่อันทิโอกเติบโตขึ้นภายใต้การทรงนำของพระวิฆัญญาณ-
บริสุทธี กิจการฯ 13:1 แสดงให้เห็นว่าสมาชิกโบสถ์ประกอบด้วยคนหลาย
เชื้อชาติจากทั่วโลก: ท่านบารนาบัสมาจากไซปรัส ลูสิอัสมาจากไซริน และ
ท่านเปาโลมาจากซีลีเซีย ลิเมโอนเป็นไปได้จากแอฟริกา และมีผู้เชื่อชาว
ต่างชาติมาจากทั่วโลก ตอนนี้องค์พระวิฆัญญาณทรงประสงค์จะนำพระกิตติคุณไป
ยังชาวต่างชาติไกลออกไปกว่าซีเรียและยูเดีย และอันทิโอกจะกลายเป็น
ศูนย์กลางในซีเรียที่งานแห่งพระกิตติคุณเผยแผ่ออกไป

อ่านพระธรรมกิจการฯ 11:19-26 ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้แสดงให้เห็น
เห็นว่า สมาชิกคริสตจักรที่อันทิโอกประกอบด้วยผู้เชื่อมาจากชาวต่างชาติ
ที่มีวิถีชีวิตและพื้นฐานหลากหลาย ต่างธรรมเนียม ประเพณี ศิลปะ
และรายละเอียดอื่น ๆ เราสามารถเรียนรู้อะไรจากข้อมูลเหล่านี้ ซึ่งอาจ
ช่วยเราให้ดำเนินงานคริสตจักรได้ดีเหมือนที่อันทิโอก

วันหยุดหีบศักดิ์

การโต้แย้งภายในคริสตจักร (กิจการฯ 15:1-5) DISAGREEMENT WITHIN THE CHURCH

ไม่นานหลังจากคริสตจักรอันทิโอกได้รับการสถาปนาขึ้นสำหรับผู้
เชื่อกลุ่มแรก จากจุดเริ่มต้นที่ผู้เชื่อชาวยิวไม่ค่อยยินดีจะต้อนรับชาวต่างชาติ
ที่รับเชื่อเข้าสู่คริสตจักร ตอนแรกพวกเขาคริสเตียนเห็นด้วยที่พวกเขาจำเป็นต้อง
เข้าถึงชาวต่างชาติ แต่พวกเขาไม่เห็นด้วยในส่วนที่ชาวต่างชาติจะเข้า
ร่วมการนมัสการในคริสตจักร บางคนรู้สึกว่าการเชื่อในพระเยซูเพียงอย่าง
เดียวไม่เพียงพอที่จะเป็นคริสเตียน พวกเขายืนยันว่าคริสเตียนชาวต่างชาติ
จำเป็นต้องทำสองประการ ก่อนที่จะได้รับการยอมรับ ประการแรก ชาว

ต่างชาติที่เป็นเพศชาย เด็กชาย หรือผู้ใหญ่ต้องรับพิธีสุหนัต การจะรับสุหนัตคือจะต้องตัดหนังหุ้มปลายองคชาตออกไป **ประการที่สอง** ผู้ที่เชื่อในพระเยซู จำเป็นต้องเชื่อฟังบัญญัติของท่านโมเสสด้วย

พระธรรมกิจการฯ 10:1-11:18 เล่าถึงประสบการณ์ของอัครทูตเปโตร กับนายร้อยทหารโครเนลิอัส ซึ่งเป็นชาวโรมัน และเป็นคนต่างชาติ ผู้ได้รับบัพติศมาจากท่านเปโตร โดยไม่ต้องรับสุหนัต ผู้เชื่อชาวยิวทั้งหลายในคริสตจักรรู้สึกว่าวุ่นใจในเรื่องนี้ ความรู้สึกนี้เป็นตัวอย่างเห็นได้ชัดเจนในความเห็นขัดแย้งกันในเรื่องชาวต่างชาติ การรับชาวต่างชาติหนึ่ง หรือสองคนเข้าสู่คริสตจักร อาจทำให้สมาชิกชาวยิวบางคนรู้สึกไม่สบายใจ แต่อัครทูตเปาโลต้องการเปิดประตูคริสตจักรออกกว้างเพื่อให้ชาวต่างชาติทั้งปวงเข้ามาร่วม โดยการเชื่อในพระเยซูคริสต์เท่านั้น ดังนั้นจึงมีผู้เชื่อบางคนพยายามที่จะหยุดงานของท่านเปาโลที่ดำเนินไปท่ามกลางชาวต่างชาติ

อ่านพระธรรมกิจการฯ 15:1-5 ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้บอกว่าผู้เชื่อชาวยิวจากแคว้นยูเดียพยายามจะล้มงานของท่านเปาโลท่ามกลางชาวต่างชาติที่เป็นคริสเตียนในอันโทโกกอย่างไร

ในตอนสุดท้าย สภาแห่งกรุงเยรูซาเล็มลงมติยอมรับฝ่ายของท่านเปาโลการโต้แย้งเรื่องที่ว่า จะให้ผู้เชื่อชาวต่างชาติรับสุหนัตหรือไม่ปิดฉากลง กระนั้นยังมีผู้เชื่อชาวยิวหลายคนยังพยายามจะหยุดท่านเปาโลจากการนำพระกิตติคุณไปประกาศกับคนต่างชาติ เจ็ดปีผ่านไปหลังจากการประชุมสภาแห่งกรุงเยรูซาเล็ม วันหนึ่งท่านเปาโลเดินทางไปเยี่ยมกรุงเยรูซาเล็มเป็นครั้งสุดท้าย ชาวยิวหลายคนในกรุงเยรูซาเล็มซึ่งยังแคลงใจเกี่ยวกับพระกิตติคุณซึ่งท่านเปาโลประกาศ และเพราะเรื่องนี้ทำให้ท่านเปาโลเกือบเอาชีวิตไม่รอดเมื่อท่านไปเยี่ยมพระวิหาร ชาวยิวจากเอเชียใต้ยุ่งประชาชนแล้วจับท่านเปาโลร้องว่า “ชนชาติอิสราเอลเอ๋ย จงช่วยกันเถิดคนนี้เป็นผู้ที่ได้เสี้ยมสอนคนทั้งปวงทุกตำบลให้เป็นศัตรูต่อชนชาติของเรา ต่อธรรมเนียม และต่อสถานที่นี้ และยิ่งกว่านั้นอีก เขาได้พาคนชาวกรีกเข้ามาในวิหารด้วย จึงทำให้ที่บริสุทธิ์นี้เป็นมลทิน” (กิจการฯ 21:28)

จินตนาการให้คุณเองเป็นหนึ่งในกลุ่มชาวยิวผู้เชื่อในพระเจ้าที่ยังรู้สึกขัดเคืองกับคำสอนของท่านเปาโล เรื่องนี้สามารถสอนเราเกี่ยวกับแนวคิดของเรา หรือของกลุ่มที่อาจนำไปในทิศทางผิดได้อย่างไร เราสามารถจะรักษาตัวเองให้พ้นจากการกระทำ หรือเชื่อในสิ่งผิดพลาดเหมือนพวกยิวกลุ่มนี้ได้อย่างไร

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

อ่านหนังสือของ เอลเลน จี. ไวท์ *Individual Independence*, หน้า 430-434, *คำพยานสำหรับคริสตจักร*, เล่ม 3 บทเหล่านี้พูดถึงความหมายของการเป็นคริสเตียนแท้ในคริสตจักร และให้อ่านใน *The SDA Bible Commentary*, เล่ม 6, หน้า 225-234 ด้วย หน้าหนังสือเหล่านี้เป็นเหมือนแผนที่ช่วงต้นชีวิตของซาโล ซึ่งต่อมาซาโลได้เปลี่ยนชื่อเป็น “เปาโล” เมื่อท่านได้กลายมาเป็นคริสเตียน

ครั้งหนึ่งท่านเปาโล (ในชื่อซาโล) เป็นผู้ปกป้องที่เข้มแข็งของศาสนายิว และเป็นหัวหน้ากลุ่มผู้ทำการข่มเหงผู้ติดตามของพระเยซู ท่านเปาโลเป็นคนกล้าหาญ ท่านไม่เคยเลิกล้มความตั้งใจ ท่านมีพลังในการโต้เหตุผล ท่านสามารถทำให้บางคนมองดูเหมือนเป็นคนโง่เขลาจากอำนาจแห่งของประทานในการใช้ถ้อยคำของท่าน และบัดนี้ชาวยิวทั้งหลายได้มองเห็นชายหนุ่มผู้เต็มไปด้วยของประทานคนนี้ได้เข้าร่วมกับกลุ่มที่ครั้งหนึ่งท่านได้ทำการต่อต้านอย่างแข็งขัน ณ ตอนนี้อย่างไร ท่านเปาโลทำการเทศนาสั่งสอนออกนามพระเยซูอย่างไม่มี ความเกรงกลัวใดๆ

“นายพลผู้บัญชาการกองทัพเสียชีวิตในการสู้รบ นับเป็นการสูญเสียยิ่งใหญ่สำหรับกองทหารของเขา แต่การสูญเสียชีวิตของเขา ไม่ได้ทำให้กองทหารของศัตรูเข้มแข็งขึ้น แต่ครั้งชายผู้เป็นที่รู้จักกันดีเข้าร่วมกับกองทัพของศัตรู ทำให้เหล่าคนที่เขาเข้าร่วมได้รับประโยชน์ เขาโลแห่งทาร์ซัสควรล้มลงและตายโดยแสงรัศมีขององค์พระผู้เป็นเจ้าบนเส้นทางไปเมืองดามัสกัส สมมติเขาถูกฆ่าตาย ชาวยิวทั้งหลายก็จะสูญเสียพลังในการข่มเหงคริสเตียน

แต่พระเจ้าทรงแสนดี ทรงไว้ชีวิตท่านเปาโล และทรงเปลี่ยนแปลงจิตใจของเขา และเช่นนั้น ผลของการเปลี่ยนแปลง ผู้มีชัยของกองกำลังศัตรูได้เข้าร่วมกับกองกำลังของพระคริสต์ ซึ่งลงตัวพอดี พระเจ้าทรงต้องการชายฉกรรจ์ที่มุ่งมั่นในวัตถุประสงค์ มีความกล้าหาญ ปราศจากความเกรงกลัวซึ่งเป็นที่ต้องการมากในช่วงเริ่มต้นของคริสตจักร” (เอลเลน จี. ไวท์, กิจการของ-อัครทูต, หน้า 124)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. ศัตรูตัวฉกาจที่สุดของท่านเปาโลคือชาวยิว ผู้ซึ่งเชื่อในพระเยซู เราสามารถเรียนรู้อะไรจากข้อมูลนี้
2. เป็นสิ่งสำคัญที่จะยืนยันในสิ่งที่เราเชื่อ แต่ในเวลาเดียวกัน เราจะแน่ใจได้อย่างไรว่าเราไม่ต่อต้านพระเจ้าด้วยจุดยืนของเรา

สรุป

เขาโลพบพระเยซูผู้ทรงฟื้นพระชนม์บนถนนไปเมืองดามัสกัส เป็นเวลาที่มีการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญที่สุดสำหรับตัวท่านและประวัติศาสตร์ของคริสตจักร พระเจ้าทรงเปลี่ยนแปลงชายผู้ทำการข่มเหงคริสตจักร และพระเจ้าทรงเลือกท่านให้นำพระกิตติคุณไปประกาศกับโลกของชาวต่างชาติ ท่านสอนชาวต่างชาติว่าพวกเขาควรเข้าร่วมกับคริสตจักรด้วยความเชื่อเท่านั้น คำสอนนี้ยากสำหรับชาวยิวบางคนในคริสตจักรที่จะรับไหว พวกเขาพร้อมกันต่อต้านท่านเปาโล และพวกเขาได้รับการเตือนในการต่อต้านของพวกเขา เรื่องนี้แสดงให้เห็นว่า แนวคิดผิดๆ และความรู้สึกไม่ชอบคนอื่นขวางกั้นการทำงานรับใช้พระเจ้าได้

บทที่ 2

ข่าวสารของอัครทูตเปาโล และสิทธิของท่านที่จะนำคริสตจักร

Paul's Message and His Right to Lead the Church

วันที่ 1 - 7 กรกฎาคม 2017

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

2 เปโตร 3:15, 16; กาลาเทีย บทที่ 1; ฟิลิปปี 1:1; กาลาเทีย 5:12

ข้อควรจำ

“บัดนี้ข้าพเจ้ากำลังพูดเอาใจมนุษย์หรือ ข้าพเจ้าทำให้เป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้า มิใช่หรือ ข้าพเจ้าอุตส่าห์ประจบประแจงมนุษย์หรือ ถ้าข้าพเจ้ากำลังประจบประแจงมนุษย์อยู่ ข้าพเจ้าก็ไม่ใช้ผู้รับใช้ของพระคริสต์”
(กาลาเทีย 1:10)

พวกนักศึกษาสร้างศูนย์ขึ้นแห่งหนึ่งในบริเวณมหาวิทยาลัยของพวกเขา สถานที่ซึ่งทุกคนได้รับการต้อนรับให้เข้าไปใช้ลองจินตนาการหลายปีต่อมากลุ่มนักศึกษาผู้มีส่วนในการสร้างและเคยใช้ศูนย์นักศึกษาได้สำเร็จการศึกษาออกไป วันหนึ่งกลุ่มนักศึกษาตั้งกล่าว ซึ่งตอนนี้เป็นศิษย์เก่าได้ทยอยกันมาเยี่ยมศูนย์นักศึกษา พวกเขาได้พบนักศึกษารุ่นน้องได้เปลี่ยนแปลงศูนย์นักศึกษาไป ไม่เหลือห้องขนาดใหญ่สำหรับให้นักศึกษาได้ใช้เวลากับเพื่อนๆ ห้องใหญ่ที่ว่าถูกขอยออกเป็นห้องขนาดเล็กหลายห้อง แต่ละห้องมีกฎเกณฑ์เขียนไว้หน้าห้องว่า ใครสามารถเข้าห้องนั้นได้ ใครไม่ได้รับอนุญาตให้เข้า บางห้องอนุญาตเฉพาะบางเชื้อชาติหรือเพศจึงจะเข้าได้ กลุ่มนักศึกษาผู้เปลี่ยนแบบแผนศูนย์ศึกษากล่าวว่าพวกเขา

มีอำนาจที่จะทำเช่นนั้นได้ พวกเขายืนยันว่าการแยกกลุ่มบุคคลที่แตกต่างออกจากกันเป็นสิ่งที่ได้เกิดขึ้นเสมอในอดีต

อัครทูตเปาโลพบกับสถานการณ์จริงในทำนองเดียวกับศุนย์นักศึกษาเราอาจจินตนาการได้จากข้อความในจดหมายฝากที่ท่านเขียนถึงพี่น้องคริสเตียนชาวกาลาเทีย ท่านบอกให้พวกเขาทราบถึงแผนการของท่านสำหรับชาวต่างชาติ คนใดที่ไม่ใช่ชาวยิว ชาวยิวถือว่าเป็นชาวต่างชาติ (gentiles) และอัครทูตเปาโลกล่าวยืนยันว่าชาวต่างชาติที่รับเชื่อในพระเยซู ความเชื่อเพียงอย่างเดียวทำให้พวกเขาได้รับการยอมรับจากพระเจ้า แต่พวกครูสอนเทียมเท็จสอนขัดแย้งกับท่านเปาโล พวกเขายืนยันว่า ชาวต่างชาติที่รับเชื่อในพระเยซูแล้ว เพื่อจะให้สมบูรณ์แบบ พวกเขาจะต้องรับสัหนต์ด้วย จากนั้นพวกเขาจึงจะถูกรับเขามาร่วมในคริสตจักร

ท่านเปาโลมองเห็นว่า คำสอนเช่นนั้นเป็นการโจมตีดวงใจของพระกิตติคุณโดยตรง พระกิตติคุณสอนว่า เราทั้งหลายรอดได้โดยความเชื่อในพระเยซูเพียงอย่างเดียว ดังนั้นท่านเปาโลจึงกล่าวและเขียนต่อต้านความเชื่อที่ผิดไปนี้ ซึ่งเราจะอ่านพบได้ในจดหมายฝากที่ท่านเปาโลเขียนถึงผู้เชื่อในเมืองกาลาเทีย

วันอาทิตย์

อัครทูตเปาโลผู้เขียนจดหมายฝาก

(2 เปโตร 3:15, 16)

PAUL, THE LETTER WRITER

อ่านพระธรรม 2 เปโตร 3:15, 16 คริสตจักรในยุคพระคัมภีร์ใหม่คิดอย่างไรกับจดหมายฝากของท่านเปาโล ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้สอนเราเกี่ยวกับพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นผู้นำคนของพระเจ้าให้เขียนพระคัมภีร์อย่างไร

ท่านเปาโลไม่ได้พยายามให้งานเขียนของท่าน “เป็นงานศิลป์ด้านอักษร” เมื่อท่านเขียนจดหมายฝากถึงเหล่าผู้เชื่อในเมืองกาลาเทีย แต่เป็นพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงดลใจท่านเปาโลให้เขียนเกี่ยวกับสถานการณ์ ที่ท่านและเหล่าผู้เชื่อในคริสตจักรเมืองกาลาเทียมีส่วนร่วมด้วย

จดหมายฝากทั้งหลายมีส่วนสำคัญในงานที่ท่านเปาโลทำเพื่อพระเจ้า ท่านเปาโลและทีมงานได้สถาปนาคริสตจักรขึ้นหลายแห่งรอบทะเลเมดิเตอร์เรเนียน หลังจากก่อตั้งคริสตจักรแล้ว ท่านเปาโลและทีมงานจะเดินทางไปเยี่ยมคริสตจักรต่างๆ บ่อยเท่าที่สามารถทำได้ แต่ท่านไม่อาจหยุด ณ คริสตจักรหนึ่งได้นานนัก ดังนั้นท่านเปาโลจึงเขียนจดหมายฝากเพื่อให้คำแนะนำพวกเขาขณะที่ท่านไม่อยู่ เวลาผ่านไปนานจดหมายฝากของท่านเปาโลถูกคัดลอก (copies) และแบ่งปันกันไปยังคริสตจักรอื่นๆ (โคโลสี 4:16) จดหมายบางฉบับของท่านเปาโลได้หายไป แต่อย่างน้อยสิ่งที่ท่านเปาโลได้รับการดลใจให้เขียนขึ้นยังคงอยู่ 13 ฉบับ ซึ่งได้กลายเป็นพระธรรม 13 เล่มของพระคัมภีร์ใหม่ ข้อพระคัมภีร์จากจดหมายฝากของท่านเปโตร แสดงบางจุดให้เราเห็นวาทกรรมเขียนของท่านเปาโลได้รับการยกย่องเป็นส่วนหนึ่งของพระคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ การให้เกียรติแก่งานเขียนของท่านเปาโล แสดงว่าผู้คนให้การเคารพต่องานเขียนของท่านเปาโลมากเพียงใดนับตั้งแต่สมัยแรกเริ่มของประวัติศาสตร์ของคริสตจักรเป็นต้นมา

มีช่วงเวลาหนึ่งบางคนเชื่อว่ารูปแบบที่ท่านเปาโลเขียนจดหมายฝากซึ่งได้กลายมาเป็นส่วนหนึ่งของพระคัมภีร์ใหม่ เป็นรูปแบบที่หายาก และมีความเป็นพิเศษ พวกเขาคิดว่าพระวิญญูณบริสุทธิทรงดลใจให้ผู้เขียนข่าวสารของพระเจ้าเป็นผู้ดลใจให้ท่านเปาโลเขียนในรูปแบบเฉพาะ แต่แนวความคิดนี้ได้ถูกเปลี่ยนไป เมื่อชายสองคนจากมหาวิทยาลัยออกซฟอร์ดได้ค้นพบหลักฐานสำคัญในประเทศอียิปต์ ผู้ที่ค้นพบข้อเท็จจริงครั้งนั้นคือ เบอ์นาร์ดี เกร็นเฟลล์ และอาร์เธอร์ ฮันท์ พวกเขาได้พบเอกสารเก่าแก่โบราณประมาณ 500,000 ชิ้นเขียนบนกระดาษจากต้นปาไปริส ต้นปาไปริสเป็นต้นพืชเหมือนหญ้าสูงขึ้นตามหนองบึง ผู้คนสมัยพระคัมภีร์นำเอาลำต้นมาลอกออกเป็นแผ่นเพื่อใช้เขียนหนังสือ สิ่งที่ชายทั้งสองค้นพบเป็นส่วนหนึ่งของพระคัมภีร์ใหม่ซึ่งเก่าแก่กว่าพันปี พวกเขาได้พบสำเนาใบเรียกเก็บเงิน บันทึกการเสียภาษี ใบเสร็จรับเงินและจดหมายส่วนบุคคล

การค้นพบของพวกเขาเป็นการพิสูจน์ว่า จดหมายของท่านเปาโลถูกเขียนขึ้นตามรูปแบบการเขียนจดหมายยาวในสมัยของท่านเปาโลเอง จดหมาย

ดังกล่าวแบ่งออกเป็นสี่ส่วน: (1) คำทักทายซึ่งมีชื่อผู้เขียนจดหมาย และชื่อผู้รับ (2) การกล่าวขอบคุณ (3) เนื้อหาหลักของจดหมาย (4) แนวคิดตอนปิดจดหมาย

สรุปแล้ว ท่านเปาโลเขียนจดหมายฝากในลักษณะเดียวกับผู้เขียนคนอื่นใช้ในสมัยของท่าน ที่จริงท่านได้เกริ่นไว้แต่แรกว่าท่านเขียนข่าวสารในรูปแบบให้เข้าใจง่าย เพื่อให้พวกผู้อ่านตระหนักรู้ได้ว่าใครเขียน

สมมติว่าพระคัมภีร์ถูกเขียนขึ้นในปัจจุบัน คุณคิดว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์จะพอใจให้ผู้เขียนใช้รูปแบบใดในการเขียน เพื่อให้ข่าวสารของพระผู้เป็นเจ้าเข้าถึงพวกเราในวันนี้

วันจันทร์

อัครทูตเปาโลได้รับการเลือกโดยพระเจ้า

(กาลาเทีย 1:1, 2)

PAUL, CHOSEN BY GOD

ท่านเปาโลเขียนจดหมายฝากของท่านในรูปแบบของจดหมายที่ผู้เขียนใช้กันในสมัยของพระคัมภีร์ใหม่ แต่พระธรรมกาลาเทียมีความพิเศษบางประการในตัวเอง ซึ่งไม่พบในจดหมายของคนอื่น ๆ ซึ่งเราทราบว่สิ่งดังกล่าวช่วยให้เราเข้าใจดีขึ้นในสถานการณ์ที่ท่านเปาโลได้เผชิญ

ท่านเปาโลเปิดหน้าจดหมายของท่านด้วยการทักทาย ให้มองดูการทักทายที่ท่านใช้ในพระธรรมกาลาเทีย 1:1, 2 จากนั้นอ่านในพระธรรมเอเฟซัส 1:1; พิลิปปี 1:1 และ 2 เธสะโลนิกา 1:1 การทักทายที่เปาโลใช้ในพระธรรมกาลาเทียมีความแตกต่างจากการทักทายที่ท่านใช้ในพระธรรมที่เป็นจดหมายฝากฉบับอื่น ๆ อย่างไร

การทักทายในพระธรรมกาลาเทียมีความยาวกว่าเล่ม (ฉบับ) อื่น ๆ อนึ่งท่านบอกแหล่งที่มาแห่งพลังอำนาจของท่านด้วย ท่านเปาโลเป็นอัครทูตคนหนึ่ง คำว่าอัครทูต (apostle) หมายความว่า “คนหนึ่งที่ถูกส่งออกไป” หรือ “ผู้สื่อข่าวคนหนึ่ง” ในพระคัมภีร์ใหม่ หมายถึงเหล่าผู้ติดตามทั้งสิบสองคน ซึ่งถูกเรียกโดยพระเยซู ไปได้ใช้ชีวิตอยู่ใกล้ชิด ได้สังเกตการณ์ ได้รับการสอน และรับการฝึก

ในพันธกิจโดยตรงจากพระเยซู และยังมีหมายถึงบุคคลอื่นๆ ที่พระเยซูทรงส่งออกไปบอกคนอื่นเกี่ยวกับพระองค์ด้วย (กาลาเทีย 1:19; 1 โครินธ์ 15:7) ท่านเปาโลกล่าวว่าท่านเป็นคนหนึ่งในกลุ่มพิเศษนี้ ที่ถูกส่งออกไปเป็นพยานเพื่อพระองค์

ท่านเปาโลกล่าวชัดเจนว่าสิทธิของท่านที่จะนำผู้คนมาหาพระเยซู และตั้งคริสตจักรไม่ได้มาจากมนุษย์ผู้หนึ่งผู้ใด การปกป้องคริสตจักรดูเหมือนจะให้ผู้ต่อต้านที่อยู่คริสตจักรเหล่านั้นรับรู้ พวกเขาพยายามทำให้อำนาจของท่านอ่อนกำลังลง เหตุใดพวกเขาทำเช่นนั้น เราได้มองเห็นว่าบางคนในคริสตจักรไม่มีความยินดีกับข่าวสารที่ท่านเปาโลประกาศ ท่านบอกคนทั้งหลายว่า พวกเขารอดได้โดยความเชื่อในพระเยซูเพียงอย่างเดียว และไม่ใช่อะไรจากการเชื่อฟังพระบัญญัติด้วย ดังนั้นบางคนรู้สึกว่าคุณเปาโลทำให้พระบัญญัติมีความสำคัญน้อยลง เรื่องนี้สร้างความยุ่งยากให้กับท่านเปาโลเป็นอันมาก พวกเขาโจมตีท่านเปาโลด้วยการใช้เล่ห์ เพราะพวกเขาทราบว่าคุณกิตติคุณของท่านเปาโลได้บ่งบอกถึงสิทธิในการนำของท่าน ดังนั้นพวกเขาโจมตีสิทธิอำนาจของท่านเปาโลโดยตรง

พวกเขาไม่ได้โจมตีว่าท่านเปาโลไม่ใช่อัครทูต แต่พวกเขาต่อต้านว่าการที่ท่านเปาโลอ้างในสิ่งที่ท่านเป็นไม่ได้หมายความอย่างนั้นจริงๆ พวกเขา กล่าวว่าท่านเปาโลเป็นเพียงผู้สื่อข่าวคนหนึ่งไม่มีอะไรพิเศษมากกว่านั้น พวกเขา กล่าวว่ากิตติคุณของท่านเปาโล เป็นเพียงแนวคิดหรือความเข้าใจตามลำพังคนเดียวของท่านเปาโลเอง ไม่ใช่สิ่งที่มาจากพระเจ้า

ท่านเปาโลเข้าใจว่าแนวคิดของพวกเขาต่อต้านช่วงอันตรายเพียงใด ดังนั้นทันทีทันใด ท่านกล่าวอย่างชัดเจนตั้งแต่ตอนต้นจดหมายฝากของท่านว่า พระเจ้าทรงเลือกท่านเป็นอัครทูตคนหนึ่ง

มีวิธีใดบ้างใหม่ที่พระคัมภีร์ถูกตั้งคำถามในปัจจุบันภายในคริสตจักร หากมีคำถามดังกล่าวเกี่ยวกับพระคัมภีร์ จะมีมาในรูปแบบใด มีทางใดบ้างใหม่ที่คำถามดังกล่าวจะมีผลต่อความคิดของคุณเองเกี่ยวกับอำนาจของพระคัมภีร์ในการเปลี่ยนแปลงชีวิตของคุณ

ในการเริ่มจดหมายฝากที่เปาโลเขียนถึงชาวกาลาเทียนั้นท่านกล่าวถึงที่มาของสิทธิอำนาจในการเป็นอัครทูตอย่างชัดเจน นอกจากนี้แล้ว ในการทักทายท่านยังได้แนะนำให้คนรู้จักอะไรอีก ข้อความในกาลาเทีย 1:3-5 มีความเหมือนกันและแตกต่างกันจาก เอเฟซัส 1:2; พิลิปปี 1:2 และ โคลโลสี 1:2 อย่างไร

ความพิเศษอย่างหนึ่งในจดหมายฝากของท่านเปาโลคือ วิธีที่ท่านเชื่อมคำว่า “พระคุณ” และ “สันติสุข” (grace and peace) เข้าด้วยกันในการทักทายของท่าน นักเขียนชาวกรีกในสมัยเดียวกับท่านเปาโลจะเริ่มต้นจดหมายด้วย “การทักทาย” (chairein) แต่ท่านเปาโลใช้คำว่า “พระคุณ” (grace) แทน (กาลาเทีย 1:3) ในภาษากรีกคำว่า “พระคุณ” (charis) สีสันคล้ายกันมากกับคำว่า “การทักทาย” (charein) แต่ทั้งสองคำแตกต่างกัน หนึ่งท่านเปาโลจะเพิ่มคำว่า “ต้อนรับ (ด้วยความยินดี)” (welcome) เข้ากับการทักทายกับชาวยิวด้วยคำว่า “สันติสุข”

ท่านเปาโลใช้คำว่า “พระคุณ” และ “สันติสุข” ในการทักทายของท่านไม่เพียงจากการมีมารยาทที่ดีเท่านั้น หรือแสดงว่าตัวท่านเป็นคนสุภาพอ่อนโยน แต่สองคำนี้พรรณนาถึงข่าวสารพระกิตติคุณของท่าน (ที่จริงท่านเปาโลใช้สองคำนี้มากกว่าผู้เขียนพระคัมภีร์ท่านอื่น ๆ) ความจริงพระคุณ และสันติสุขไม่ได้มาจากท่านเปาโล แต่มาจากพระบิดาและองค์พระเยซูคริสต์

มีส่วนใดของพระกิตติคุณที่ท่านเปาโลรวมเข้าไปใน พระธรรมกาลาเทีย 1:1-6

ท่านเปาโลไม่มีพื้นที่มากนักในการเปิดฉากทักทายของท่าน ที่จะอธิบายว่า “พระกิตติคุณคืออะไร” แต่ท่านพรรณนาถึงหัวใจของพระกิตติคุณในเพียงไม่กี่ข้อสั้น ๆ อะไรคือหลักการสำคัญของความจริงที่พระกิตติคุณตั้งอยู่ ท่านเปาโลกล่าวว่าพระกิตติคุณไม่ได้วางรากฐานบนการเชื่อฟังพระบัญญัติ แต่ “พระกิตติคุณวางอยู่บนสิ่งที่พระเยซูได้ทรงทำเพื่อเราผ่านการสิ้นพระชนม์

ของพระองค์บนไม้กางเขนและการฟื้นฟูชีวิต นี่คือบางสิ่งที่ได้ทรงทำเพื่อเรา ซึ่งเราไม่สามารถทำด้วยตัวเราเองได้ การถวายบูชาของพระคริสต์ได้ “หัก” (broke) อำนาจของความบาปและความตาย ขณะเดียวกันปลดปล่อยผู้ติดตามพระองค์จากอำนาจแห่งความชั่วร้าย อำนาจของความชั่วร้ายได้เกาะกุมใจคนเป็นอันมากให้รู้สึกกลัว มันได้ควบคุมผู้คนเป็นอันมากไว้เป็นทาส

ท่านเปาโลคิดอย่างระมัดระวังเกี่ยวกับพระคุณและสันติสุข ที่พระเจ้าทรงสร้างเพื่อเราในพระคริสต์ ข่าวอันอัศจรรย์นี้เป็นเหตุให้เราเปิดปากถวายพระสิริแด่พระองค์ตลอดไปในพระธรรมกาลาเทีย 1:5

เขียนความเข้าใจของคุณว่า “พระคุณคืออะไร” ลงบนแผ่นกระดาษ พยายามใช้คำไม่มากกว่าท่านเปาโลใช้ในพระธรรมกาลาเทีย 1:1-5 นำสิ่งที่คุณเขียนลงกระดาษไปแบ่งปันในชั้นเรียนสะบาโต

พูด

ไม่มีพระกิตติคุณอื่น (กาลาเทีย 1:6)

NO OTHER GOSPEL

มองไปยังการเริ่มต้นจดหมายฝากบางฉบับของท่านเปาโล ในพระธรรมโรม 1:8; 1 โครินธ์ 1:4; ఫิลิปปี 1:3 และ 1 เธสะโลนิกา 1:2 อะไรมักจะมาถึงบ่อยๆ หลังจากการเปิดฉากทักทาย และพระธรรมกาลาเทีย 1:6 มีความแตกต่างออกไปอย่างไร

ท่านเปาโลเขียนเกี่ยวกับปัญหาทุกประเภทที่คริสตจักรเผชิญ แต่ก่อนอื่นท่านเริ่มต้นจดหมายฝากของท่านด้วยการกล่าวทักทาย จากนั้นท่านเขียนคำอธิษฐานขอพรให้คุณพระเจ้าสำหรับความเชื่อของผู้อ่านของท่าน ท่านเปาโลเขียนจดหมายฝากของท่านถึงชาวโครินธ์ในลักษณะนี้ เพราะผู้เชื่อในพระคริสต์ที่เมืองโครินธ์ต้องต่อสู้ดิ้นรนกับความบาปเรื่องการผิดประเวณีของชายคนหนึ่ง ซึ่งแม้ในชาวต่างประเทศก็ไม่ปรากฏ (อ่าน 1 โครินธ์ 1:4 และ 1 โครินธ์ 5:1) และสถานการณ์ในคริสตจักรกาลาเทียทำให้ท่านเปาโลว่าวุ่นใจ ท่านจึงข้ามถ้อยคำ “การขอพรให้คุณพระเจ้า” ไปซึ่งตามปกติท่านจะเขียนในส่วนนี้

อ่านพระธรรมกาลาเทีย 1:6-9 และ ในกาลาเทีย 5:12 เปาโล ใช้ถ้อยคำใดที่แสดงว่าท่านเป็นห่วงสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในกาลาเทีย

ท่านเปาโลไม่ยับยั้งถ้อยคำใดๆ ในจดหมายของท่านที่เขียนถึงผู้เชื่อในเมืองกาลาเทีย ท่านกล่าวหาพวกเขาว่าพากันหันหลังให้กับความเชื่อในฐานะเป็นคริสเตียนของพวกเขา ที่จริงคำว่า “กลับหันไปหา” (กาลาเทีย 1:6) บ่อยครั้งถูกใช้พรรณนาถึงเหล่าทหารที่หันไปต่อต้านประเทศของพวกเขา โดยการหลบหนีจากกองทัพ ดังนั้นท่านเปาโลกล่าวในทำนองเดียวกัน ผู้เชื่อในเมืองกาลาเทียกำลังหันหนีไปจากพระเจ้า

ชาวกาลาเทียหันหน้าหนีไปจากพระเจ้าอย่างไร ท่านเปาโลกล่าวว่า “พวกเขาหันไปเชื่อพระกิตติคุณที่แตกต่างออกไป” กับที่ท่านได้ประกาศ และพวกเขาได้รับไว้แล้ว ท่านเปาโลไม่ได้หมายความว่ามีความมากมายหนึ่งพระกิตติคุณ แต่หมายความว่ามีความคลุมเครือในคริสตจักร พวกเขาสอนว่าความเชื่ออย่างเดียวไม่เพียงพอที่ช่วยให้คนหนึ่งรอดจากความบาป (กิจการฯ 15:1-5) ท่านเปาโลรู้สึกเป็นกังวลใจกับคำสอนที่เยิ่นเย้อมาก ท่านหวังว่าพวกที่เทศนาสั่งสอนพระกิตติคุณเช่นนั้น จะตกอยู่ภายใต้คำขู่สาปของพระเจ้า (กาลาเทีย 1:8) ท่านเน้นประโยคนี้ถึงสองครั้ง (กาลาเทีย 1:9) เพื่อแสดงให้เห็นว่าท่านเป็นทุกข์ใจในเรื่องนี้มากเพียงใด

แม้คริสตจักรในยุคปัจจุบัน ดูเหมือนจะสอนกันว่า “สิ่งที่เราทำมีความสำคัญมากกว่าสิ่งที่เราเชื่อ” บางคนกล่าวว่า สิ่งสำคัญที่สุดคือความสัมพันธ์หรือประสบการณ์ของเรากับพระเจ้า เป็นความจริงที่ว่าประสบการณ์นั้นสำคัญ แต่สิ่งที่ท่านเปาโลเขียนถึงตรงนี้ในพระธรรมกาลาเทียสอนเราว่า ความเชื่อก็มีความสำคัญมากด้วย

วันพฤหัสบดี

แหล่งที่มาของพระกิตติคุณของอัครทูตเปาโล

(กาลาเทีย 1:6-9, 11-24)

THE SOURCE OF PAUL'S GOSPEL

อ่านกาลาเทีย 1:6-9, 11-24 ผู้สร้างความยุ่งยากในเมืองกาลาเทีย กล่าวหาว่าท่านเปาโลเขียนพระกิตติคุณของท่านเพื่อให้คนทั่วไปยกย่องท่าน สมมติท่านเปาโลต้องให้คนอื่นคิดแต่สิ่งดี ๆ เกี่ยวกับตัวท่าน จดหมายฝากของท่านคงจะมีข้อความแตกต่างจากที่เห็นอยู่ ถ้าท่านต้องการการยกย่องสรรเสริญจากคนอื่น

เหตุใดท่านเปาโลจึงสอนว่า ผู้เชื่อชาวต่างชาติไม่ต้องรับสัหนต์ ศัตรูของท่านเปาโลกล่าวว่า เพราะท่านเปาโลต้องการคนจำนวนมากเข้ามาสู่คริสตจักรเท่าที่จะเป็นไปได้ พวกเขากล่าวหาท่านเปาโลว่า ท่านเอาใจใส่เกี่ยวกับสมาชิกในคริสตจักรมากกว่าความจริง ท่านเปาโลทราบที่ชาวต่างชาติอาจไม่ต้องการรับสัหนต์นัก ดังนั้นศัตรูของท่านเปาโล อาจได้คิดว่า นี่เป็นเหตุผลที่ท่านเปาโลไม่กำหนดให้ชาวต่างชาติต้องรับสัหนต์ ผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นคือ ท่านเปาโลถูกกล่าวหาว่าเป็น “ผู้เอาใจคน” ท่านเปาโลตอบพวกเขาโดยชี้ไปยังหัวข้อการต่อต้านการโจมตีด้วยถ้อยคำรุนแรง ที่ท่านเขียนในพระธรรมกาลาเทีย 1:8, 9 ข้อพระคัมภีร์ทั้งสองนี้แสดงให้เห็นชัดว่า จุดประสงค์ของท่านเปาโล ไม่ใช่ทำให้ผู้คนคิดดี ๆ เกี่ยวกับตัวท่าน ถ้าท่านเปาโลต้องการเช่นนั้น ท่านคงได้ตอบพวกเขาในลักษณะที่แตกต่างออกไป

เหตุใดท่านเปาโลจึงกล่าวว่า เป็นไปไม่ได้ที่จะติดตามพระคริสต์ และพยายามจะเอาอกเอาใจผู้คนในเวลาเดียวกัน

ในพระธรรมกาลาเทีย 1:11, 12 ท่านเปาโลกล่าวว่า ท่านได้รับพระกิตติคุณและอำนาจที่จะเทศนา และการทรงนำจากพระเจ้า ถ้อยคำของท่านเปาโลในพระธรรมกาลาเทีย 1:23 และ 24 สนองจุดที่ท่านต้องการสื่ออย่างไร

พระธรรมกาลาเทีย 1:13-14 เล่าเรื่องของท่านเปาโล (ในชื่อเซาโล) ก่อนที่ท่านจะกลายเป็นคริสเตียน (กาลาเทีย 1:13, 14) ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้

บอกเราเช่นกันว่ามีอะไรเกิดขึ้นกับท่าน เมื่อท่านกลายเป็นคริสเตียน (กาลาเทีย 1:15, 16) และภายหลังท่านได้กลายเป็นคนหนึ่ง (กาลาเทีย 1:16-24) ท่านเปาโลอ้างเหตุผลว่า สถานการณ์แวดล้อมแต่ละช่วงเวลาในชีวิตของท่าน แสดงให้เห็นว่าเป็นไปไม่ได้ที่จะกล่าวว่าท่านได้รับพระกิตติคุณจากใคร นอกจากพระเจ้า ท่านเปาโลปฏิเสธที่จะปล่อยให้ใครเกิดความสงสัย และกล่าวดูหมิ่นข่าวสารของท่าน ว่ามาจากไหน ท่านทราบว่ามีอะไรได้เกิดขึ้นกับท่าน ท่านทราบว่าท่านถูกเรียกมาให้ทำการเทศนาสั่งสอน และท่านกำลังจะทำสิ่งนั้น แม้ว่าเป็นสิ่งยากยิ่งที่จะทำ

คุณมั่นใจได้อย่างไรว่า พระคริสต์ทรงเรียกคุณให้รับใช้พระองค์ คุณแน่ใจได้อย่างไรว่าพระเจ้าได้ทรงเรียกคุณให้ทำพันธกิจ เพราะเหตุใด คุณจึงควรเรียนรู้ที่จะฟังคำแนะนำที่ฉลาดของคนอื่น แม้คุณจะมีความมั่นใจก็ตาม

วันศุกร์ **ศึกษาเพิ่มเติม:**

“ในเกือบทุกคริสตจักรมีผู้เป็นชาวยิวโดยกำเนิด เหล่าครูสอนชาวยิวทำงานผ่านสมาชิกเหล่านี้เพื่อจะได้รับอำนาจ ไม่มีใครสามารถใช้ข้อพระคัมภีร์เพื่อทำให้คำสอนของท่านเปาโลอ่อนค่าลง ดังนั้นแทนที่จะใช้พระวจนะเป็นหลัก พวกเขาใช้คำมูสาที่ไม่เชื่อสัตย์เพื่อให้อำนาจของท่านเปาโลอ่อนกำลังลง มีบางคนอ้างว่าท่านเปาโลไม่ใช่สาวกกลุ่มแรกของพระเยซู คำว่า “สาวก” หมายถึงผู้ติดตามพระเยซู และมีบ้างที่กล่าวว่าท่านเปาโลไม่ได้รับพระบัญชาของพระเยซูให้เทศนาสั่งสอน แต่พวกเขากล่าวอ้างว่าท่านเปาโลตัดสินใจที่จะเทศนาสั่งสอนในสิ่งที่ขัดแย้งกับอัครทูตคนอื่น ๆ...

“ท่านเปาโลมองเห็นความชั่วร้ายกำลังคุกคามทำลายคริสตจักรอย่างรวดเร็ว ท่านจึงเขียนทันทีและส่งไปยังคริสตจักรกาลาเทีย เพื่อเปิดเผยให้เห็นคำสอนเทียมเท็จ ด้วยถ้อยคำเผ็ดร้อน ท่านเปาโลถือว่าเหล่าผู้ได้หันออกไปจากความจริง” (เอลเลน จี. ไวท์, *Sketches (Stories) from Life of Paul*, หน้า 188, 189)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. อ่าน “คำทักทาย” ของท่านเปาโลที่เขียนถึงชาวกาลาเทียอีกรอบหนึ่ง ในข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ ท่านกล่าวว่า การสิ้นพระชนม์ของพระเยซูเกิดขึ้นสำหรับเหตุผลที่สำคัญยิ่ง อะไรคือเหตุผลนั้น และมีความหมายอะไรสำหรับเราในปัจจุบัน
2. ใน กาลาเทีย 1:14 ท่านเปาโลกล่าวว่า ครั้งหนึ่งท่านมีหัวรุนแรง ได้ลุกขึ้นปกป้อง “ชนบทรรมเนียม” ของบรรพบุรุษ ผู้มีชีวิตก่อนหน้าท่าน โดย “ชนบทรรมเนียม” ท่านเปาโลอาจหมายถึงคำสอนของชาวฟาริสี ชาวฟาริสีซึ่งเป็นกลุ่มผู้ถือหลักคำสอนทางศาสนาเคร่งครัด พวกเขาถือรักษาบัญญัติอย่างจริงจัง มีส่วนไหนของชนบทรรมเนียมที่อยู่ในความเชื่อของเรา มีคำเตือนอะไรจากประสบการณ์ของท่านเปาโลที่มีไว้สำหรับเราเกี่ยวกับการให้ “ชนบทรรมเนียม” อยู่หน้าความจริงของพระคัมภีร์
3. เหตุใดท่านเปาโล “ดูเหมือน” ไม่ปล่อยผู้ไม่เชื่อในสิ่งที่ท่านพูด และปฏิบัติให้หลงหายไป อ่านอีกครั้งจากสิ่งที่ท่านได้เขียนเกี่ยวกับเหล่าผู้มีแนวคิดแตกต่างในเรื่องพระกิตติคุณ (ที่ท่านประกาศ) อาจมีบางคนเห็นด้วยกับแนวคิดเข้มแข็งในสิ่งต่าง ๆ อย่างท่านเปาโล ที่คริสตจักรของเรายุคปัจจุบันควรจะถุกมองอย่างไร

สรุป

พวกครูสอนเทียมเท็จในกาลาเทีย ทำงานต่อต้านท่านเปาโล พวกเขาพูดว่าพระเจ้าไม่ได้เลือกท่านเปาโลให้เป็นอัครทูตหรือประทานข่าวสารให้ท่าน ท่านเปาโลจัดการกับเหล่าผู้โจมตีท่านในตอนเปิดฉากจดหมายที่ท่านเขียนถึงชาวกาลาเทีย ท่านกล่าวอย่างกล้าหาญว่า มีทางแห่งความรอดเพียงทางเดียวเท่านั้น และท่านแล้วว่า ท่านได้กลายเป็นผู้ติดตามพระคริสต์อย่างไร ซึ่งแสดงให้เห็นว่าท่านถูกเรียกให้มาเป็นผู้ประกาศพระกิตติคุณให้กับชาวต่างชาติ ซึ่งการเรียกดังกล่าวมาจากพระเจ้าเท่านั้น

บทที่ 3

อำนาจของพระกิตติคุณรวมผู้เชื่อเป็นหนึ่ง

The Power of the Gospel to Unite Believers

วันที่ 8 - 14 กรกฎาคม 2017

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

กาลาเทีย 2:1-14; 1 โครินธ์ 1:10-13; ปฐมกาล 17:1-21;
ยอห์น 8:31-36; โคลโลสี 3:11

ข้อควรจำ

“ก็ขอให้ท่านทำให้ความยินดีของข้าพเจ้าเต็มเปี่ยม ด้วยการมีความคิดอย่างเดียวกัน มีความรักอย่างเดียวกัน มีใจรู้สึก และคิดพร้อมเพรียงกัน” (ฟิลิปปี 2:2)

ยอห์น คาล์วิน เป็นนักปฏิรูปคริสตจักร ผู้ปรับปรุงงานเพื่อทำให้สิ่งต่างๆ ดีขึ้น คาล์วินเชื่อว่าพญามารใช้ “อาวุธ” (weapons) สองประเภทเพื่อโจมตีคริสตจักร: (1) ความเห็นแตกต่างกัน และ (2) การแบ่งแยก หรือแยกตัวออกจากคริสตจักรเดิมไปตั้งคริสตจักรใหม่ คาล์วินกล่าวเตือนว่า คริสเตียนควรหลีกเลี่ยงสิ่งใดก็ตามที่ทำให้คริสตจักรแบ่งแยกออก

แต่เราควรรักษาคริสตจักรไว้ด้วยกัน ซึ่งสำคัญมากกว่าความจริงหรือคิดเกี่ยวกับท่านมาร์ติน ลูเธอร์ ท่านเป็นนักปฏิรูปคริสตจักรเช่นกัน ท่านลูเธอร์ถูกนำตัวไปรับการสอบสวนที่ “ไตเอทแห่งวอร์มส์” เพื่อให้การที่เราได้รับความรอดโดยความเชื่อเพียงสิ่งเดียว

“แต่สมมติท่านลูเธอร์เลือกที่จะเลิกล้มความเชื่อของท่านตอนถูกเรียกไปสอบสวน เพื่อไม่ให้คริสตจักรต้องแยกตัวออกมา ถ้าเป็นเช่นนั้นชาตาน

และผู้ติดตามก็จะเป็นฝ่ายประสบชัยชนะยิ่งใหญ่ แต่ท่านลูเชอร์ยื่นหยัดมั่นคงเพื่อความจริง จนสามารถนำคริสตจักรแยกออกมาสู่อิสรภาพได้ นับเป็นการเริ่มต้นใหม่ และเป็นช่วงเวลาที่ดีกว่าสำหรับคริสตจักร” (เอลเลน จี. ไวท์, *สงครามแห่งประวัติศาสตร์*, หน้า 166)

ในพระธรรมกาลาเทีย 2:1-14 เราพบท่านเปาโลทำทุกสิ่งเท่าที่ท่านสามารถจะทำได้ ทั้งนี้เพื่อปกป้องคริสตจักรจากการแบ่งแยกออก สำหรับท่านเปาโลแล้ว การรักษาคริสตจักรไว้เป็นสิ่งสำคัญมาก แต่ท่านก็ปฏิเสธที่จะปล่อยให้ความจริงแห่งพระกิตติคุณถูกทำให้อ่อนกำลังลง เพื่อที่จะบรรลุความสอดคล้องกลมเกลียว ที่จริงมีพื้นที่สำหรับแนวคิดเห็นต่างในคริสตจักร แต่ข่าวพระกิตติคุณไม่ควรถูกทำให้อ่อนกำลัง เพื่อจะรักษาคริสตจักรไว้ด้วยกัน

วันอาทิตย์

ความสำคัญของการเห็นพ้อง (1 โครินธ์ 1:10-13)

THE IMPORTANCE OF AGREEMENT

อ่านพระธรรม 1 โครินธ์ 1:10-13 ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้บอกอะไรเราเกี่ยวกับสิ่งที่ท่านเปาโลเชื่อว่า “การเห็นพ้อง” มีความสำคัญเพียงใดสำหรับคริสตจักร

ในพระธรรมกาลาเทีย 2:1, 2 ท่านเปาโลหันมาให้ความสนใจการโจมตีอีกระลอกหนึ่งต่อความเชื่อของท่าน ครุสอนเทียมเท็จซึ่งแฝงอยู่ในคริสตจักรกาลาเทียกล่าวว่า พระกิตติคุณของท่านเปาโลไม่สอดคล้องกับสิ่งที่อัครทูตเปโตร และอัครทูตคนอื่นๆ สอน อัครทูตเป็นชื่อเรียกสาวกสิบสองคนที่พระเยซูทรงเลือกเพื่อส่งออกไปประกาศพระกิตติคุณ พวกเขาใช้พันธกิจด้วยการเป็นผู้นำ และเป็นครุสอนในคริสตจักร เหล่าครุสอนเทียมเท็จกล่าวว่าท่านเปาโลสอนสิ่งที่แตกต่างกันไป พวกเขาจึงกล่าวหาท่านเปาโลว่าเป็นคนหนึ่งที่เป็นสาเหตุเท่ากับการต่อต้านคำสอนของเหล่าอัครทูต พวกเขากล่าวหาท่านเปาโลว่าเป็นคนหนึ่งที่เป็นสาเหตุทำให้เกิดความยุ่งยาก และไม่สามารถจะควบคุมได้

ท่านเปาโลตอบโต้การโจมตีครั้งนี้ด้วยการเล่าเรื่องที่ท่านเดินทางไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ประมาณ 14 ปีภายหลังจากที่ท่านกลายเป็นผู้เชื่อคนหนึ่ง เราไม่ทราบ

วันเดือนปีว่าการเดินทางของท่านเปาโลเกิดขึ้นเมื่อไร แต่ที่เราทราบคือ การเดินทางไกลสมัยพระคัมภีร์ไม่ใช่เรื่องง่าย ระยะทาง 300 ไมล์ (480 กิโลเมตร) จากเมืองอันท็อกถึงกรุงเยรูซาเล็ม ดังนั้นการเดินทางต้องใช้อย่างน้อยสามสัปดาห์ ท่านเปาโลอาจเผชิญอันตรายหลายอย่างตามเส้นทาง แต่ท่านเปาโลออกเดินทางมุ่งไปไม่ลังเล ท่านไม่ได้ไปยังกรุงเยรูซาเล็มเพราะเหล่าอัครทูตขอให้ท่านไป ท่านได้เดินทางไปเพราะพระวิญญาณบอกให้ท่านไป และท่านไปถึงกรุงเยรูซาเล็ม และนำเสนอพระกิตติคุณที่ท่านประกาศต่อหน้าเหล่าอัครทูต

เหตุใดอัครทูตเปาโลทำสิ่งนี้ ไม่ใช่เพราะท่านมีความสงสัยใดๆ เกี่ยวกับสิ่งที่ท่านเทศนาสั่งสอน ท่านไม่จำเป็นต้องได้รับการยินยอม หรือการรับรองในข้อหาที่ท่านประกาศ เพราะจะว่าไปท่านได้ออกไปเทศนาข่าวประเสริฐนั้นแล้วถึง 14 ปี ความจริงมีว่าอัครทูตเปาโลปรารถนาการสนับสนุน และการหนุนใจจากเพื่อนผู้ร่วมรับใช้พระคริสต์ด้วยกัน

ดังนั้นคำโกหกของเหล่าครูสอนเทียมเท็จที่ใช้ในการโจมตีข้อหาของท่านเปาโล คนเหล่านั้นใช้วิธีการเดียวกันกล่าวโจมตีอัครทูตคนอื่นๆ และคริสตจักรเช่นกัน เหตุนี้ความเห็นพ้องของเหล่าอัครทูตจึงสำคัญมาก ความเห็นที่แตกต่างกันในแนวคิดระหว่างคริสตจักร รวมไปถึงพันธกิจของท่านเปาโลจะเป็นสิ่งเลวร้ายทีเดียว เพราะจะนำมาซึ่งรอยร้าวระหว่างคริสเตียนชาวยิว และคริสเตียนชาวต่างชาติ การแยกตัวออกจากกันจะเป็นเหมือน “การแบ่งแยกคริสตจักรของพระคริสต์ และพันธกิจที่ท่านเปาโลได้บากบั่นทำมา ในการเผยแผ่พระกิตติคุณไปยังชาวต่างชาติในโลกก็จะไม่แล้วเสร็จ” (F.F. Bruce, *The Letter to the Galatians*, หน้า 111)

มีปัญหาอะไรบ้างใหม่ในคริสตจักรในปัจจุบัน ซึ่งอาจทำให้คริสตจักรอ่อนแอหรือแบ่งแยกกัน เราจะจัดการกับปัญหาเหล่านี้ได้อย่างไร

ท่านเปาโล และคริสเตียนชาวยิวบางคนขัดแย้งกันในเรื่อง “การรับพิธีสุหนัต” พิธีสุหนัตคือธรรมเนียมการตัดหนังหุ้มปลายองคชาติของเพศชายออกไป ไม่ว่าจะป็นเด็กชายหรือผู้ใหญ่ อ่านพระธรรมปฐมกาล 17:1-22; กาลาเทีย 2:3-5; กาลาเทีย 5:2, 6 และ กิจการฯ 15:1, 5 เป็นการง่ายที่จะมองจากข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ว่า เหตุใดคริสเตียนชาวยิวบางคนจึงคิดว่า ผู้เชื่อชาวต่างชาติจำเป็นต้องรับพิธีสุหนัต

พิธีสุหนัตเป็นเครื่องหมายพิเศษแห่งความสัมพันธ์ที่พระเจ้าทรงทำขึ้นกับท่านอับราฮัม ท่านอับราฮัมเป็นบิดาของชนชาติยิว ผู้ชายทุกคนในพงศ์พันธุ์ของอับราฮัมต้องเข้าสู่พิธีสุหนัตตั้งแต่เป็นเด็กทารก หรือเด็กชาย แต่ผู้ใหญ่ที่เป็นชายทุกคนได้รับการเชื่อเชิญให้เข้าร่วมในความสัมพันธ์พิเศษนี้กับพระเจ้า พระเจ้าทรงประทานเครื่องหมายเรื่องการสุหนัตให้กับท่านอับราฮัมในพระธรรมปฐมกาล บทที่ 17 สิ่งนี้ได้เกิดขึ้นภายหลังท่านอับราฮัมพยายามที่จะเป็นบิดาของเด็กชายจากภรรยาทาส (นางฮารีกา ซึ่งซารายกให้เป็นภรรยาอีกคน) ความเป็นมาคือ นางซาราไม่มีบุตร นางซาราและอับราฮัมต้องการช่วยพระเจ้า จึงทำให้พระสัญญาที่พระเจ้าตรัสไว้ว่าจะให้ท่านอับราฮัมมีบุตรชาย...ได้สำเร็จสมจริง

จะว่าไปพิธีสุหนัตเป็นเครื่องหมายที่สมบูรณ์แห่งพันธสัญญา พันธสัญญาซึ่งเป็นข้อตกลงระหว่างพระเจ้า และประชากรของพระองค์ พิธีสุหนัตได้เตือนชาวยิวว่า “การวางแผนยอดเยี่ยมของมนุษย์ไม่เคยทำให้พระสัญญาของพระเจ้าสำเร็จ” ภายนอกของพิธีสุหนัตเป็นสัญลักษณ์แห่งงานช่วยดวงวิญญาณของคนบาปให้รอด” (อ่าน เฉลยธรรมบัญญัติ 10:16; เฉลยธรรมบัญญัติ 30:6; เยเรมีย์ 4:4; โรม 2:29) อนึ่งพิธีสุหนัตยังเตือนใจประชากรของพระเจ้า ให้ละทิ้งการไว้วางใจในตัวพวกเขาเอง และพึ่งการวางใจในพระเจ้าอย่างหมดใจแทน

แต่ในสมัยของท่านเปาโล พิธีสูหนัดเป็นสัญลักษณ์ที่มีความหมายยิ่งของการเป็นคณียว ประมาณ 150 ปีก่อนพระเยซูเสด็จมาบังเกิด มีชาวยิวที่มีอิทธิพลบางคนได้บังคับชาวยิวทุกคน และแม้คนที่ไม่ใช่ชาวยิว (แต่ศรัทธาหรืออยู่ภายใต้อิทธิพลของชาวยิว) ในประเทศปาเลสไตน์ให้รับพิธีสูหนัด ชาวยิวบางคนแม้แต่เชื่อว่าพิธีสูหนัดเป็น “หนังสือเดินทาง” (passport) สู่อุบัติความรอด ความเชื่อนี้สามารถพบได้ในบันทึกเอกสารโบราณที่เขียนไว้ว่า “ชายที่ได้เข้าสู่พิธีสูหนัดแล้วไม่ตกลงไปในนรก” (Gehenna = hell)

ถ้าคิดอย่างคนทั่วไป การที่ท่านเปาโลต่อต้านพิธีสูหนัดจะเป็นข้อผิดพลาด แต่สิ่งที่ท่านเปาโลต่อต้านคือคำสอนจากครูเทียมเท็จ ผู้กล่าวว่า ในพระธรรมกิจการฯ 15:1 ชาวต่างชาติ “ถ้าไม่เข้าสู่หนัดตามจารีตของโมเสส จะรอดไม่ได้” ดังนั้นปัญหาจริงๆ แล้วไม่ได้เกี่ยวกับการรับสูหนัด แต่เกี่ยวกับความรอด ท่านเปาโลสอนว่า ความรอดมาจากการมีความเชื่อในพระคริสต์เท่านั้น แต่ครูสอนเทียมเท็จกล่าวว่า ความรอดมาจากการเชื่อฟังพระบัญญัติ

อาจเป็นไปได้ว่าปัจจุบันเราไม่ได้โต้แย้งกันจากเรื่องความจำเป็นต้องเข้าพิธีสูหนัดเพื่อที่จะได้รับความรอด แต่เราจะโต้แย้งกันเรื่องอะไร แทน

วันอังคาร

การเห็นพ้องแม้ว่าจะมีความแตกต่าง

(กาลาเทีย 2:1-10)

AGREEMENT IN SPITE OF DIFFERENT

ในคริสตจักรกาลาเทีย ท่านเปาโลกล่าวว่า “บางคนได้ลอบเข้ามา พวกเขาแสวงทำเป็นผู้เชื่อ เพื่อจะสอดแนมดูเสรีภาพ ซึ่งเรามีเพราะพระเยซูคริสต์ พวกเขาหวังจะเอาเราไปเป็นทาสอีกครั้งหนึ่ง” (กาลาเทีย 2:4) เพื่อจะสังเกตว่า คริสเตียนเป็นอิสระจากอะไร คำตอบในพระธรรมยอห์น 8:31-36; โรม 6:6, 7; โรม 8:2, 3; กาลาเทีย 3:23-25; กาลาเทีย 4:7, 8; ฮีบรู 2:14, 15 เรามีประสบการณ์ในเสรีภาพสำหรับตัวเราเองอย่างไร

เสรีภาพคือแนวคิดสำคัญสำหรับท่านเปาโล เพราะพรรณนาให้เห็นประสบการณ์คริสเตียน ท่านใช้คำว่า “เสรีภาพ” บ่อยครั้งกว่าผู้เขียนพระคัมภีร์ใหม่ท่านอื่น และในจดหมายฝากที่ท่านเขียนถึงชาวกาลาเทีย ท่านใช้คำว่า “อิสระ” และ คำว่า “เสรีภาพ” หลายครั้ง

คำว่า “เสรีภาพ” เป็นแนวคิดสำคัญสำหรับคริสเตียน สำหรับคริสเตียน คำว่าเสรีภาพหมายถึง การที่จะเป็นคนมีอิสระในพระคริสต์ เป็นโอกาสที่จะดำเนินชีวิตในความสัตย์ซื่อ ในความรัก และความจงรักภักดีต่อพระเจ้าโดยไม่ต้องห่วงหน้าพะวงหลัง ในการที่จะทำเช่นนั้น ชีวิตใหม่นี้รวมไปถึงเสรีภาพจากสามสิ่ง: (1) จากการเป็นทาสของความบาป (2) จากการรู้สึกผิดจากการละเมิดพระบัญญัติ และ (3) จากอำนาจของความตาย

เหล่าอัครทูตยอมรับความจริงที่ว่า พระเจ้าทรงประทานพันธกิจพิเศษให้ท่านเปาโลดำเนินการ ในถ้อยคำของท่านเปาโล ท่านกล่าวว่าคนเหล่านั้น...ไม่ได้เพิ่มเติมสิ่งหนึ่งสิ่งใดให้แก่ข้าพเจ้าเลย “แต่ตรงกันข้ามเมื่อเขาเห็นว่า ข้าพเจ้าได้รับมอบให้ประกาศข่าวประเสริฐแก่คนเหล่านั้นที่ไม่ถือพิธีสหัสหัต เช่นเดียวกับท่านเปโตรได้รับมอบให้ประกาศข่าวประเสริฐแก่คนที่ถือพิธีสหัสหัต” (กาลาเทีย 2:7)

อัครทูตทั้งหลายเชื่อว่า พระเจ้าทรงประทานให้ท่านเปาโลเทศนาพระกิตติคุณแก่คนต่างชาติ ในทำนองเดียวกับที่พระเจ้าทรงเลือกท่านเปโตรให้ประกาศแก่ชาวยิว ผู้รับใช้ทั้งสองเทศนาสั่งสอนพระกิตติคุณเดียวกัน แต่วิธีการประกาศของท่านทั้งสองขึ้นอยู่กับผู้คนที่พวกเขาพยายามเข้าถึง “พระกิตติคุณจะนำผู้เชื่อทั้งปวงเข้ารวมกลุ่มเป็นหนึ่ง แม้จะมีความแตกต่างในพื้นฐานของพวกเขา ความเป็นหนึ่ง หรือ “การเป็นหนึ่ง” นี้หมายถึงการที่คริสเตียนทั้งปวงมีความเห็นพ้องต้องกัน” (D. G. Dunn, *The Epistle to the Galatians*, หน้า 106)

เราจะเปิดใจให้กับ “รูปแบบใหม่ในการแบ่งปันพระกิตติคุณ” อย่างไร การเป็นพยานแบบใดที่ทำให้คุณรู้สึกเป็นกังวลใจ และเพราะเหตุใด เราจะทราบได้อย่างไรว่าวิธีการใหม่นั้นดี

ท่านเปโตรเดินทางไปเยี่ยมเมืองอันติออก และที่เมืองอันติออกนี้ คริสตจักรสำหรับชาวต่างชาติได้ตั้งขึ้นเป็นแห่งแรก ท่านเปาโลได้ตั้งศูนย์-ประกาศ (headquarter) ขึ้นในเมืองนี้ เพื่อท่านจะเอื้อมไปถึงชาวต่างชาติที่อาศัยอยู่ตามเมืองต่างๆ ณ เมืองอันติออก ท่านเปโตรได้รับประทานกับผู้เชื่อชาวต่างชาติ แต่ครั้งมีคริสเตียนยิวบางคนเดินทางมาถึง ท่านเปโตรรู้สึกกลัวว่าชาวยิวคริสเตียนจะรู้สึกอย่างไรเกี่ยวกับตัวท่าน ดังนั้นจึงหยุดการกระทำของท่าน

อ่านพระธรรมกาลาเทีย 2:11-13 และ กิจการฯ 10:28 เหตุใดท่านเปโตรจึงทราบว่าเป็นการผิดที่ท่านได้หยุดจากการกระทำที่ท่านกำลังกระทำอยู่ การกระทำนั้นบอกเราเกี่ยวกับอำนาจของธรรมเนียมและความเชื่อต่าง ๆ ที่ถ่ายทอดจากอดีต อาจมีอยู่เหนือชีวิตของเราได้อย่างไร

บางคนคิดว่าท่านเปโตรและชาวยิวคนอื่นที่อยู่กับท่านหยุดการติดตามอาหารตามบัญญัติชาวยิวซึ่งมีในพระคัมภีร์เดิม แต่แนวคิดนี้ไม่จริง สมมติพวกเขาได้หยุด เช่นนั้นก็จะมีบันทึก ณ ที่ใดที่หนึ่ง แต่ไม่มีเลยและการเลือกเช่นนั้นจะเป็นสาเหตุทำให้เกิดการไกลาหลขึ้นในคริสตจักร ดังนั้นดูเหมือนปัญหาตรงนี้เป็นารับประทานอาหารจริงๆ เกี่ยวกับการรับประทานกับชาวต่างชาติ ชาวยิวหลายคนมองเห็นชาวต่างชาติเป็นคนที่ไม่มีบริสุทธิ์ ดังนั้นพวกเขาจึงหลีกเลี่ยงที่จะสมาคมกับชาวต่างชาติมากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้

ท่านเปโตรครั้งหนึ่งรู้สึกเช่นนี้เกี่ยวกับชาวต่างชาติด้วย แต่พระเจ้าทรงประทานนิมิตให้เขา ภายหลังต่อมา ท่านเปโตรได้ไปยังบ้านของนายร้อยกองทหารโรมันชื่อโคเรเนลิอัส ท่านเปโตรพูดกับเขาว่า “แต่พระเจ้าได้ทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้าแล้วว่า ไม่ควรเรียกคนหนึ่งคนใดว่าเป็นที่ห้ามหรือมลทิน” (กิจการฯ 10:28) ดังนั้นพระคัมภีร์ข้อนี้แสดงให้เห็นว่าท่านเปโตรทราบดีแต่ท่านรู้สึกกลัวว่าท่านจะทำให้พี่น้องร่วมชาติของท่านรู้สึกผิดหวัง ดังนั้น

ท่านจึงย้อนกลับไปเส้นทางเดิม จึงเห็นว่าความโน้มถ่วงจากการตั้งของ วัฒนธรรม และความเชื่อที่สืบทอดมาแต่อดีตว่ามีพลังเหนือชีวิตของท่าน เปโตรอย่างไร

แต่ท่านเปาโลช่วยทำให้ท่านเปโตรเดินไปบนเส้นตรง ในกาลาเทีย 2:13 ท่านเปาโลกล่าวว่า การกระทำของท่านเปโตรไม่ “ซื่อสัตย์” (honest) แปร จากฉบับ “นิวคิงเจมส์” และจากต้นฉบับคำเดียวกันแปลได้อีกความหมายว่า “การเสแสร้ง” (hypocrisy) คำว่า “การเสแสร้ง” มีความหมายว่าทำในสิ่งที่ ตรงกันข้ามกับสิ่งที่คนหนึ่งเชื่อหรือพูด ซึ่งหมายถึงการมี “สองหน้า” ท่าน เปาโลกล่าวว่า “แม้แต่ท่านบารนาบัสก็หลงแสสร้งทำตามคนเหล่านั้นไปด้วย” จากการกระทำที่ไม่จริงใจของท่านเปโตร พระเจ้าทรงใช้ผู้รับใช้อีกคนหนึ่งให้ กล่าวเตือนท่านเปโตรด้วยถ้อยคำ “แรงและตรง”

เหตุใดจึงเป็นการง่ายที่จะเป็นคน “เสแสร้ง” คือคนที่พูดอย่าง หนึ่ง และทำอีกอย่างหนึ่ง (อย่างเช่นเราตาบอดมองไม่เห็นความผิด ของเราเอง แต่มองเห็นความผิดของคนอื่น) ในทางใดที่การไม่ซื่อสัตย์ ในชีวิตของเราเอง เราจะสามารถเรียนรู้ที่จะมองเห็นการเสแสร้งนี้ใน ชีวิตของเรา และขจัดมันออกไปได้อย่างไร

วันพฤหัสบดี

สาเหตุความกังวลของท่านเปาโล (กาลาเทีย 2:14)

PAUL'S CAUSE FOR WORRY

สถานการณ์ในคริสตจักรอันทิโอกแน่นอนอนว่ามีความตึงเครียด ท่าน เปาโลและท่านเปโตรต่างก็เป็นผู้นำของคริสตจักรและปรากฏว่าทั้งสองมีความ ขัดแย้งกัน ท่านเปาโลไม่ได้อดกลั้นไว้ เมื่อเห็นท่านเปโตรประพฤติตนไม่ ถูกต้อง ท่านเปาโลก็ได้ต่อว่าท่านเปโตรตรงๆ

อ่านพระธรรมกาลาเทีย 2:11-14 มีเหตุผลใดที่ท่านเปาโลได้ต่อ ว่าท่านเปโตรต่อหน้าคนอื่น ๆ

ในความเห็นของท่านเปาโล ปัญหาไม่ใช่เพราะท่านเปโตรเลือกที่จะ รับประทานกับพวกยิวที่เดินทางมาจากกรุงเยรูซาเล็ม กฎของการมีอัครยาศัย

ไมตรีในการต้อนรับแขกทำให้ท่านเปโตรทำเช่นนั้น แต่การปฏิบัติตนเช่นนี้จะทำให้พระกิตติคุณอ่อนพลังอำนาจในตัวเองลง

อ่านพระธรรมกาลาเทีย 3:28 และโคโลสี 3:11 ข้อพระคัมภีร์ทั้งสองนี้ช่วยเราให้เข้าใจ ถ้อยคำแรง ๆ ของท่านเปาโล ที่ใช้ในการต่อว่าท่านเปโตรอย่างไร

เราอ่านว่าท่านเปาโลพบกับท่านเปโตรในกรุงเยรูซาเล็มอย่างไร ทั้งสองเห็นพ้องกันว่าชาวต่างชาติสามารถขึ้นชมในพระพรต่าง ๆ ผ่านทางพระคริสต์โดยไม่ต้องเข้าพิธีสัหนต์ แต่พฤติกรรมของท่านเปโตรในตอนนั้นทำให้ข้อตกลงครั้งนั้นอยู่ในสภาวะอันตราย ก่อนหน้านั้นทั้งคริสเตียนชาวยิวและคริสเตียนชาวต่างชาติในคริสตจักรอันโทโกกจับมือกันร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ ของคริสตจักรอย่างเปิดเผย แต่ตอนนี้พี่น้องในคริสตจักรกำลังตกอยู่ในภาวะแบ่งแยก และการแบ่งแยกครั้งนี้อาจเป็นสาเหตุทำให้คริสตจักรทั้งหลายแตกตัวออกเป็นสองในอนาคต

ในความเห็นของท่านเปาโล พฤติกรรมของท่านเปโตรเป็นการส่งข่าวด้านลบต่อคริสเตียนชาวต่างชาติ การกระทำของท่านเปโตรทำให้เป็นเหมือนว่าคริสเตียนชาวต่างชาติมีศักดิ์ศรีไม่เท่าผู้เชื่อที่เป็นชาวยิว ท่านเปาโลเชื่อว่าการกระทำของท่านเปโตรจะเป็นเหตุทำให้ชาวต่างชาติรู้สึกว่าคุณเขาจำเป็นต้องเข้าพิธีสัหนต์เพื่อจะเข้าถึงประสบการณ์การมีความสัมพันธ์เต็มตัวในคริสตจักร ดังนั้นท่านเปาโลกล่าวกับท่านเปโตรว่า *“ถ้าท่านเองซึ่งเป็นพวกยิว ประพฤติตามอย่างคนต่างชาติ ไม่ใช่ตามอย่างพวกยิว เหตุไฉนท่านจึงบังคับคนต่างชาติให้ประพฤติตามอย่างพวกยิวเล่า”* (กาลาเทีย 2:14) ประโยคที่ว่า *“ให้ประพฤติตามอย่างพวกยิว”* สามารถแปลได้ว่า *“ปฏิบัติตามอย่างผู้ถือศาสนายิว”* คำๆ นี้หมายความว่า การรับเอาวิถีของชาวยิวมาดำเนินชีวิต ซึ่งหมายถึงการให้ชาวต่างชาติมาปฏิบัติตามขนบธรรมเนียมของชาวยิว ศัตรูของท่านเปาโลในกาลาเทีย บ่อยครั้งเรียกชาวยิวว่า *“ยูไดเซอร์”* (Judaizer)

การกระทำของท่านเปโตรถือว่าเสียหายมาก แต่ท่านบารนาบัสพลอยทำตามไปด้วย ผู้นำทั้งสองทราบดีเกินกว่าจะทำการดังกล่าวลงไป

นี่เป็นตัวอย่างชัดเจนในอิทธิพลของเพื่อนใกล้ชิด (peer pressure) คำกล่าวนี้หมายความว่า คนหนึ่งรู้สึกว่าจะต้องทำในสิ่งเดียวกับที่เพื่อนทำ เพื่อจะให้เป็นที่ยอมรับ หรือการยอมรับ หรือการนับถือ เราสามารถจะปกป้องตัวเราเองจากการถูกนำไปในทิศทางผิดจากผู้ที่อยู่แวดล้อมเราได้อย่างไร

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

ที่จะเรียนรู้มากขึ้นในหัวข้อ “การรวมเป็นหนึ่งในคริสตจักร” แม้จะมีความแตกต่าง อ่าน *เอลเลน จี. ไวท์, Investigation of New Life*, หน้า 45, 47, *In Counsels to Writers and Editors*

“แม้คนดีที่สุดอาจทำความผิดร้ายแรงได้ ถ้าพวกเขาไม่ได้รับการทรงนำจากพระเจ้า บุคคลผู้มีอำนาจมากย่อมมีโอกาสมากกว่าที่จะหันเหคนอื่น ๆ ไปจากสิ่งที่ดีและเป็นจริง เขาสามารถทำความเสียหายให้กับจิตใจของผู้คนได้มาก ดังนั้นเขาต้องระมัดระวังที่จะติดตามองค์พระผู้เป็นเจ้า ที่เมืองอันทิโอก ท่านเปโตรล้มเหลวที่จะทำในสิ่งที่ชัดเจนและซื่อสัตย์ ท่านเปาโลจึงต้องยืนขึ้นและ “ว่ากล่าว” ซึ่งๆ หน้าท่านเปโตรที่ท่านทำตัวไม่เหมาะสม ความขัดแย้งนี้ถูกบันทึกในพระคัมภีร์เพื่อให้คนอื่น ๆ ได้เรียนรู้จากเรื่องนี้เป็นการเตือนผู้มีอำนาจยิ่งใหญ่ ไม่ให้พวกเขาพลาดพลังในเรื่องความชัดเจนและความซื่อสัตย์ เป็นบทเรียนของการยืนหยัดในความจริงต่อพระบัญญัติของพระเจ้า” (*Bible Commentary*, เล่ม 6, หน้า 1108)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. มีน้อยคนที่ชอบการเผชิญหน้า ทำทายกับบุคคลอื่น แต่บางครั้งก็มีความจำเป็น เมื่อไรที่คริสตจักรควรลงโทษการกระทำที่ผิด และบุคคลที่ไม่ยอมแก้ไข
2. ยิ่งคริสตจักรเติบโตขึ้นมากเท่าไรก็จะเป็นที่รวมตัวของผู้คนหลากหลาย และมีความแตกต่างกันมากขึ้น คริสตจักรจะมีแนวปฏิบัติอย่างไรเพื่อให้แน่ใจได้ว่า ความเป็นหนึ่งจะไม่ถูกทำให้อ่อนพลังลงหรือสูญเสียการ “มองเห็น” อันเนื่องมาจากการอยู่ท่ามกลางความแตกต่างเช่นนั้น” เราสามารถเรียนรู้ที่จะยอมรับ และแม้แต่รู้สึกชื่นชมยินดีในวิถีชีวิตที่แตกต่างธรรมดาธรรมนิยม ประเพณีท่ามกลางพวกเรา และสิ่งทั้งหลายเหล่านี้ ยังคงสามารถเรียกได้ว่า “เราเป็นหนึ่ง” ได้อย่างไร
3. มีอะไรไม่ควรเปลี่ยนแปลงเกี่ยวกับพระกิตติคุณ เมื่อทำการแบ่งปันกับผู้คนหลากหลายวัฒนธรรม ที่มีวิถีชีวิตแตกต่างจากเราในเวลาเดียวกัน มีอะไรที่เราสามารถเปลี่ยนแปลงได้ เราสามารถเรียนรู้ที่จะบอกถึงความแตกต่างของสองสิ่งนี้อย่างไร

สรุป

คริสเตียนชาวียวบางคนยังยืนกรานให้คริสเตียนชาวต่างชาติว่าจะต้องรับพิธีสัหนต์ เพื่อกลายเป็นผู้ติดตามแท้ของพระคริสต์ ความเชื่อนี้เกือบทำให้คริสตจักรสมัยพระคัมภีร์ใหม่แบ่งตัวออกเป็นสองฝ่าย แต่เหล่าอัครทูตทำงานร่วมกันเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดการคุกคามนี้เกิดขึ้น พวกเขาเอาความแตกต่าง “วางไว้” ต่างหาก และจากนั้นพวกเขาสามารถช่วยให้ “ร่างกายของพระคริสต์” ยังรวมกันเป็นหนึ่งในความสัตย์ซื่อและความจริงแห่งพระกิตติคุณได้

บทที่ 4

รอดโดยความเชื่อเท่านั้น

Saved By Faith Alone

วันที่ 15 - 21 กรกฎาคม 2017

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

กาลาเทีย 2:15-21; เอเฟซัส 2:12; ఫิลิปปี 3:9; โรม 3:10-20; ปฐมกาล 15:5, 6

ข้อควรจำ

“ข้าพเจ้าถูกตรึงไว้กับพระคริสต์แล้ว ข้าพเจ้าเองไม่มีชีวิตต่อไป แต่พระคริสต์ต่างหากที่ทรงมีชีวิตอยู่ในข้าพเจ้า ชีวิตซึ่งข้าพเจ้าดำเนินอยู่ในร่างกายขณะนี้ ข้าพเจ้าดำเนินอยู่โดยศรัทธาในพระบุตรของพระเจ้า ผู้ได้ทรงรักข้าพเจ้า และได้ทรงสละพระองค์เพื่อข้าพเจ้า”
(กาลาเทีย 2:20)

เมื่อสัปดาห์ที่แล้ว เราอ่านเกี่ยวกับอัครทูตเปาโลได้ย่นขึ้นเผชิญหน้า
อัครทูตเปโตรในเมืองอันติโอก ท่านเปาโลต่อว่าท่านเปโตร สำหรับการที่ท่านได้พูดอย่างหนึ่ง และหันไปทำอีกอย่างหนึ่ง นั่นคือท่านเปโตรนั่งร่วมรับประทานอาหารกับคริสเตียนชาวต่างชาติ แต่เมื่อคริสเตียนชาวยิวจากกรุงเยรูซาเล็มเดินทางมาถึงเมืองอันติโอก ท่านเปโตรได้หยุดการรับประทานอาหารร่วมกับชาวต่างชาติ การกระทำดังกล่าวเป็นการบอกเป็นนัยว่าคริสเตียนชาวต่างชาติไม่สำคัญเท่าคริสเตียนชาวยิว และสิ่งที่ท่านเปโตรได้ทำประหนึ่งว่าผู้เชื่อชาวต่างชาติต้องเข้าสู่พิธีสัปดาห์ก่อน การรับพิธีสัปดาห์คือการตัดปลายหนังองคชาติของเด็กชายหรือผู้ใหญ่ที่เป็นชายออก จากนั้นชาวต่างชาติจะได้

รับเข้าสู่ครอบครัวของพระเจ้าด้วยความชื่นชมยินดี และร่วมในความสัมพันธ์ และได้รับพระพรอย่างเต็มๆ

อัครทูตเปาโลใช้คำพูดตรงๆ กับอัครทูตเปโตรอย่างไรบ้าง สัปดาห์นี้ เราจะมองดูว่ามีอะไรที่นั่นจะเกิดขึ้นมากที่สุด ถ้อยคำในจดหมายฝากของท่านเปาโลเกี่ยวกับเรื่องนี้ เต็มไปด้วยข้อมูล ในจำนวนถ้อยคำเพียงไม่กี่ประโยค ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้มีความสำคัญมาก เพราะประกอบกันขึ้นด้วยกลุ่มของถ้อยคำเป็นครั้งแรกที่คำเหล่านี้ช่วยให้เราเข้าใจพระกิตติคุณในส่วนที่เหลือของจดหมายฝากที่ท่านเปาโลเขียนถึงผู้เชื่อชาวกาลาเทีย ถ้อยคำเหล่านี้รวมไปถึง: งานของบัญญัติ ความศรัทธา ความเชื่อ และความเชื่อในพระเยซู

ท่านเปาโลหมายความว่าอย่างไรจากการที่ท่านกล่าวถ้อยคำเหล่านี้ออกมา และถ้อยคำดังกล่าวสอนอะไรเราเกี่ยวกับแผนการแห่งความรอด

วันอาทิตย์

คำถามที่ว่า เราได้รับความรอดอย่างไร

(กาลาเทีย 2:15, 16)

THE QUESTION OF HOW WE ARE SAVED

ในพระธรรมกาลาเทีย 2:15 ท่านเปาโลเขียนว่า **“เราผู้มีสัญชาติเป็นยิว ไม่ใช่คนต่างชาติที่มีบาป”** มีความหมายว่าอะไร

ความหมายของพระคัมภีร์ข้อนี้ สามารถพบได้ในการศึกษาข้อพระคัมภีร์ข้ออื่นๆ ที่อยู่แวดล้อม โดยให้ตั้งความคิดไว้ก่อนว่า ท่านเปาโลต้องการให้คริสเตียนชาวยิวเข้าใจในความคิดของท่าน ดังนั้นท่านเริ่มต้นด้วยจุดที่พวกเขาทั้งหลายจะเห็นพ้อง และจุดนั้นคือการแบ่งแยกซึ่งได้เกิดขึ้นระหว่างชนชาติเป็นเวลาหลายร้อยปีระหว่างชาวยิวและชาวต่างชาติ ชาวยิวเป็นประชาชนที่พระเจ้าทรงเลือกไว้เป็นประชากรของพระองค์ พระเจ้าทรงประทานพระบัญญัติให้พวกเขา และชาวยิวได้ชื่นชมในพระพรที่พระเจ้าทรงประทานให้จากการที่มีความสัมพันธ์กับพระองค์ แต่ชาวต่างชาติอยู่นอกพันธสัญญาของพระเจ้า (เอเฟซัส 2:12; โรม 2:14) และพันธสัญญาคือ ความสัมพันธ์พิเศษกับประชากรของพระองค์ ประชากรของพระองค์รับใช้ และเชื่อฟังพระบัญญัติของพระองค์ และพระเจ้าทรงอำนวยการให้พวกเขา ตอนนี้เป็นความจริงที่ว่า ชนต่างชาติ

ทั้งหลายเป็นคนบาป แต่ในกาลาเทีย 2:16 ท่านเปาโลเตือนคริสเตียนชาวยิวว่า การเป็นชาวยิวไม่ได้หมายความว่าพวกเขาเป็นที่ยอมรับในสายพระเนตรของพระเจ้ามากกว่า เพราะเหตุใด เพราะว่าไม่มีใครเป็นคนชอบธรรมจากการถือรักษาพระบัญญัติ

ท่านเปาโลใช้คำว่า “เป็นคนชอบธรรมต่อพระเจ้า” ถึง 4 ครั้ง หรือจะกล่าวได้อีกอย่างว่า “จะเป็นผู้ชอบธรรมเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า” หรือ “ได้รับการชำระให้เป็นคนชอบธรรม” ท่านเปาโลหมายความว่าอะไร เมื่อท่านใช้คำว่า “ทำให้เป็นคนชอบธรรมต่อพระเจ้า” ให้อ่านพระธรรมอพยพ 23:7 และเฉลยธรรมบัญญัติ 25:1

คำกริยา “ทำให้บริสุทธิ์” (to justify) เมื่อเป็นคำนาม “การทำให้เป็นผู้บริสุทธิ์” (justification) หรือการทำให้เป็นผู้ชอบธรรม “การกระทำ” ของการ “ได้รับการอภัยบาป” และ “จึงถูกทำให้เป็นผู้ชอบธรรมในสายพระเนตรของพระเจ้า” คำว่า “การชำระให้บริสุทธิ์” ถูกนำมาใช้ในศาลซึ่งใช้พระบัญญัติเป็นกฎหมายในการตัดสิน เป็นขั้นตอนของการทำให้คนหนึ่งได้รับการชำระจากความผิดบาปทั้งหมด เหตุนี้การชำระให้บริสุทธิ์จึงเป็นคำที่อยู่ตรงกันข้ามของการพูดว่า “คนหนึ่งมีความผิดบาป” บุคคลที่ได้รับการชำระให้บริสุทธิ์เขาหรือเธอจะกลายเป็นผู้ชอบธรรม

สำหรับผู้เชื่อชาวยิว การทำให้เป็นคนชอบธรรมมีศูนย์กลางอยู่ที่ความสัมพันธ์ของพวกเขากับพระเจ้า และพันธสัญญาของพระองค์ สำหรับพวกเขาที่ “จะทำให้บริสุทธิ์” หมายความว่า บุคคลนั้นต้องเป็นสมาชิกที่สัตย์ซื่อในครอบครัวของท่านอับราฮัม

อ่านพระธรรมกาลาเทีย 2:15-17 ท่านเปาโลพูดอะไรกับคุณตรงนี้ คุณจะดำเนินชีวิตในความจริงตามที่ได้อ่านไว้ในตรงนี้ในประสบการณ์คริสเตียนของคุณได้อย่างไร

ท่านเปาโลกล่าวถ้อยคำซ้ำสามครั้งในพระธรรมกาลาเทีย 2:16 ซึ่งบอกชัดเจนว่า เราไม่ได้ถูกทำให้เป็นผู้ชอบธรรมหรือบริสุทธิ์ต่อพระพักตร์ของพระเจ้าได้ โดย “การเชื่อฟังพระบัญญัติ” อ่านกาลาเทีย 2:16, 17; กาลาเทีย 3:2, 5, 10 และ โรม 3:20, 28 ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ช่วยอธิบายความหมายของท่านเปาโลอย่างไร

ที่จะให้เข้าใจว่าท่านเปาโลหมายความว่าอย่างไร เมื่อท่านพูดว่า “โดยการเชื่อฟังพระบัญญัติ” ประการแรกเราจำเป็นต้องเข้าใจ ที่ท่านเปาโลหมายถึง “ธรรมบัญญัติ” คำว่า “ธรรมบัญญัติ” หรือ “บัญญัติ” มาจากภาษากรีกว่า “โนมอส” “nomos” ซึ่งถูกใช้ 121 ครั้งในจดหมายฝากทั้งหลายของท่านเปาโล ซึ่งอาจหมายถึงหลายสิ่ง ยกตัวอย่างเช่น “บัญญัติ” สามารถหมายถึง “แผนการของพระเจ้า” สำหรับประชากรของพระองค์ หรืออาจหมายถึงหนังสือ 5 เล่มแรกของท่านโมเสส หรือพระคัมภีร์เดิมทั้งเล่ม และยังสามารถหมายถึง “กฎเกณฑ์” ในจดหมายฝากเมื่อท่านเปาโลใช้คำว่า “บัญญัติ” หรือ “ธรรมบัญญัติ” อาจหมายถึงพระบัญญัติทั้งปวงที่พระเจ้าทรงประทานให้กับประชากรของพระองค์ผ่านท่านโมเสส

ส่วนถ้อยคำที่กล่าวว่า “การเชื่อฟังพระบัญญัติ” อนุমানได้ว่า รวมไปถึงพระบัญญัติของพระเจ้าที่ทรงประทานผ่านท่านโมเสส เราควรพยายามอย่างที่สุดเท่าที่จะทำได้คือรักษาพระบัญญัติของพระองค์ จุดเน้นของท่านเปาโลคือ การเชื่อฟังของเราจะไปไม่ถึงขั้นดีเพียงพอที่จะช่วยเราให้รอดได้ เราจะไม่มีวันไปถึงขั้นดีรอบคอบจนทำให้เราเป็นผู้ชอบธรรมต่อพระพักตร์ของพระเจ้าได้

ในพระคัมภีร์คำว่า “การเชื่อฟังพระบัญญัติ” ถูกแปลว่า “งานของพระบัญญัติ” ถ้อยคำที่ว่า “งานของพระบัญญัติ” ไม่ปรากฏให้เห็นในพระคัมภีร์เดิม ในพระคัมภีร์ใหม่จะพบได้เฉพาะในจดหมายฝากของท่านเปาโล แต่การค้นพบม้วนหนังสือในถ้ำไกล์ทะเลตาย (Dead Sea Scrolls) ในปี ค.ศ. 1947 ช่วยแสดงให้เราเห็นว่าท่านเปาโลหมายความว่าอย่างไร

หนังสือม้วนในถ้ำใกล้ทะเลตาย เป็นการรวบรวมงานเขียนโดยกลุ่มชาวยิว เรียกว่ากลุ่ม “เอสเซนส์” (Essenes) คนกลุ่มนี้มีชีวิตอยู่ในช่วงเวลาเดียวกับพระเยซู หนึ่งในม้วนหนังสือทะเลตายบรรจุถ้อยคำว่า “การเชื่อฟังธรรมบัญญัติ” หนังสือม้วนนี้มีชื่อว่า “มิกเซ็ท มา แอส ฮา โธราห์” (Migsat Ma’as Ha-Torah) ชื่อนี้อาจแปลได้ว่า “ความสำคัญในการทำงานของธรรมบัญญัติ” หนังสืออภิปรายหัวข้อสำคัญหลายข้อเกี่ยวกับพระบัญญัติ ยกตัวอย่างเช่น จะถือรักษาสิ่งบริสุทธิ์ไว้ให้ปราศจากมลทินได้อย่างไร หนังสือแนะนำว่า “ชาวยิวจะต้องแยกตัวออกจากชาวต่างชาติ” และตอนสุดท้ายของหนังสือเล่มนี้ กลุ่ม “เอสเซนส์” กล่าวว่า “งานของธรรมบัญญัติ” จะทำให้คนหนึ่งกลายเป็นผู้บริสุทธิ์เฉพาะพระพักตร์พระเจ้า ผู้เขียนกลุ่มนี้ และท่านเปาโลมีความเห็นต่างจากกัน ท่านเปาโลกล่าวว่าความบริสุทธิ์ หรือความชอบธรรมเป็นมาได้จาก “ความเชื่อ” เท่านั้น

คุณเชื่อฟังพระบัญญัติของพระเจ้าเคร่งครัดเพียงใด คุณรู้สึกว่าคุณรักษาพระบัญญัติไว้อย่างดีและการเชื่อฟังของคุณทำให้คุณชอบธรรมต่อพระพักตร์พระเจ้าไหม (อ่าน พระธรรมโรม 3:10-20) ถ้าไม่ คำตอบของคุณ ช่วยให้คุณเข้าใจจุดเน้นของท่านเปาโลที่ว่า “งานของพระบัญญัติ” ไม่ได้ช่วยเราให้รอดได้อย่างไร

วันอังคาร

รากฐานความรอดเพียงหนึ่งเดียวของเรา (ฟิลิปปี 3:9)

THE ONLY FOUNDATION FOR OUR BEING SAVED

อย่าให้เราคิดว่า ชาวคริสเตียนยิวไม่รู้สึกว่าความเชื่อในพระคริสต์ไม่สำคัญ เพราะพวกเขาเชื่อในพระเยซู แต่พฤติกรรมของพวกเขาแสดงให้เห็นว่า ความเชื่อเพียงอย่างเดียวไม่เพียงพอที่จะทำให้บุคคลหนึ่งกลายเป็นผู้ชอบธรรมได้ ความคิดของพวกเขาคือ “ความเชื่อต้องมีการเชื่อฟัง” ดังนั้นพวกเขายืนยันว่า การที่จะชอบธรรมต่อพระเนตรของพระเจ้ามาจากทั้งสองสิ่งคือ “ความเชื่อ” และ “งานของพระบัญญัติ” ท่านเปาโลต่อต้านแนวคิดนี้ ท่านกล่าวว่า “ความเชื่อ” และ “ความเชื่อเพียงอย่างเดียว” ทำให้บุคคลเป็นผู้ชอบธรรมในสายพระเนตรของพระเจ้า

สำหรับท่านเปาโลความเชื่อไม่เป็นเพียงแนวคิดเท่านั้น เพราะเป็นการเชื่อมต่อกับพระเยซู ถ้อยคำนี้แปลออกมาได้ว่า “โดยความศรัทธาในพระเยซู-คริสต์” พระธรรมกาลาเทีย 2:16 ไม่อาจเขียนออกมาได้อย่างสมบูรณ์แบบ เพราะรุ่มรวยในความหมายจริงๆ ในภาษากรีก “ความเชื่อในพระคริสต์” ถูกแปลว่า “ความเชื่อ” หรือ “ความสัตย์ซื่อ” แห่งพระเยซู การแปลเช่นนี้แสดงให้เห็นความแตกต่างระหว่าง “งานของธรรมบัญญัติ” ที่เราทำ และงานของพระคริสต์ที่ได้ทรงทำเพื่อเรา

เป็นสิ่งสำคัญที่จะระลึกว่า ความเชื่อโดยตัวมันเองไม่ “เพิ่ม” เข้ากับการความพยายามของเราที่จะทำให้เกิดความชอบธรรมสำหรับพระเจ้าเลย แต่เป็นว่า ความเชื่อเป็นวิธีซึ่งเรายึดเอาสิ่งที่พระองค์ทรงเสนอให้ นั่นคืองานที่ทรงได้ทำในนามของเรา เราไม่ได้ถูกชำระให้เป็นผู้ชอบธรรมต่อพระเนตรของพระเจ้า แต่ความชอบธรรมขึ้นอยู่กับความเชื่อของเรา เราถูกทำให้ชอบธรรมสำหรับพระเจ้า เพราะว่าความสัตย์ซื่อของพระคริสต์ซึ่งได้ทรงจัดไว้ให้เรา และเราฟังการวางใจในความสัตย์ซื่อที่ทรงมีเพื่อเราผ่านทางความเชื่อ

พระคริสต์ได้ทรงทำในสิ่งที่ทุกคนได้ล้มเหลวที่จะทำ พระองค์ผู้เดียวทรงสัตย์ซื่อต่อพระเจ้าในทุกสิ่งที่ทรงกระทำ ความหวังของเราอยู่ที่ความสัตย์ซื่อของพระเจ้า ไม่ใช่ตัวของเราเอง ความจริงยิ่งใหญ่ซึ่งช่วยจุดประกายให้เกิด “การปฏิรูปของโปรเตสแตนต์” การเคลื่อนไหวทางศาสนาเริ่มต้นในศตวรรษที่ 16 โดยท่านมาร์ติน ลูเธอร์ เป้าหมายของการเคลื่อนไหวคือการกลับไปสู่คริสเตียนดั้งเดิมที่วางพื้นฐานบนพระคัมภีร์ ซึ่งเป็นความจริงกล่าวว่าคน ๆ หนึ่งได้รับการชำระให้ชอบธรรมโดยความเชื่อเป็นสิ่งสำคัญต่อเราในปัจจุบัน พอๆ กับสมัยท่านมาร์ติน ลูเธอร์ ในอดีตเมื่อก่อนนั้น วัตถุประสงค์หลักของท่านมาร์ติน ลูเธอร์ คือการให้คริสเตียนทั้งมวลกลับไปยึดพระคัมภีร์เป็นรากฐานของความจริง โดยเชื่อว่าเราทั้งหลายได้รับการชำระให้บริสุทธิ์โดยความเชื่อ ซึ่งเรื่องนี้มีความสำคัญสำหรับท่านมาร์ติน ลูเธอร์ ตลอดมาหลายร้อยปีจนทุกวันนี้

พระธรรมกาลาเทีย 2:16 ที่แปลเป็นภาษาซีเรียช่วยเราให้มองเห็นความหมายของท่านเปาโล ซึ่งมีข้อความว่า “ไม่มีมนุษย์คนใดจะเป็นผู้

ชอบธรรมได้ โดยการประพฤติตามพระบัญญัติ แต่โดยศรัทธาในพระเยซูคริสต์เท่านั้น ถึงเราเองก็ได้ศรัทธาในพระคริสต์ และไม่ใช้การประพฤติตามพระบัญญัติ เพราะว่าโดยการประพฤติตามพระบัญญัตินั้นไม่มีมนุษย์สักคนเดียวที่อยู่ในเนื้อหนังจะเป็นคนชอบธรรมได้”

อ่านพระธรรมโรม 3:22, 26; กาลาเทีย 3:22; เอเฟซัส 3:12 และฟิลิปปี 3:9 ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ช่วยให้เข้าใจว่า ความรอดของเราวางอยู่บนรากฐานการเชื่อฟังที่สมบูรณ์แบบของพระคริสต์อย่างไร

พุทธ

การเชื่อฟังแห่งความเชื่อ (ยอห์น 8:32, 36)

THE OBEDIENCE OF FAITH

ท่านเปาโลกล่าวชัดเจนว่า “ความเชื่อทำให้ชีวิตคริสเตียนเป็นไปได้ ความเชื่อทำให้ยึดเอาพระสัญญาของพระคริสต์เป็น “สรณะ” (ที่พึ่ง) แต่ความเชื่อแท้หน้าตาเป็นอย่างไร และอะไรอื่นรวมอยู่ในความเชื่อ

อ่านพระธรรมปฐมกาล 15:5, 6; ยอห์น 3:14-16; 2 โครินธ์ 5:14, 15; กาลาเทีย 5:6 ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้สอนว่าความเชื่อเริ่มต้นอย่างไร

ความเชื่อตามที่พระคัมภีร์สอนจะนำไปสู่คำตอบเสมอ ความเชื่อไม่ใช่ความรู้สึกที่บุคคลหนึ่งตัดสินใจที่จะมี เพราะพระเจ้าทรงกำหนดไว้ แทนที่จะเป็นอย่างนั้น ความเชื่อเริ่มต้นในดวงใจที่เต็มเต็มด้วยการขอบพระคุณ และความรักที่มีต่อคุณความดีของพระเจ้า ความเชื่อมักจะมาจากผลลัพธ์ของการอย่างแท้จริงตามพระเจ้าไป ยกตัวอย่างเช่น ท่านอับราฮัมมีความเชื่อในพระสัญญาที่พระเจ้าได้ทรงทำกับท่าน (ปฐมกาล 15:5, 6) ในตอนสุดท้ายของจดหมายฝาก ท่านเปาโลกล่าวว่าความเชื่อเติบโตขึ้นอันเนื่องมาจากความเข้าใจในสิ่งที่พระคริสต์ได้ทรงทำเพื่อเราบนไม้กางเขน

ความเชื่อแท้ เป็นคำตอบของเราที่ให้กับความรักของพระเจ้า ดังนั้นคำตอบของเราควรจะประกอบด้วยอะไร อ่านพระธรรมยอห์น

8:32, 36; กิจการฯ 10:43; โรม 1:5, 8; โรม 6:17; ฮีบรู 11:6; ยากอบ 2:19 ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้พูดอะไรเกี่ยวกับความเชื่อบ้าง

หลายคนได้กล่าวว่า “ความเชื่อ” (faith) คือ “ศรัทธา” (belief) แต่ความหมายนี้อาจสร้างปัญหา เพราะเหตุใด ภาษกรีกใช้ “ความเชื่อ” (faith) เป็นคำนาม ที่เปลี่ยนรูปมาจากคำกริยา คือ “ที่จะเชื่อ” “to believe” เท่านั้น เหตุนี้การใช้คำกริยาอธิบายคำนามก็เหมือนกับการพูดว่า “ความเชื่อคือการมีความเชื่อ” (faith is to have faith) คำอธิบายเช่นนี้ไม่ได้บอกอะไรเพิ่มเติมแก่เราเลย

จากการศึกษาพระคัมภีร์อย่างถี่ถ้วน พระคัมภีร์แสดงให้เห็นว่าความเชื่อรวมไปถึงความรู้เกี่ยวกับพระเจ้า และยังรวมถึงการรับเอาความรู้นั้นเข้าสู่จิตใจของแต่ละคน นี่จึงเป็นเหตุผลหนึ่งว่าการมีภาพจริงของพระเจ้าจึงสำคัญมาก การมีแนวคิดผิดเกี่ยวกับพระเจ้าจะทำให้ยากขึ้นที่จะมีความเชื่อ แต่การเชื่อในพระกิตติคุณว่า “จริง” ยังไม่เพียงพอ เพราะ “ท่านเชื่อว่าพระเจ้าทรงเป็นหนึ่งนั้นก็ดีอยู่แล้ว แม้พวกปีศาจก็เชื่อ และกลัวจนตัวสั่น” (ยากอบ 2:19) แต่ความเชื่อแท้จะเปลี่ยนวิถีการดำเนินชีวิตของคนหนึ่ง ในพระธรรมโรม 1:5 ท่านเปาโล เขียนเกี่ยวกับความต้องการที่จะ “เชื่อฟังพระเจ้า” ท่านเปาโลไม่ได้พูดว่า “การเชื่อฟัง” ไม่ใช่อย่างเดียวกับ “ความเชื่อ” ท่านหมายความว่า ความเชื่อมีผลกระทบกับทั้งชีวิต ไม่เพียงแต่จิตใจ แต่รวมถึงการติดตามพระเยซู ซึ่งไม่เพียงปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ชุดหนึ่ง ความเชื่อไม่เพียงแค่สิ่งที่เราเชื่อ แต่หมายถึงสิ่งที่เราทำด้วย อันรวมไปถึงเราดำเนินชีวิตอย่างไร และเราไว้วางใจใคร

วันพฤหัสบดี

ความเชื่อเป็นเหตุให้ทำบาปหรือไม่

(กาลาเทีย 2:17, 18)

DOES FAITH CAUSE SIN?

หนึ่งในการโจมตีหลักต่อคำสอนของอัครทูตเปาโลคือ พระกิตติคุณที่ท่านเปาโลสอนหนุนใจให้ผู้คนทำบาป เพราะท่านเปาโลสอนว่าเราทั้งหลายได้รับความรอดโดยความเชื่อเพียงอย่างเดียวเท่านั้น ไม่สงสัยเลยพวกผู้กล่าวคิด

ว่าเมื่อผู้คนได้ยินยิตติคุณของท่านเปาโล จะพากันคิดว่าธรรมเนียมปฏิบัติไม่สำคัญ พวกเขาเกรงว่าผู้คนจะไม่ใส่ใจดำเนินชีวิตที่บริสุทธิ์ ซึ่งจะไปทำนมารัติน ลูเธอร์ ก็เผชิญกับการโจมตีในประเด็นเดียวกันในช่วงปี 1600-1609

อ่านพระธรรมกาลาเทีย 2:17, 18 กลุ่มผู้กล่าวหาวิจารณ์คำสอนของท่านเปาโลที่ว่า ผู้คนได้รับความรอดโดยความเชื่อเท่านั้น เป็นการหลอใจให้ผู้คนทำบาป ท่านเปาโลตอบการโจมตีนี้อย่างไร

ท่านเปาโลตอบโต้เหล่าผู้กล่าวหาท่านด้วยถ้อยคำรุนแรงที่สุดเท่าที่จะทำได้: “ไม่แน่นอน” เป็นความจริงที่บุคคลหนึ่งอาจล้มลงในความบาปหลังจากที่เขาได้มาหาพระคริสต์แล้ว แต่พระคริสต์ไม่ใช่สาเหตุ ตอนนี้สมมติว่าเราได้ละเมิดพระบัญญัติ เราเป็นผู้ละเมิดเอง พระคริสต์ไม่เคยเป็นสาเหตุ พระองค์ไม่เคยนำเราเข้าสู่ความบาป

อ่านพระธรรมกาลาเทีย 2:19-21 ท่านเปาโลพรรณนาการรวมเป็นหนึ่งใน หรือร่วมเป็นหนึ่งในกับพระคริสต์ในทางใดที่คำตอบของท่านพิสูจน์ว่า “ผู้กล่าวหาของท่านเป็นฝ่ายผิด”

ท่านเปาโลพบว่า ความคิดของผู้กล่าวหาของท่านเป็นเรื่องไร้สาระ พระเจ้าจะไม่ทำให้บุคคลหนึ่งเป็นผู้ชอบธรรมสำหรับพระองค์โดยที่ไม่เปลี่ยนวิถีชีวิตของบุคคลนั้น การรับเชื่อในพระคริสต์โดยความเชื่อ รวมไปถึงการร่วมดำเนินไปกับพระองค์ ซึ่งหมายความว่า “การร่วมเป็นหนึ่งใน” “หรือร่วมกับพระองค์” รวมไปถึงการตายในตนเอง และฟื้นฟูชีวิตใหม่กับพระองค์ ท่านเปาโลใช้ “ถ้อยคำที่ทำให้มองเห็นภาพ” ของการทำให้เราตายกับพระคริสต์บนไม้กางเขน เพื่ออธิบายว่า “การร่วมกับพระองค์หมายถึงอะไร” วิถีชีวิตรูปแบบเดิมของเราได้ตายไปแล้ว (โรม 6:5-14) เราแตกหักจากอดีตของเรา และเราถูกสร้างขึ้นมาใหม่ (2 โครินธ์ 5:17) เราถูก “ปลุก” ให้ลุกขึ้นและเข้าสู่ชีวิตใหม่ในพระคริสต์ พระคริสต์ผู้ฟื้นฟูพระชนม์ได้อาศัยภายในเรา ในแต่ละวัน พระองค์ทรงสร้างเราให้มีความละม้ายพระองค์มากขึ้น

ดังนั้นความเชื่อในพระคริสต์ไม่ใช่ข้อแก้ตัวสำหรับทำบาป แทนที่จะเป็นเช่นนั้น แต่เป็นการเรียกสู่ชีวิตใหม่ที่ลึกซึ้งกว่า มีความสัมพันธ์ลุ่มลึกกว่ากับพระองค์ ความสัมพันธ์ที่ลึกซึ้งนี้ไม่อาจจะเกิดขึ้นในศาสนาที่สอนว่าเรารอดได้โดยถือรักษาธรรมบัญญัติ

คุณรู้สึกอย่างไรกับคำสอนที่ว่า เราได้รับความรอดโดยความเชื่อเท่านั้น คุณคิดว่าคำสอนนี้เป็นข้อแก้ตัวสำหรับที่จะทำบาปหรือเป็นการเติมความยินดีให้กับคุณ คำตอบของคุณบ่งบอกความเข้าใจเรื่องความรอดของคุณอย่างไร

วันศุกร์ **ศึกษาเพิ่มเติม:**

“มีอันตรายเกิดกับพี่น้องแห่งความเชื่อของเรา ที่มาจากแนวคิดผิดๆ เกี่ยวกับ “การได้รับความรอดโดยความเชื่อเท่านั้น” ข้าพเจ้า (เอลเลน จี. วัตท์) ได้เห็นซาตานทำให้จิตใจของผู้เชื่อเกิดความสับสนในจุดนี้ พระบัญญัติของพระเจ้าได้ถูกเทศนาสั่งสอนให้กับประชากรของเรา ในลักษณะที่ปราศจากความรู้แท้แห่งพระคริสต์ หรือความเชื่อมโยงของพระคริสต์กับพระบัญญัติ การเทศนาสั่งสอนในลักษณะนี้แสดงให้เห็นว่ายังมีความเข้าใจผิดในเรื่องพระบัญญัติ เหมือนกับที่คาอินถวายเครื่องบูชาแต่พระเจ้าเพื่อเป็นการแสดงให้เห็นเท่านั้น แต่ไม่ได้ทำด้วยความจริงใจ หลายคนไม่ได้กลับใจเป็นผู้เชื่อเพราะว่าเกิดความสับสนกับแนวคิดนี้ และยังมีศิษยาภิบาลหลายคนทำงานเพื่อเข้าถึงจิตใจผู้คนในวิธีการผิดๆ”

“เป็นเวลาหลายปีที่ข้าพเจ้ารู้สึกว่ เราจำเป็นต้องใช้เวลามากขึ้นในหัวข้อ “ความเชื่อในพระคริสต์เท่านั้นที่ทำให้เรารอด” หัวข้อนี้มีความจำเป็นมากกว่าหัวข้ออื่นๆ ที่ต้องทำให้ชัดเจนในจิตใจของผู้คนทั้งปวง เป็นไปได้สำหรับมนุษย์ผู้ลุ่มหลงจะคิดว่า มนุษย์จะได้รับผลตอบแทนจากการงานหรือการกระทำของเรา แต่แม้ผลงานดีที่สุดก็ไม่อาจช่วยเราให้รอดได้ การได้รับความรอดเป็นสิ่งที่ได้รับผ่านมาทางความเชื่อในพระเยซูคริสต์เท่านั้น” (เอลเลน จี. วัตท์, *Faith and Works*, หน้า 18, 19)

“พระบัญญัติกำหนดให้มนุษย์ต้องเชื่อฟังอย่างสมบูรณ์ และคนบาปทั้งหลายต้องตอบสนองด้วยการเชื่อฟังพระบัญญัตินั้น แต่เราไม่มีพลังอำนาจที่จะเชื่อฟัง วิธีเดียวที่เราจะเป็นคนบริสุทธิ์ได้ก็โดยความเชื่อและเราสามารถจะนำ “การเชื่อฟังอย่างสมบูรณ์” ของพระคริสต์ไปถึงพระเจ้าได้ และองค์พระผู้เป็นเจ้าจะประทาน “ความเชื่อถือ” (credit) จากการเชื่อฟังแห่งพระบุตรของพระองค์ พระเจ้าจะทรงยอมรับความสัตย์ซื่อ และการเชื่อฟังของพระคริสต์ แทนที่ความล้มเหลวของเรา พระเจ้าทรงยอมรับและทรงยกบาปให้เรา ผู้มีดวงวิญญาณที่เศร้าโศก และดวงวิญญาณแห่งความเชื่อ พระเจ้าจะทรงปฏิบัติต่อดวงวิญญาณนี้ เสมือนว่าดวงวิญญาณของเขาหรือของเธอบริสุทธิ์ และพระเจ้าทรงรักเขาหรือเธอเสมือนหนึ่งทรงรักพระบุตรของพระองค์” (เอลเลน จี. ไวท์, *Selected Messages*, เล่ม 1, หน้า 367)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. ในข้ออ้างอิงอันแรก เอลเลน จี. ไวท์ กล่าวว่า หัวข้อของ “การได้รับความรอดโดยความเชื่อ” มีความจำเป็นมากกว่าหัวข้ออื่น ๆ ที่เราต้องทำให้ชัดเจนในจิตใจของผู้คนทั้งปวง สิ่งนี้เป็นความจริงสำหรับเราในปัจจุบันเหมือนเมื่อ เอลเลน จี. ไวท์ กล่าวไว้เมื่อมากกว่า 100 ปีก่อน ที่เป็นเช่นนั้น เพราะเหตุใด
2. อัครทูตเปาโลและท่านมาร์ติน ลูเธอร์ มีชีวิตอยู่ในเวลา และสถานที่ที่แตกต่างกัน แต่เหตุใดความจริงที่ท่านเปาโลประกาศเทศนาเกี่ยวกับคนทั้งหลายรอดโดยความเชื่อ มีความสำคัญเช่นเดียวกับสิ่งที่ลูเธอร์ได้ประกาศเพื่อปลดปล่อยดวงวิญญาณของผู้คนให้เป็นอิสระจากการตกเป็นทาสฝ่ายวิญญาณจิตของโรมในช่วงเวลานั้น

สรุป

พฤติกรรมของอัครทูตเปโตรในเมืองอันติโอกดูเหมือนจะกล่าวว่า “ผู้เชื่อที่ไม่ใช่ชาวยิวต้องเข้าพิธีรับสัหนต์” ก่อนที่พวกเขาจะกลายเป็นคริสเตียนแท้ ท่านเปาโลชี้ให้เห็นว่า ถ้าท่านเปโตรกล่าวเช่นนั้นก็เป็น การกล่าวผิดความจริงไปมากทีเดียว ขณะที่อัครทูตเปาโลกล่าวเน้นว่า เราต้องยอมรับสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงทำเพื่อเราในพระคริสต์ โดยประการนี้เท่านั้นที่คนบาปสามารถถูกทำให้ชอบธรรมต่อพระเนตรของพระเจ้าได้

บทที่ 5

ความเชื่อในพระคัมภีร์เดิม

Old Testament Faith

วันที่ 22 - 28 กรกฎาคม 2017

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

กาลาเทีย 3:1-14; โรม 1:2; โรม 4:3; ปฐมกาล 15:6;

ปฐมกาล 12:1-3; เลวีนิติ 17:11; 2 โครินธ์ 5:21

ข้อควรจำ

“พระคริสต์ทรงไถ่เราให้พ้นความแช่งสาปแห่งธรรมบัญญัติ โดยการที่พระองค์ทรงยอมถูกแช่งสาปเพื่อเรา (เพราะพระคัมภีร์เขียนไว้ว่า ทุกคนที่ต้องถูกแช่งสาปไว้ บนต้นไม้ต้องถูกสาปแช่ง)” (กาลาเทีย 3:13)

๑๖ เด็กชายตัวเล็กคนหนึ่ง สร้างเรือของเล่นขึ้นลำหนึ่งเสร็จแล้ว ทาสีเรือลำนั้นอย่างสวยงาม อยู่มาวันหนึ่งเรือของเขาถูกขโมยไป เด็กชายรู้สึกเสียใจและเสียตายนมาก เวลาผ่านไป วันหนึ่งเขาบังเอิญเดินผ่านร้านขายของมือสอง เขามองผ่านกระจกเข้าไป เห็นเรือเด็กเล่นลำหนึ่ง เขาจึง นั่นเป็นเรือของเขาแน่นอน เขารู้สึกตื่นเต้นดีใจเขารีบถลาเข้าไปในบ้านและพบกับเจ้าของร้านว่า “เรือลำเล็กที่อยู่บนชั้นในตู้โชว์นั้นเป็นของผม เจ้าของร้านพูดว่า “มันเป็นของผมซิ ผมซื้อมันมา “ใช่แล้ว” เด็กชายพูด “แต่มันเป็นของผม เพราะผมสร้างมันมากับมือ” เจ้าของร้านตอบอย่างใจดีว่า “ฉันจะขายเรือให้เธอเพียงสองดอลลาร์เท่านั้น” เงินสองดอลลาร์เป็นเงินมีใช้น้อยสำหรับเด็กชาย ซึ่งตอนนั้นไม่มีเงินแม้เพนนีเดียวในกระเป๋ากางเกง แต่เด็กชายต้องการเรือของเขาเหลือเกิน เขาขอให้เจ้าของร้านทำเครื่องหมาย

“ขายแล้ว” ตัดไม้ที่เรือ เขาจะกลับบ้าน และหาเงินมาซื้อเรือลำนั้นเด็กชาย
รับจ้างตัดหญ้า และรับจ้างทำงานอื่นๆ จิปาถะ ในที่สุด เขาสามารถรวบรวม
เงินได้ 2 ดอลลาร์พอดี

เด็กชายวิ่งไปที่ร้านขายของ และซื้อเรือลำนั้น เขายกเรือของเขาไว้
ด้วยมือทั้งสองข้าง เขากอดมันและจูบมันเบาๆ เด็กชายพูดออกมาว่า “เรือ
ลำเล็กที่น่ารักเอ๋ย ฉันรักเจ้านะ เพราะเจ้าเป็นของฉัน เจ้าเป็นของฉันสองครั้ง
ครั้งแรกฉันสร้างเจ้าขึ้นมา และตอนนี้ฉันซื้อเจ้ากลับคืนมาอีกครั้งหนึ่ง”

สิ่งนี้เป็นจริงกับเราทั้งหลาย ในลักษณะหนึ่ง เราเป็นของพระเจ้าเป็นเจ้า
สองครั้ง ครั้งแรกพระองค์ทรงสร้างเรา แต่เราเดินไปสะดุดล้มลงในร้านขายของ
มือสองของพญามาร และแล้วพระเยซู พระบุตรของพระเจ้าทรงไถ่ออกมา
ในราคาสูงค่ายิ่ง พระองค์ไม่ได้จ่ายค่าตัวของเราด้วยเงินหรือทอง แต่ด้วย
พระโลหิตอันประเสริฐของพระองค์ เราเป็นขององค์พระเจ้าสองครั้ง
เพราะว่าครั้งแรกพระองค์ทรงสร้างเราขึ้นมา และต่อมาพระองค์ทรงช่วยเรา
ให้รอด” (วิลเลียม โมเสส ทิตเวลล์, *Pointed Illustrations*, หน้า 97)

วันอาทิตย์

ชาวกาลาเทียคนเขลา (กาลาเทีย 3:1-5)

THE FOOLISH GALATIANS

อ่านพระธรรมกาลาเทีย 3:1-5 ตรงนี้ท่านเปาโลกล่าวกับชาว
กาลาเทียว่าอย่างไร พวกเขาเริ่มต้นถูกต้อง พวกเขาเชื่อว่าพวกเขาได้
รับความรอดโดยความเชื่อเพียงอย่างเดียว แต่ต่อมาพวกเขาได้ทำผิด
พลาดจากการเชื่อว่าพวกเขาได้รับความรอดโดยการกระทำของพวกเขา
(การถือรักษาธรรมบัญญัติ) ในทางใดบ้างที่เราอาจตกอยู่ในอันตราย
ของการล้มลงสู่กับดักฝ่ายจิตวิญญาณอย่างเดียวกัน

ในข้อที่ 1 ท่านเปาโลเรียกชาวกาลาเทียว่า “คนเขลา” พระคัมภีร์ฉบับ
แปลทันสมัยได้พยายามใส่คำพูดตรงๆ ตามที่เปาโลเรียกชาวกาลาเทียว่า
“คนเขลา” ท่านหมายความว่าอย่างไร คำของท่านเปาโลใช้ในภาษากรีกคือ
“อะโนอีทอย” (anoetoi) นับเป็นคำที่มีความหมายหนักหน่วงกว่าคำว่า “คน
เขลา” (foolish) เพราะคำนี้มาจากคำภาษากรีกว่า “จิตใจ” (mind) หมายความว่า

ว่า “ไม่ได้ใช้จิตใจคิดอย่างทะลุปรุโปร่งก่อนตัดสินใจเชื่อ” ดังนั้นท่านเปาโลกล่าวว่าชาวกาลาเทียไม่ใช้ความคิด แต่ท่านเปาโลไม่ได้หยุดเพียงแค่นี้ ท่านอัครอภิชฌนใจหากมีนักมายากล (magician) บางคนท่องคาถาสะกด (cast a spell) จิตใจพวกเขา คำว่า “สะกด” เป็นคำเดียว หรือหลายคำเชื่อว่ามีความอำนาจลึกลับ การเลือกใช้คำของท่านเปาโลตรงนี้ “เป็นเบาและแล” ซึ่ให้คิดว่าเป็นไปได้ที่ชาวตาดานเป็นต้นเหตุให้ชาวกาลาเทียเกิด “ความเขลา”

สิ่งที่ทำให้ท่านเปาโลรู้สึกสับสนเกี่ยวกับการล้มลงสู่ความเชื่อผิด ๆ ของชาวกาลาเทียทั้ง ๆ ที่พวกเขา รู้จักความจริงมาก่อน พวกเขาทราบว่าเป็นคนทั้งหลายรอดโดยความเชื่อในพระเยซู ไม่ทางเขนเป็นศูนย์กลางแห่งความเชื่อของความจริงข้อนี้ ไม่มีทางใดเลยที่ชาวกาลาเทียจะพลาดจากจุดนี้ พระธรรมกาลาเทีย 3:1 คำที่ใช้คือ (portrayed) หมายถึง “ระบายสีภาพ” ในภาษากรีก ยังหมายถึง “ที่จะตั้งเครื่องหมาย (หรือข้อความ) ไว้ในที่สาธารณะเพื่อให้ผู้คนได้เห็น” ในสมัยพระคัมภีร์คำนี้ยังใช้เพื่อพรรณนา “การประกาศในที่สาธารณะ” ดังนั้นสิ่งที่ท่านเปาโลกำลังพูดว่า ชาวกาลาเทียไม่มีข้อแก้ตัวสำหรับการหลงทางไปจากความจริงแห่งพระกิตติคุณ ซึ่งท่านเปาโลใช้เป็นแกนหลักในคำเทศนาสั่งสอน ท่านได้ “ระบายสีภาพ” ของพระคริสต์บนกางเขนไว้ในจิตใจของพวกเขาอย่างชัดเจน (1 โครินธ์ 1:23; 1 โครินธ์ 2:2) แต่บัดนี้พวกเขาหันเหออกไป

จากนั้นท่านเปาโลถามชาวกาลาเทียหลายข้อ ว่าในครั้งแรกพวกเขาได้กลายเป็นคริสเตียนอย่างไร และเหตุใดพระเจ้าทรงประทานพระวิญญาณให้พวกเขา เป็นเพราะพวกเขาได้ทำสิ่งที่ควรค่าแก่การได้รับใช้ใหม่... ไม่แน่นอน แต่เป็นเพราะว่าพระเจ้าทรงประทานให้พวกเขาเพราะพวกเขาเชื่อในสิ่งที่พระคริสต์ได้ทรงทำเพื่อพวกเขา ดังนั้นเหตุใดตอนนี้พวกเขาจึงคิดว่าพวกเขาจะได้รับความรอดโดยการเชื่อฟังพระบัญญัติ

คุณเคยคิดบ้างหรือไม่ว่า “ฉันเป็นคริสเตียนที่ดี ฉันไม่ได้ทำบาปนี้ หรือบาปนั้น” และคิดว่าตนดีเพียงพอที่จะได้รับความรอดมีอะไรผิดในการคิดเช่นนี้

ถึงตอนนี้ในจดหมายที่ท่านเปาโลเขียนถึงชาวกาลาเทีย ท่านเปาโลกล่าวต่อต้านอย่างแข็งขันต่อผู้โจมตีพระกิตติคุณของท่าน ท่านขึ้นไปยังจุดที่เหล่าอัครทูตเห็นพ้องในกรุงเยรูซาเล็ม (กาลาเทีย 2:1-10) อัครทูตทั้งหลายเป็นผู้นำของคริสตจักร และอัครทูตเปาโลขึ้นไปยังประสบการณ์ที่ชาวกาลาเทียมีในความจริง (กาลาเทีย 3:1-5) ตรงนี้ใน กาลาเทีย 3:6 ท่านเปาโลย้อนกลับไปยังพระคัมภีร์เดิม เพื่อเป็นข้อพิสูจน์สุดท้ายในสิ่งที่ท่านพูด

อ่านกาลาเทีย 3:6-8 ท่านเปาโลใช้คำว่า “พระคัมภีร์” (Scripture) คำว่า “สคริปเชอะ” เป็นอีกคำหนึ่งสำหรับ “พระคัมภีร์” (Bible) ดังนั้นส่วนใดของพระคัมภีร์ที่ท่านเปาโลหมายถึงด้วยการใช้คำ “สคริปเชอะ”(อ่านพระธรรมโรม 1:2; โรม 4:3; โรม 9:17)

ในเวลาเมื่อท่านเปาโลเขียนจดหมายฝาก ท่านไม่อ้างถึงพระคัมภีร์ใหม่ ดังนั้นพระคัมภีร์เดิมจึงมีความสำคัญมากสำหรับคำสอนของท่าน อัครทูตเปาโลยกข้อพระคัมภีร์เดิมมาอ้างบ่อยๆ ท่านไม่คิดว่าพระคัมภีร์เดิมเป็น “งานเขียนที่ตายแล้ว” แทนที่จะคิดเช่นนั้น ท่านใช้ข้อพระคัมภีร์เดิมดูเป็นพระวจนะที่มีชีวิตของพระเจ้า ใน 2 ทิโมธี 3:16 ท่านเปาโลเขียนว่า “พระคัมภีร์ทุกตอนได้รับการดลใจจากพระเจ้า” คำว่า “การดลใจ” (inspiration) ในพระคัมภีร์ภาษาอังกฤษบางฉบับใช้คำว่า “ระบายลมปราณ” (God has breathed) แต่ในภาษาไทยยังแปลทั้งสองคำว่า “การดลใจ” เช่นกัน อย่างไรก็ตาม ภาษาก็ดีคำว่า “God has breathed” มาจากภาษากรีกว่า “theopneustos” อักษรตัวแรก “theo” หมายถึงพระเจ้า (God) ส่วนที่สอง “pneustos” หมายถึง “ระบายลมปราณ” ดังนั้นพระคัมภีร์ข้อนี้บอกว่า พระคัมภีร์ได้รับ “การดลใจ” หรือได้รับ “การระบายลมปราณ” จากพระเจ้า ท่านเปาโลใช้พระคัมภีร์เพื่อสอน และขณะเดียวกันใช้เพื่อพิสูจน์ว่าท่านสอนความจริงจากพระวจนะของพระเจ้า

เป็นเรื่องยากที่จะกล่าวว่าท่านเปาโลอ้างอิงจากพระคัมภีร์เดิมกี่ครั้ง แต่การอ้างพระคัมภีร์จะพบได้ทุกหนทุกแห่งในจดหมายฝากของท่าน ยกเว้นจดหมายสั้นที่สุดสองฉบับที่อัครทูตเปาโลเขียนถึงทิตัสและฟีเลโมน

อ่านพระธรรมกาลาเทีย 3:6-14 พระคัมภีร์ข้อใดที่ท่านเปาโลอ้างอิงจากพระคัมภีร์เดิม สิ่งนี้บอกเราว่า พระคัมภีร์เดิมมีพลังอำนาจในการนำทางชีวิตมากเพียงใด

.....

.....

บางเวลาคุณคิดใหม่ว่า ส่วนหนึ่งของพระคัมภีร์ ได้รับ “การดลใจ” หรือ “ได้รับการระบายลมปราณ” จากพระเจ้ามากกว่าส่วนอื่น ๆ อ่านงานเขียนของท่านเปาโลใน 2 ทิโมธี 3:16 พระคัมภีร์ข้อนี้สอนอะไรเราเกี่ยวกับอันตรายของการคิดในทำนองนี้

วันอังคาร

**ปล่อยให้เป็นอิสระจากความบาป
และทำให้บริสุทธิ์ (กาลาเทีย 3:6)**

SET FREE FROM SIN AND MADE HOLY

อ่านพระธรรมกาลาเทีย 3:6 ท่านเปาโลพิสูจน์พระกิตติคุณของท่านด้วยการหันไปเล่าเรื่องของท่านอับราฮัม เหตุใดท่านจึงทำเช่นนั้น

ท่านอับราฮัมมีความสำคัญมากสำหรับชาวยิว ท่านเป็นบิดาของชนชาติยิว ชาวยิวในสมัยของท่านเปาโลมองไปยังท่านอับราฮัมเป็นตัวอย่างว่า “ชาวยิวแท้ควรมีลักษณะเช่นใด” ชาวยิวจำนวนมากเชื่อว่าท่านอับราฮัมเป็นผู้ชอบธรรมในสายพระเนตรของพระเจ้า เพราะท่านอับราฮัมและครอบครัวเชื่อฟังพระเจ้า ยิ่งกว่านั้น ท่านอับราฮัมและครอบครัวได้เดินทางออกจากบ้านเกิด และญาติพี่น้องของท่าน และท่านได้รับพิธีสัหนต์ ตามที่พระเจ้าทรงบัญชา การรับพิธีสัหนต์คือการตัดเอาหนึ่งส่วนปลายของคชาตของผู้ชาย หรือของเด็กชายออก สำหรับท่านอับราฮัม ท่านยอมเชื่อฟังจนถึงขั้นจะฆ่าบุตรชายของท่านถวายเป็นเครื่องบูชาตามที่พระเจ้าตรัสสั่ง นั่นคือการเชื่อฟัง

ศัตรูของท่านเปาโลชี้ไปยังท่านอับราฮัม ในเหตุผลว่าทุกคนต้องเข้าพิธีสุหนัต โดยถือว่าเป็นสิ่งที่ต้องทำเพื่อจะได้รับความรอด ในจดหมายฝากของท่านเปาโล ท่านชี้ไปยังท่านอับราฮัมเช่นกัน แต่ท่านเปาโลยกท่านอับราฮัมขึ้นเพื่อเป็นตัวอย่างในเหตุผลที่ว่า “เหตุใดเราจึงได้รับความรอดโดยความเชื่อเท่านั้น”

ในพระธรรมกาลาเทีย 3:6 ท่านเปาโลอ้างอิงจาก ปฐมกาล 15:6 ข้อพระคัมภีร์นี้หมายถึงอะไร เมื่อข้อพระคัมภีร์พูดถึงความเชื่อของอับราฮัมว่า “อับราฮัมเชื่อในพระเจ้า และความเชื่อหนึ่งเอง พระเจ้าทรงถือว่าท่านเป็นคนชอบธรรม” (โรม 4:3) (อ่าน โรม 4:3-6; 8-11, 22-24 ด้วย)

คำว่า “credited” (เชื่อถือ, นำไว้วางใจ) พระคัมภีร์ภาษาไทยใช้คำ “ทรงถือว่า” เป็นคำมาจากแนวคิดในโลกธุรกิจ ซึ่งสามารถหมายความถึง “ใส่บางสิ่งไว้กับบัญชีของอีกคนหนึ่ง” ท่านเปาโลบอกเราว่า อะไรที่ถูกใส่ไว้ในบัญชีของเรา นั่นคือความบริสุทธิ์ของพระเจ้า” ผลลัพธ์คือ เราได้รับการปลดปล่อยจากความรู้สึกผิดและความบาป แต่สิ่งใดคือเหตุผลที่พระองค์ “ทรงถือว่า” หรือ “ทรงใส่ในบัญชีของเรา” คือชีวิตที่บริสุทธิ์ นั่นไม่ใช่สิ่งที่เกิดขึ้นเพราะการเชื่อฟัง เพราะแม้แต่การเชื่อฟังของท่านอับราฮัมยังไม่เพียงพอที่จะทำให้ท่านเป็นคนชอบธรรม พระคัมภีร์กล่าวว่า พระเจ้าทรงถือว่าท่านอับราฮัมเป็นคนชอบธรรมก็เพราะความเชื่อของท่าน

พระคัมภีร์กล่าวชัดเจน ท่านอับราฮัมไม่ได้ถูกทำให้เป็นคนชอบธรรม เพราะที่ท่านเชื่อฟังพระบัญญัติ แต่การเชื่อฟังของท่านอับราฮัมเป็นผลลัพธ์จากการที่ท่านถูกทำให้ชอบธรรมกับพระเจ้า ท่านอับราฮัมไม่ได้ทำอะไรที่ท่านได้ทำเพื่อให้ท่านเป็นคนชอบธรรมเฉพาะพระพักตร์ของพระเจ้า ท่านได้ทำสิ่งต่างๆ เพราะว่าท่านได้เป็นที่ชอบพระทัยของพระเจ้าเรียบร้อยแล้ว การทำให้เป็นคนชอบธรรมกับพระเจ้านำไปสู่การเชื่อฟัง ไม่ใช่การเชื่อฟังเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นก่อน แล้วตามมาด้วยความชอบธรรม

คุณไม่ได้ถูกทำให้เป็นที่พอพระทัยพระเจ้าโดยการกระทำสิ่งใด ๆ ที่คุณทำ คุณถูกทำให้เป็นที่ชอบพระทัยโดยสิ่งที่พระคริสต์ได้ทรงทำเพื่อคุณเท่านั้น เหตุใดจึงกล่าวว่า “ความจริงเช่นนั้นเป็นข่าวดี” คุณสามารถเรียนรู้ที่จะเชื่อในความจริงนั้น ไม่ว่าจะมื่ออะไรเกิดขึ้นก็ตาม

พุธ

พระกิตติคุณในพระคัมภีร์เดิม (ปฐมกาล 12:1-3)

THE GOSPEL IN THE OLD TESTAMENT

ในพระธรรมกาลาเทีย 3:8 ท่านเปาโลกล่าวว่า พระกิตติคุณถูกเทศน์ให้กับท่านอับราฮัม และพระเจ้าทรงเป็นผู้เทศน์เอง เมื่อไรที่พระเจ้าทรงเทศน์พระกิตติคุณแก่อับราฮัมที่จะตอบคำถามนี้ ท่านเปาโลอ้างพระธรรมปฐมกาล 12:3 พระคัมภีร์ข้อนี้พูดเกี่ยวกับ ข้อตกลงที่พระเจ้าทรงทำกับท่านอับราฮัมในปฐมกาล12:1-3

อ่านพระธรรมปฐมกาล 12:1-3 ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้บอกอะไรเราเกี่ยวกับข้อตกลงที่พระเจ้าได้ทรงทำไว้กับท่านอับราฮัม

ข้อตกลงพิเศษของพระเจ้าถูกเรียกว่า “พันธสัญญา” พระสัญญาหลายข้อของพระเจ้าอยู่ตรงกลางพันธสัญญาระหว่างพระเจ้ากับท่านอับราฮัม พระเจ้าตรัสกับท่านอับราฮัมห้าครั้งว่า “เราจะ” พระสัญญาของพระเจ้าให้กับท่านอับราฮัมเป็นสิ่งน่าพิศวง เพราะเหตุใด เพราะว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้ทำตามข้อสัญญาทั้งหมด แต่ท่านอับราฮัมไม่กล่าวสัญญาอะไร คนส่วนมากไม่คิดว่าพระเจ้าผู้ร่างข้อสัญญา จะเป็นผู้ปฏิบัติทุกสิ่งทุกอย่าง ยกตัวอย่างเช่น เมื่อเรากล่าวสัญญากับพระเจ้า ปกติเราจะสัญญาว่า เราจะรับใช้พระองค์และเพื่อเป็นการตอบแทน เราจะทูลขอพระองค์ให้ทำบางสิ่งเพื่อเรา แต่นั่นเป็นอีกรูปแบบหนึ่งของความพยายามที่จะได้รับความรอดด้วยการทำดีของตนเอง พระเจ้าไม่ทรงขอให้ท่านอับราฮัมทำสิ่งใด พระองค์ทรงขอท่านอับราฮัมเพียงรับเอาพระสัญญาของพระองค์โดยความเชื่อ แน่หนอนั้นไม่ใช่สิ่งง่ายที่จะปฏิบัติ เพราะเหตุใด เพราะว่าท่านอับราฮัมต้องเรียนรู้ที่จะไว้วางใจอย่างสิ้นเชิงในพระเจ้าและไม่ใช้ตัวเขาเอง (อ่านปฐมกาล บทที่ 22) เรื่องของท่านอับราฮัมแสดงให้เห็นว่าพระกิตติคุณนั้นเป็นเรื่องเกี่ยวกับความรอดโดยความเชื่อ

บางคนคิดว่าพระคัมภีร์สอนทางแห่งความรอดสองทาง พวกเขาอ้างพระคัมภีร์เดิมสอนว่าผู้คนได้รับความรอดโดยการเชื่อฟังพระบัญญัติ แต่วิธีนี้ไม่ได้ ดังนั้นพระเจ้าจึงทรงกำจัดพระบัญญัติออกไป และสร้างเส้นทางแห่งความรอดใหม่ คือรอดโดยความเชื่อ แต่ความคิดเช่นนี้ผิดทุกทาง อัครทูตเปาโลกล่าวว่า ตัวท่านเองในพระธรรมกาลาเทีย มีข้อความว่า “ความจริงข่าวประเสริฐอื่นไม่มี แต่ว่ามีบางคนที่ทำให้ท่านยุ่งยาก และปรารถนาที่จะบิดเบือนข่าวประเสริฐของพระคริสต์” (กาลาเทีย 1:7) สรุปแล้วมีพระกิตติคุณเพียงหนึ่งเดียว

คุณสามารถพบตัวอย่างอะไรในพระคัมภีร์เดิม ที่แสดงให้เห็นว่าเราได้รับความรอดโดยความเชื่อ (ตัวอย่าง เช่น อ่านในพระธรรมเลวีนิติ 17:11; เพลงสดุดี 32:1-5; 1 ซามูเอล 12:1-13 และเศคาริยาห์ 3:1-4)

ผู้คนมักจะพูดกันเรื่อง “พระคุณราคาถูก” พระคุณคือของประทานแห่งการอภัยบาป และพระเมตตาของพระเจ้าที่ทรงประทานแก่เราเปล่า ๆ เพื่อชำระบาปของเราออกไป พระคุณ “ราคาไม่ถูกเลย” เราจะทำพระคุณให้เสื่อมเสียไป เมื่อ (1) เราคิดว่าเราสามารถเพิ่มถ้อยคำของเราในการอธิบายน “พระคุณ” (2) เมื่อเราใช้พระคุณเป็นข้อแก้ตัวเพื่อทำบาป เราจะหลีกเลี่ยง “กัณฑ์” ทั้งสองนี้ได้อย่างไร

วันพฤษภาคม

ซื้อกลับโดยพระเจ้าจากการถูกแช่สาป

(กาลาเทีย 3:9-14)

BOUGHT BACK BY GOD FROM A CURSE

เหล่าผู้โจมตีท่านเปาโล ไม่สงสัยเลยว่าพวกเขารู้สึกตกใจจากถ้อยคำรุนแรงของท่านใน กาลาเทีย 3:10 ผู้ที่ต่อต้านท่านเปาโล พวกเขาไม่ได้คิดว่าพวกเขาเองอยู่ภายใต้การแช่สาป พวกเขาคิดว่าพวกเขาจะได้รับพระพรสำหรับการเชื่อฟังพระบัญญัติ แต่ท่านเปาโลไม่ปล่อยให้เขามีช่องว่างสำหรับความสงสัย ท่านกล่าวว่า “เพราะว่าคนทั้งหลายซึ่งฟังการประพาดิตตามธรรมบัญญัติ ก็ถูกแช่สาป เพราะพระคัมภีร์เขียนไว้ว่า ทุกคนที่มีได้ประพาดิตตามข้อความทุกข้อ ที่เขียนไว้ในหนังสือธรรมบัญญัติก็ถูกแช่สาป” (กาลาเทีย 3:10)

ท่านเปาโลแสดงให้เห็นถึง “การไม่เห็นพ้อง” ระหว่างแนวคิดที่แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง: (1) ได้รับความรอดโดยความเชื่อ (2) ได้รับความรอดโดยการกระทำ (ถือรักษาพระบัญญัติ) พระพรพิเศษ และการแข่งขันที่บันทึกในเฉลยธรรมบัญญัติ บทที่ 27 และ 28 นั้นชัดเจน เหล่าผู้เชื่อฟังจะได้รับพระพร เหล่าผู้ไม่เชื่อฟังจะได้รับการแข่งขัน ดังนั้นยกตัวอย่าง สมมติว่ามีบุคคลหนึ่งต้องการจะได้รับความรอดโดยการถือรักษาพระบัญญัติ คนนั้นมีความจำเป็นที่จะต้องถือรักษาพระบัญญัติทั้งหมดทุกข้อ เราไม่มีเสรีภาพที่จะเลือกถือรักษาพระบัญญัติชุดใด และเราไม่คิดว่าพระเจ้าจะทรงมองข้ามข้อผิดพลาดเล็กน้อยที่นั่นที่นี้ การที่จะรอดโดยการถือรักษาพระบัญญัติ จะต้องถือรักษาพระบัญญัติทั้งหมดหรือไม่ก็ไม่ถือรักษาเลย

การที่จะได้รับความรอดด้วยวิธีนี้เป็นข่าวร้ายสำหรับทุกคน เพราะเหตุใด “เพราะว่าทุกคนทำบาป และเสื่อมจากพระสิริของพระเจ้า” (โรม 3:23) เราสามารถใช้ความพยายามอย่างหนักเพื่อจะเป็นคนดี แต่พระบัญญัติแสดงให้เห็นว่าเราเป็นผู้ละเมิดพระบัญญัติ

อ่านพระธรรมกาลาเทีย 3:13 และ 2 โครินธ์ 5:21 พระคริสต์ทรงปลดปล่อยเราให้เป็นอิสระจากการแข่งขันของพระบัญญัติอย่างไร

คำว่า “ปลดปล่อยเราเป็นอิสระ” (กาลาเทีย 3:13) ถูกแปลว่า “การไถ่กลับคืน” (redeemed) คำว่า “การไถ่กลับคืน” หมายความว่า “การซื้อคืน” คำนี้ถูกใช้เพื่อหมายถึง “ราคาที่ไต่จ่ายไปเพื่อให้เป็นอิสระ” หรือ “เป็นอิสระจากการเป็นทาส” ซึ่งก็คือพระเยซูทรงจ่ายราคาเพื่อปล่อยให้เราเป็นอิสระจากการแข่งขันของพระบัญญัติ การแข่งขันของพระบัญญัติคือความตาย ความบาปทำให้พระเจ้าทรงจ่ายค่าไถ่ด้วยพระชนม์ชีพของพระบุตร (ยอห์น 3:16) พระเยซูทรงแบกรับความบาปของเราไว้ด้วยพระองค์เอง (1 โครินธ์ 6:20) พระองค์ทรงทนทุกข์ทรมานในราคาเต็ม เพื่อรับเอาการแข่งขันแห่งความบาปแทนเรา (2 โครินธ์ 5:21)

ท่านเปาโลชี้ไปยัง เฉลยธรรมบัญญัติ 21:23 เป็นข้อพิสูจน์ ชาวฮิวเชื่อว่าคนหนึ่งผู้ซึ่งตายแล้วร่างกายถูกแขวนไว้บนต้นไม้ เป็นผู้อยู่ภายใต้การ

แข่งสาปของพระเจ้า ความตายของพระคริสต์บนไม้กางเขนได้ถูกมองเหมือนเป็นตัวอย่างของการแข่งสาปนี้ (กิจการฯ 5:30; 1 เปโตร 2:24)

ดังนั้นไม่ประหลาดใจที่ไม้กางเขนเป็นเหตุให้ชายยิวสะดุดในความเชื่อของพวกเขา พวกเขาไม่เข้าใจว่าพระเจ้าช่วยให้รอดทรงรับการแข่งสาปโดยพระเจ้าได้อย่างไร แต่พระเจ้าช่วยให้รอดได้รับการแข่งสาปเป็นไปตามแผนการของพระเจ้าทุกอย่าง ถูกแล้วพระเมสสิยาห์ทรงรับเอาการแข่งสาปด้วยพระองค์เอง แต่นั่นไม่ใช่ความบาปของพระองค์ หากทรงรับเอาความบาปของเราไป

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

“พระคริสต์ทรงเป็นผู้รับแบกความบาปแทนเรา ความบาปทั้งหมดของเราถูกวางบนป่าของพระองค์ พระองค์ทรงถูกนับเข้ากับพวกคนบาป เพื่อที่จะทรงไถ่เราให้พ้นการสาปแช่งแห่งพระบัญญัติ ความผิดบาปของมนุษย์ทั้งโลก กดทับลงตรงดวงหทัยของพระองค์ พระพิโรธต่อความบาปของพระบิดาเต็มลงจนเต็มดวงวิญญาณของพระบุตร จนทำให้พระบุตรเกิดความกลัว และความหวาดวิตก ชีวิตทั้งชีวิตของพระคริสต์ที่ได้บอกข่าวดีแก่โลกที่ล้มลงให้ประจักษ์ในความรัก พระเมตตา และการให้อภัยแห่งพระบิดา เป็นหัวข้อหลักในเรื่องเทศนาสั่งสอนของพระคริสต์ แต่น้ำหนักอันน่ากลัวได้ปกป้องพระองค์ไม่ให้มองเห็นพระพักตร์แห่งการให้อภัยของพระบิดา และดวงหทัยของพระเจ้าช่วยให้รอดถูกแทงทะลุด้วยความเศร้าหมอง จนทำให้มนุษย์ไม่อาจเข้าใจได้อย่างเต็มที่ ความเจ็บปวดรวดร้าวสาหัสสากรรจ์ จนทำให้พระคริสต์แทบจะไม่รู้สึกรู้หายในความเจ็บปวดรวดร้าวฝ่ายร่างกายของพระองค์” (เอลเลน จี. ไวท์, ผู้ฟังปรารถนาแห่งปวงชน, หน้า 753)

“ท่านมาร์ติน ลูเธอร์ เป็นผู้ปฏิรูปคริสตจักร นักปฏิรูปคือผู้ทำการเปลี่ยนแปลงสิ่งต่างๆ ให้ดีขึ้น ท่านลูเธอร์มุ่งมั่นทำงานด้วยความกล้าหาญ ท่านยืนหยัดแข็งแกร่งในความจริง ท่านเตือนประชาชนว่าพระเจ้าทรงพระพิโรธในความบาปมากเพียงใด ท่านลูเธอร์สอนผู้มีความศรัทธาว่า เป็นไป

ไม่ได้ที่มนุษย์โดยผลงานของพวกเขาจะไถ่ความผิดบาปของมนุษย์หรือมนุษย์ จะหลีกเลี่ยงจากการลงโทษอันเนื่องมาจากความบาปได้ ไม่มีอะไรอื่นนอกจาก “ความเศร้าเสียใจในความบาป และความเชื่อในพระคริสต์เท่านั้น” จึงสามารถ จะช่วยคนบาปให้รอดได้ การให้อภัย และความเมตตาของพระคริสต์ไม่อาจจะ ชื้อหาได้ มันเป็นของประทานพิเศษ แบบให้เปล่า ท่านลูเธอร์บอกประชาชน ว่า “อย่าได้ซื้อใบล้างบาปจากเหล่าบาทหลวง แต่ให้พวกเขามองหาด้วยความ เชื่อในพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดผู้ทรงเป็นขึ้นจากความตายเท่านั้น” (เอลเลน จี. ไวท์, สงครามแห่งประวัติศาสตร์, หน้า 129)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. แม้ปัจจุบันนี้ก็ยังเป็นการยากที่บางคนในคริสตจักรจะเชื่อว่าพวกเขารอดโดยความเชื่อเพียงอย่างเดียว เพราะเหตุใดจึงเป็นการยากเช่นนี้
2. ท่านเปาโลพูดต่อต้านด้วยถ้อยคำรุนแรง ต่อแนวคิดเทียมเท็จที่สอนว่า “พวกเขาได้รับความรอดโดยผลแห่งการกระทำดี (การถือรักษาพระบัญญัติ) ท่านเปาโลปกป้องความจริงด้วยการสอนเราเกี่ยวกับความสำคัญในสิ่งที่เราเชื่ออย่างไร เหตุใดเราจึงต้องยืนหยัดต่อต้านคำสอนเทียมเท็จ ที่อาจมีบางคนนำมาปฏิบัติในคริสตจักรของเรา

สรุป

จากจุดเริ่มต้นในชีวิตคริสเตียนของเราจนถึงวันสุดท้าย เราได้รับความรอดโดยความเชื่อในพระคริสต์เพียงอย่างเดียว การเชื่อในพระสัญญาของพระเจ้าทำให้อับราฮัมเป็นผู้ชอบธรรมกับพระองค์ พระเจ้าทรงถือว่าท่านเป็นผู้บริสุทธิ์ ของประทานเดียวกันนี้ได้รับการเสนอให้ทุกคนในปัจจุบันนี้ที่มีความเชื่อแบบอับราฮัม เหตุผลเดียวที่เราไม่ต้องรับโทษก็เพราะพระเยซูทรงรับแทนเราบนไม้กางเขนแล้วเท่านั้น

บทที่ 6

ส่วนสำคัญที่สุดของพระสัญญา

The Most Important Part Of The Promise

วันที่ 29 กรกฎาคม - 4 สิงหาคม 2017

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

กาลาเทีย 3:15-20; ปฐมกาล 9:11-17; มัทธิว 5:17-20;

อพยพ 16:22-26; ปฐมกาล 15:1-6

ข้อควรจำ

“เพราะว่าถ้าได้รับมรดกโดยธรรมบัญญัติ ก็ไม่ใช่ได้โดยพระสัญญาอีกต่อไป แต่พระเจ้าทรงโปรดประทานมรดกนั้นให้แก่อับราฮัมโดยพระสัญญา” (กาลาเทีย 3:18)

หัวหน้าคณะที่ปรึกษาของประธานาธิบดีถูกถาม: “ท่านประธานาธิบดีรักษาคำสัญญาทั้งหมดที่ได้กล่าวไว้ตอนหาเสียงไหม” คณะที่ปรึกษาตอบว่า “ท่านประธานาธิบดีได้รักษาคำสัญญาทุกข้อที่ท่านตั้งใจไว้ว่าจะรักษา”

มีใครที่ไม่เคยทำผิดสัญญาแม้แต่ครั้งเดียว และใครที่ไม่เคยผิดหวังจากการผิดสัญญาของคนอื่น

บางครั้งผู้คนทำข้อสัญญาและพวกเขาตั้งใจจะถือรักษาไว้ แต่ต่อมาพวกเขาหักคำสัญญานั้น บางคนกล่าวคำสัญญาต่างๆ ที่ไม่มีความตั้งใจจะถือรักษาคำสัญญานั้น ซึ่งถ้าจะว่าไป “ทั้งหมดเป็นการโกหก”

แต่เราได้รับพระพรมาก พระสัญญาทั้งหลายของพระเจ้านั้นแตกต่างพระคัมภีร์เป็นความจริง เพราะไม่มีการเปลี่ยนแปลง ดังนั้นเราจึงสามารถไว้

วางใจพระเจ้าว่า พระองค์จะทรงทำในสิ่งที่พระองค์ได้ตรัสไว้ ซึ่งทรงตรัสไว้ว่า “เออ เราพูดแล้ว และเราจะให้เป็นไป เรามุ่งแล้ว และเราจะกระทำ” (อิสยาห์ 46:11)

ในบทเรียนของสัปดาห์นี้ ท่านเปาโลชี้ให้เราสนใจเรื่อง “ความสัมพันธ์พิเศษ” เป็นความสัมพันธ์ระหว่างพระสัญญาของพระเจ้าที่ทำไว้กับท่านอับราฮัม และทรงประทานพระบัญญัติให้ชาวอิสราเอล 430 ปีหลังจากนั้น มีความสัมพันธ์อะไรระหว่างพระสัญญาของพระเจ้าและพระบัญญัติ และความสัมพันธ์นั้นมีความหมายอะไรกับการที่พระกิตติคุณถูกเทศนาสั่งสอนออกไป

วันอาทิตย์ พระบัญญัติและความเชื่อ (กาลาเทีย 3:15-18)

LAW AND FAITH

พระเจ้าทรงประทานพระบัญญัติแก่ชาวอิสราเอลสี่ร้อยปีภายหลังอับราฮัม แต่การประทานพระบัญญัติทำให้พระสัญญาของพระเจ้า ซึ่งทรงได้ประทานแก่ท่านอับราฮัมสูญเสียคุณค่าไปไหม

ในพระธรรมกาลาเทีย 3:15-18 ท่านเปาโลอธิบายความหมายพันธสัญญาของพระเจ้า พันธสัญญาคือข้อตกลงฉบับหนึ่ง ดังนั้นท่านเปาโลใช้ การวาดภาพของพินัยกรรมฉบับสุดท้ายของบุคคลเพื่ออธิบายว่าพันธสัญญาคือพินัยกรรมที่เป็นเอกสารตามกฎหมาย มีข้อความบ่งบอกว่าใครจะได้รับมรดกหลังจากเจ้าของมรดกได้ตายไป เหตุใดท่านเปาโลใช้การเปรียบเทียบนี้เพื่ออธิบาย “พันธสัญญา” ของพระเจ้า ท่านต้องการสื่อในจุดใด

ส่วนสำคัญที่สุดของ “พันธสัญญา” และ “พินัยกรรม” มีความแตกต่างกันมาก พันธสัญญาบ่อยครั้งถูกเรียกว่า “ข้อตกลง” (Contract) หรือ “สนธิสัญญา” (Treaty) แต่ “พินัยกรรม” (A will) เป็นเจตนาของบุคคลหนึ่ง พระคัมภีร์เดิมฉบับแปลเป็นภาษากรีกคือ “เซปตัวจินต์” (Septuagint) ไม่เคยใช้คำภาษากรีกว่า “ข้อตกลง”(Contract) เมื่อหมายถึง “พันธสัญญา” ของพระเจ้าที่ทรงทำไว้กับท่านอับราฮัม แทนที่จะใช้คำดังกล่าว พระคัมภีร์เดิม

ฉบับเซปต์วอร์ด ใช้คำว่า “ไดอะเซเค” สำหรับคำว่า “พินัยกรรม” ทั้งนี้เพราะว่ากลุ่มผู้ทำการแปล (ประมาณ 70 คน) เข้าใจ พันธสัญญาของพระเจ้าที่ทำกับท่านอับราฮัมว่าเป็น “พันธสัญญา” ไม่ใช่ “สนธิสัญญา” คำว่า “สนธิสัญญา” หมายถึงทั้งสองฝ่ายทำข้อสัญญาดกกลงกัน และกำหนดให้ทั้งสองฝ่ายถือรักษาไว้ แต่พันธสัญญาของพระเจ้าไม่ทรงตั้งเงื่อนไขให้ท่านอับราฮัมต้องปฏิบัติอะไร และท่านอับราฮัมรับไว้ทุกคำตรัสตามพระดำรัสของพระองค์

ท่านเปาโลรู้ว่า “พินัยกรรม” อาจถูกใช้ในความหมายของ “พันธสัญญา” ท่านใช้ความหมาย “สองชั้น” เพื่ออธิบายความหมาย ในส่วนของ “ข้อตกลง” ระหว่างพระเจ้าและท่านอับราฮัม ตัวอย่างเช่นทั้งพินัยกรรม และพระสัญญาของพระเจ้าเป็นสิ่งที่ทำไว้กับใครบางคน ในกรณีนี้คือท่านอับราฮัมและเชื้อสายของท่าน (ปฐมกาล 12:1-5; กาลาเทีย 3:16) ส่วนพินัยกรรม ก็จะเอ่ยชื่อผู้ที่จะได้รับสิ่งของหรือเงินทองเป็นมรดก (ปฐมกาล 13:15; ปฐมกาล 17:8; โรม 4:13; กาลาเทีย 3:29) ส่วนสำคัญที่สุดสำหรับท่านเปาโลคือข้อเท็จจริงที่ว่าพระสัญญาของพระเจ้าไม่เปลี่ยนแปลง ในทำนองเดียวกัน “พินัยกรรม” ของบุคคลจะไม่เปลี่ยนแปลงเมื่อพินัยกรรมฉบับนั้นมีผลบังคับแล้ว ความจริงข้อนี้ช่วยอธิบายว่า พระบัญญัติที่พระเจ้าทรงประทานแก่ท่านโมเสสไม่ได้ทำให้ “ข้อตกลง” ที่ทำไว้ก่อนหน้านี้นั้นกับท่านอับราฮัมสิ้นสุดลง เพราะพระเจ้าทรงเป็นผู้รักษาคำมั่นสัญญานั้น (อิสยาห์ 46:11)

นำเอาคำว่า “พันธสัญญา” ออก และใส่คำว่า “พระสัญญา” เข้าไว้แทนที่ ในพระธรรมปฐมกาล 9:11-17; ปฐมกาล 15:18 และปฐมกาล 17:1-21 พันธสัญญาแต่ข้อรวมไปถึงอะไร พันธสัญญาของพระเจ้า คือพระสัญญา แนวคิดที่เสนอมานี้ จะทำให้ข้อพระคัมภีร์ดังกล่าวชัดเจนขึ้นใหม่ และการใส่คำใหม่ แทนที่คำเดิมช่วยทำให้เราเข้าใจคำว่า “พันธสัญญา” ได้ดีขึ้นใหม่ พันธสัญญาสอนเราว่า พระเจ้าคือใครและเหตุใดเราจึงสามารถไว้วางใจในพระองค์ได้

ท่านเปาโลเขียนกล่าวโต้แย้งอย่างแข็งขันสำหรับความสำคัญของความเชื่อในความสัมพันธ์ส่วนบุคคลกับพระเจ้า ไม่มีความจำเป็นในงานของพระบัญญัติเพื่อที่จะทำให้ได้รับความรอด ท่านเปาโลชัดเจนในจุดนี้ พระวจนะข้อหนึ่งกล่าวว่า “เพราะว่าโดยการประพฤติตามธรรมบัญญัตินั้น ไม่มีมนุษย์คนใดเป็นคนชอบธรรมได้เลย” (กาลาเทีย 2:16) งานของพระบัญญัติไม่ได้แสดงชัดเจนว่าใครคือผู้เชื่อ ขณะที่คำว่า “ความเชื่อ” แสดงให้เห็นชัด แต่เราจะต้องถามว่า: ความเชื่อหมายความว่าพระบัญญัติไม่มีคุณค่าใช่ไหม หรือพระเจ้าทรงลบล้างพระบัญญัติแล้ว

ความรอดเป็นมาโดยความเชื่อ ไม่ใช่การปฏิบัติตามพระบัญญัติใช่ไหม ท่านเปาโลกล่าวว่า ความเชื่อทำลายพระบัญญัติหรือ ข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้ช่วยตอบคำถามดังกล่าว: โรม 3:31; โรม 7:7, 12; โรม 8:3; มัทธิว 5:17-20

ท่านเปาโลกล่าวโต้แย้งในพระธรรมโรม บทที่ 3 ซึ่งเป็นอย่างเดียวกับที่ท่านเปาโลเขียนเกี่ยวกับความเชื่อ และพระบัญญัติในพระธรรมกาลาเทีย ท่านเปาโลทราบว่าย่อกำลังของท่านอาจทำให้บางคนคิดว่า “ความเชื่ออยู่เหนือพระบัญญัติ” ดังนั้นท่านเปาโลได้ตั้งคำถามขึ้นว่า: “ความเชื่อทำให้พระบัญญัติไม่มีประโยชน์” หรือ (โรม 3:31) คำที่ใช้ว่า “ไม่มีประโยชน์” หรือ “ใช้การไม่ได้” (โรม 3:31) คือ “คาทาร์เกโอ” (katargeo) ท่านเปาโลใช้คำนี้บ่อยซึ่งอาจแปลได้ว่า “ที่จะยกเลิก” “ที่จะนำสู่จุดสิ้นสุด” (เอเฟซัส 2:15) “ถูกทำลายให้สิ้น” (โรม 6:6) หรือ แม้แต่ “ทำลาย” (1 โครินธ์ 6:13) สมมติท่านเปาโลต้องการที่จะสนับสนุนแนวคิดที่ว่า พระบัญญัติถูกเพิกถอนที่ไม้งางเขนซึ่งบางคนกล่าวหาว่าท่านเปาโลทำในสิ่งดังกล่าวโดยแท้ แต่ท่านเปาโลกล่าวว่าพระบัญญัติไม่ได้ถูก “เพิกถอน” แต่อย่างใด ตรงกันข้ามท่านกล่าวว่าพระกิตติคุณของท่านกลับให้การ “สนับสนุน” พระบัญญัติต่างหาก (โรม 3:31)

“แผนการช่วยให้รอดโดยความเชื่อ แสดงให้เห็นความรักของพระเจ้าสำหรับพระบัญญัติของพระองค์ พระบัญญัติของพระองค์ได้กำหนด และได้จัดหาเครื่องบูชาถวายสำหรับความบาป สมมติว่า “การทำให้ชอบธรรมเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าทำให้พระบัญญัติต้องถูกเพิกถอนไป” กรณีนี้จะไม่มีผลจำเป็นที่พระคริสต์จะต้องสิ้นพระชนม์เพื่อปลดปล่อยมนุษย์ให้เป็นอิสระจากความบาป และทำให้เรากลับมีสันติสุขกับพระเจ้า

“เช่นเดียวกัน ความเชื่อแท้หมายถึงการดำเนินตามพระเจ้าอย่างใกล้ชิด และถือรักษาพระบัญญัติของพระองค์ ความเชื่อแท้เริ่มต้นด้วยการรักพระเจ้า เต็มทุกห้องหัวใจของคนหนึ่ง ความเชื่อเช่นนั้นสามารถนำไปสู่การเชื่อฟัง” (*The Bible Commentsry*, เล่ม 6, หน้า 510)

สมมติว่าความเชื่อทำให้พระบัญญัติถูกเลิกล้างไป นั่นหมายความว่า การลักขโมย การฆาตกรรมหรือมีเพศสัมพันธ์นอกการสมรสจะไม่ใช่เป็นความบาปอีกต่อไปใช่ไหม คิดถึงสิ่งที่ทำให้เกิดความเศร้าโศก ความเจ็บปวดและความทุกข์ลำบากทั้งปวงที่คุณอาจหลีกเลี่ยงได้ถ้าคุณเชื่อพระบัญญัติของพระเจ้า คุณได้ผ่านความยากลำบากอะไรบางอย่างไหมอันเป็นผลจากการละเมิดพระบัญญัติของพระเจ้า

วันอังคาร

วัตถุประสงค์ของพระบัญญัติ (กาลาเทีย 3:6)

THE PURPOSE OF THE LAW

ในพระธรรมกาลาเทีย 3:19-29 ท่านเปาโลกล่าวถึง “พระบัญญัติ” หลายครั้ง พระบัญญัติข้อใดหรือจุดใดที่ท่านกล่าวถึง

บางคนคิดคำว่า “จนกว่า” (until) ในพระธรรมกาลาเทีย 3:19 หมายถึงพระบัญญัตินี้จะไม่ยั่งยืนตลอดไป ดังนั้นพวกเขาเชื่อว่าข้อพระคัมภีร์เหล่านี้จะต้องกำลังพูดถึง “บัญญัติเกี่ยวกับพิธีเครื่องถวายบูชา” บัญญัติว่าด้วยพิธีและเครื่องถวายบูชา จะควบคุมเรื่องสัตว์ที่นำมาเป็นเครื่องเผาถวายบูชา และเครื่องถวายบูชาอื่นๆ ที่ดำเนินไปในพระวิหาร ความต้องการของบัญญัติดังกล่าวมาถึงจุดสิ้นสุดเมื่อพระเยซู (ซึ่งเป็นลูกแกะตัวจริงของพระเจ้า) ได้เสด็จมาสิ้นพระชนม์ไถ่บาปบนไม้กางเขน แต่ตรงนี้ท่านเปาโลกำลังเสนอจุดที่แตก

ต่างกันออกไป เป็นความจริงที่ว่า “ความบาป” ทำให้บัญญัติสองหมวดมีความจำเป็นตรงนี้: คือ (1) บัญญัติว่าด้วยพิธี และเครื่องถวายบูชา (2) พระบัญญัติว่าด้วยศีลธรรม (moral law) คือพระบัญญัติสิบประการ ให้เรามาศึกษาดูว่า เหตุใดเราจึงว่าท่านเปาโลมี “พระบัญญัติว่าด้วยศีลธรรม” เป็นส่วนใหญ่ในจิตใจของท่าน

อ่านพระธรรมกาลาเทีย 3:19 และ โรม 5:13, 20 เหตุใดท่านเปาโลกล่าวว่า “พระบัญญัติ” ถูกเพิ่มเข้า และพระบัญญัติอะไรที่ถูกเพิ่มเข้ามา

ท่านเปาโลไม่ได้พูดว่า พระบัญญัติถูกเพิ่มเข้ากับ “พันธสัญญาที่พระเจ้าได้ทำไว้กับท่านอับราฮัม” ในลักษณะเดียวกับเงื่อนไขข้อใหม่ที่เพิ่มเข้าไปในพันธกรรม บัญญัตินั้นมีมาก่อนที่ทรงประทานให้ที่ภูเขาซีนาย ดังนั้นพระบัญญัติถูกประทานให้ชนอิสราเอล เพื่อพระประสงค์แตกต่างไปโดยสิ้นเชิง กล่าวคือทรงประทานให้เพื่อนำผู้คนให้กลับมามาหาพระเจ้า และพระคุณของพระองค์ พระคุณคือของประทานแห่งพระเมตตาที่ทรงประทานให้เราเปล่าๆ เพื่อจะนำความบาปของเราออกไป พระเจ้าทรงเสนอพระคุณนี้แก่คนทั้งปวง ผู้มาหาพระองค์โดยความเชื่อ บัญญัติแสดงให้เราเห็นว่า เราเป็นคนบาปหนักเพียงใด ขณะเดียวกันแสดงให้เราเห็นว่าเราต้องการพระคุณ บัญญัติไม่ได้หมายถึงวิธี “การหา” (earning) ความรอด แต่ท่านเปาโลกล่าวว่าที่พระเจ้าทรงประทานบัญญัติให้ แม้ความบาปจะเพิ่มมากขึ้น แต่พระคัมภีร์ข้อเดียวกันนี้ตอนจบกล่าวว่า “แต่ที่ใดมีความบาปปรากฏมากขึ้น ที่นั่นพระคุณก็จะไพบูลย์ยิ่งขึ้น” (โรม 5:20) ถ้อยคำเหล่านี้หมายถึงอะไร ซึ่งก็หมายถึงพระเจ้าทรงประทานพระบัญญัติให้ เพื่อแสดงให้เรามองเห็นความบาปของตัวเองได้ชัดเจนขึ้น (โรม 7:13) และขณะเดียวกันมองเห็นทางแห่งความรอดโดยความเชื่อชัดเจนขึ้นด้วย

บัญญัติว่าด้วย “พิธีและขั้นตอนถวายบูชา” (ceremonial law) ซึ่งเราไปยังพระเยซู ทั้งแสดงให้เราเห็นว่า เราต้องการความบริสุทธิ์ของพระเจ้าช่วยให้รอด แต่บัญญัติว่าด้วยศีลธรรม (moral law) ซึ่งได้แสดงให้เห็นถึงความบาป

เป็นส่วนหนึ่งของเรา ความบาปคือการละเมิดบัญญัติของพระเจ้า (โรม 3:20; โรม 5:13, 20; โรม 7:7, 8, 13) เหตุนี้ท่านเปาโลจึงกล่าวว่า “แต่ที่ใดไม่มี **ธรรมบัญญัติ** ที่นั่นก็ไม่มี **การละเมิดธรรมบัญญัติ**” (โรม 4:15) พระบัญญัติทำงานเหมือนแว่นขยาย แว่นขยายไม่ได้เพิ่มจำนวนจุดสกปรกบนผืนผ้า แต่แว่นขยายขยายจุดสกปรกให้มองเห็นเด่นชัดขึ้น มากกว่าสายเปล่าของเราจะมองเห็นได้” (William Hendriksen, *New Commentary, Exposition, of Galatians*, หน้า 141)

พุธ

พระบัญญัติจะคงอยู่นานเพียงใด (กาลาเทีย 3:16-19)

HOW LONG THE LAW LASTS

อ่านพระธรรมปฐมกาล 9:5, 6; ปฐมกาล 18:19; ปฐมกาล 26:5; ปฐมกาล 39:7-10 และ อพยพ 16:22-26 ท่านเปาโลกล่าวว่า พระบัญญัติถูกเพิ่มขึ้นที่ภูเขาซีนาย นั่นหมายความว่าไม่มีบัญญัติก่อนหน้าเวลานี้ หรือถ้ามี มีอะไรเป็นสิ่งแตกต่างเกี่ยวกับพระบัญญัติก่อนหน้า และหลังจากภูเขาซีนาย

พระเจ้าไม่จำเป็นต้องสำแดงพระบัญญัติของพระองค์แก่ท่านอับราฮัม ด้วยเสียงฟ้าร้อง ฟ้าแลบ และลงโทษด้วยความตาย (อพยพ 19:10-23) แต่เหตุใดพระเจ้าทรงประทานพระบัญญัติแก่ชนอิสราเอลด้วยการสำแดงฤทธานุภาพของพระองค์เช่นนั้น ทั้งนี้เป็นเพราะชนอิสราเอลลืมนึกไปว่าพระเจ้า และพระบัญญัติของพระองค์ยิ่งใหญ่เพียงใด ดังนั้นพวกเขาจำเป็นต้องได้รับการเตือนว่าพวกเขาเต็มไปด้วยความบาปยิ่งนักและพระบัญญัติของพระเจ้าเป็นสิ่งบริสุทธิ์เพียงใด

อ่านพระธรรมกาลาเทีย 3:16-19 ท่านเปาโลคาดคะเนว่า พระบัญญัติจะควบคุมเรา “จนกว่าพงศ์พันธุ์ที่ได้รับพระสัญญาจะมาถึง” (ข้อ 19) ท่านเปาโลหมายความว่าถึงอะไร เมื่อเอ่ยพระคัมภีร์ข้อนี้ออกมา

คนจำนวนมากเชื่อว่าพระคัมภีร์ข้อนี้หมายถึง พระบัญญัติที่ทรงประทานให้ที่ภูเขาซีนาย ซึ่งจะสิ้นสุดลงในเวลาที่กำหนด ดังนั้นพวกเขา กล่าวว่า พระบัญญัติมีมา 430 ปีภายหลังจากท่านอับราฮัม และสิ้นสุดลงเมื่อพระคริสต์เสด็จมา

แต่แนวคิดนี้ต่อต้านสิ่งที่ท่านเปาโลกล่าวเกี่ยวกับพระบัญญัติในพระธรรมโรม และที่พระเยซูกล่าวในพระธรรมมัทธิว 5:17-19

ผู้ที่อ่านพระธรรมกาลาเทีย 3:16-19 อย่างเข้าใจผิด พวกเขาคิดว่าคำว่า “จนกระทั่ง” จะหมายถึงจำนวนของเวลาเสมอ แต่แนวคิดนี้ไม่เป็นความจริง ยกตัวอย่างเช่น พระธรรมเพลงสดุดี 112:8 ซึ่งพูดถึงชายคนหนึ่งผู้ติดตามพระเจ้าว่า “ใจของเขามีที่พึ่ง เขาจะไม่กลัว จนกว่าจะเห็นคู่อริของเขาพ่ายแพ้” (ฉบับแปลล่าสุด) และพระเยซูทรงตรัสว่า “จงยึดไว้ให้มั่นจนกว่าเราจะมา” (วิวรณ์ 2:25) นั่นหมายความว่า เมื่อพระองค์เสด็จมาแล้ว เราไม่จำเป็นต้องสัตรีชื่อใหม่ ไม่ใช่แน่นอน

ความสำคัญของพระบัญญัติไม่ได้สิ้นสุดลงพร้อมกับการเสด็จมาของพระคริสต์ พระองค์คือ “พงศ์พันธุ์” ที่ท่านเปาโลพูดถึง พระบัญญัติชี้ให้เห็นความบาปเสมอ ดังนั้นท่านเปาโลกำลังกล่าวว่าการเสด็จมาของพระคริสต์ “เป็นเครื่องหมายของจุดหัวเลี้ยวหัวต่อ (Turning point) ในประวัติศาสตร์ พระคริสต์ทรงสามารถทำในสิ่งที่พระบัญญัติไม่สามารถทำได้ พระองค์ทรง “รักษาให้หาย” (Cure) โรคแห่งความบาป พระองค์สามารถชำระคนบาปให้ชอบธรรมเฉพาะพระพักตร์ของพระเจ้า ผ่านทางพระวิญญาณของพระองค์ พระองค์สามารถรักษาพระบัญญัติผ่านพวกเขา (โรม 8:3, 4)

คิดถึงเครื่องหมายแห่งฤทธานุภาพของพระเจ้าที่ชนอิสราเอลได้ประจักษ์ที่ภูเขาซีนาย แต่พวกเขายังคงกระทำความผิด ความบาปของพวกเขาบอกเราเกี่ยวกับ “อะไรคือความเชื่อแท้ และเราจะรักษาพระบัญญัตินั้นได้อย่างไร” อ่านโคโลสี 2:6 เพื่อหาเบาะแส

วันพฤหัสบดี

พระสัญญาของพระเจ้านั้นยิ่งใหญ่เพียงใด

(กิจการฯ 7:38)

HOW VERY GREAT GOD'S PROMISE IS

ในพระธรรมกาลาเทีย 3:19, 20 ท่านกล่าวว่าต่อว่า พระบัญญัติว่า พระบัญญัติไม่ได้ทำลายข้อตกลงครั้งแรกที่ทำระหว่างพระเจ้าและประชากรของพระองค์ จุดนี้สำคัญ เพราะเหตุใด สมมติว่าเหล่าผู้โจมตีท่านเปาโลเป็น

ฝ่ายถูก เช่นนั้นพระบัญญัติจะทำลายพันธสัญญา แต่ให้เราข้ามผลลัพธ์นี้
หนึ่งก้าวออกไป สมมติว่าข้อตกลงถูกทำลาย อย่างนั้นเราจำเป็นต้องรักษา
พระบัญญัติเพื่อจะได้รับความรอด ถ้าเช่นนั้นเราจะปราศจากความหวัง

จุดพื้นฐานของท่านเปาโลในกาลาเทีย 3:19, 20 นั้นชัดเจน พระบัญญัติ
มีพื้นที่ในพระสัญญา พระบัญญัติถูกประทานแก่ชนอิสราเอลผ่านทูตสวรรค์
และท่านโมเสส ทูตสวรรค์ไม่ได้รับการเอ่ยถึงในความเชื่อมโยงขณะทรงประทาน
พระบัญญัติในพระธรรมอพยพ แต่ในอีกหลายพื้นที่พระคัมภีร์กล่าวถึงทูตสวรรค์
เชื่อมโยงกับการประทานพระบัญญัติ (เฉลยธรรมบัญญัติ 33:2; กิจการฯ 7:53;
ฮีบรู 2:2) ใน 1 ทิโมธี 2:5 ท่านเปาโลใช้คำว่า “ยืนอยู่ระหว่าง” ท่านใช้คำนี้
หมายถึงพระคริสต์ สิ่งที่ท่านเปาโลกล่าวตรงนี้โน้มนำนักศึกษาพระคัมภีร์ให้
เชื่อว่า ท่านเปาโลมีเฉลยธรรมบัญญัติ 5:5 อยู่ในจิตใจของท่าน ในพระคัมภีร์
ข้อนี้ ท่านโมเสสกล่าวว่า “ครั้งนั้นข้าพเจ้ายืนอยู่ระหว่างพระเจ้ากับท่าน
ทั้งหลาย เพื่อจะประกาศพระวจนะของพระเจ้าแก่ท่านทั้งหลาย” (เฉลยธรรม-
บัญญัติ 5:5)

ถามว่ามีอะไรเกิดขึ้นเมื่อพระบัญญัติถูกประทานให้ด้วยฤทธานุภาพ
แวดล้อมด้วยทูตสวรรค์จำนวนมาก พระเจ้าทรงประทานพระบัญญัติแก่ประชาชน
ผ่านท่านโมเสส แต่พระเจ้าตรัสพระสัญญาแก่ท่านอับราฮัม (และผู้เชื่อ
ทั้งหลาย) ปราศจากผู้ที่ “ยืนอยู่” ระหว่างพระเจ้า และผู้เชื่อ ก็ไม่จำเป็นต้องมี
ผู้ใด ในที่สุดแล้วพระบัญญัติไม่สามารถแทนที่พระสัญญาของพระเจ้า เพราะ
เราทั้งหลายรอดโดยพระคุณผ่านความเชื่อ และพระบัญญัติช่วยให้เข้าใจ
ดีขึ้นว่า พระสัญญาของพระเจ้าช่างมหัศจรรย์จริง ๆ

อ่านพระธรรมปฐมกาล 15:1-6; ปฐมกาล 18:1-33 และปฐมกาล
22:1-18 อับราฮัมได้พบปะหรือประชุมกับพระเจ้าแบบใด และการพบ
กันแบบนี้ให้ประโยชน์อะไรแก่เขา

คิดเกี่ยวกับการ “พบกัน” ในครั้งอื่นๆ ระหว่างพระเจ้ากับบุคคลใน
พระคัมภีร์ ยกตัวอย่างเช่น พระเจ้าพบกับอาดัมและเอวาในสวนเอเดน
(ปฐมกาล บทที่ 3) และเกี่ยวกับบันไดของยาโคบ (ปฐมกาล บทที่ 28)

หรือท่านเปาโล บงกนหนไปเมืองดามัสกัส (กิจการฯ บทที่ 9) คุณอาจไม่เคยมีประสบการณ์ที่ตื่นเต้น แต่ในทางใดบ้างที่พระเจ้าทรงสำแดงพระองค์ต่อคุณเอง มีสิ่งใดในชีวิตของคุณที่อาจยึดคุณไว้จากการมีประสบการณ์กับพระเจ้าอย่างที่ท่านอับราฮัมประสบ มีตอนใดที่คุณสามารถเปลี่ยนแปลงได้

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

“ประชากรอิสราเอลได้สูญเสียความรู้เรื่องพระเจ้าไปมาก ทั้ง “พันธสัญญา” ระหว่างการตกเป็นทาสของพวกเขาในประเทศอียิปต์ แต่พระเจ้าทรงปลดปล่อยพวกเขาเป็นอิสระ พระองค์ประสงค์จะสำแดงฤทธานุภาพและพระเมตตาของพระองค์ เพื่อพวกเขาจะรัก และไว้วางใจในพระองค์ พระเจ้าทรงนำพวกเขาไปถึงทะเลแดง ตรงจุดนี้ทหารอียิปต์ไล่ตามพวกเขามาติดๆ การหลบหนีดูเหมือนเป็นไปไม่ได้ พระเจ้าทรงประสงค์ให้พวกเขาตระหนักในความสิ้นหวังโดยสิ้นเชิง และพวกเขาต้องการให้พระองค์ช่วยมากเพียงใด และพระองค์ทรงช่วยพวกเขา ดวงใจของพวกเขาจึงเต็มไปด้วยความรัก และการรู้สึกขอบคุณพระเจ้า พวกเขาไว้วางใจในฤทธานุภาพของพระองค์ที่พร้อมจะให้การช่วยเหลือพวกเขา พระองค์ทรงผูกพันกับพวกเขาในฐานะเป็นพระเจ้าผู้ทรงปลดปล่อยพวกเขาจากการเป็นทาสบนแผ่นดินโลก

“แต่ยังคงมีความจริงยิ่งใหญ่กว่า ผู้คนจำเป็นต้องเรียนรู้ พวกเขาอาศัยอยู่ท่ามกลางผู้มัสการรูปเคารพ และมีพฤติกรรมการทำบาป ประชากรของพระเจ้าไม่มีแนวคิดแจ่มแจ้งว่าพระเจ้าทรงบริสุทธิ์ยิ่งนัก และดวงใจของพวกเขาเต็มไปด้วยความบาปเพียงใด พวกเขาไม่ตระหนักว่าพวกเขาไม่มีอำนาจที่จะเชื่อฟังพระบัญญัติของพระเจ้าด้วยลำพังพวกเขาเองได้ พวกเขาไม่ทราบว่าเขาต้องการพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดเพียงใด” (เอลเลน จี. ไวท์, *บรรพชนและผู้เผยพระวจนะ*, หน้า 371)

“พระบัญญัติของพระเจ้าถูกตรัสออกมาด้วยความศักดิ์สิทธิ์ยิ่งใหญ่จากภูเขาศีнай พระบัญญัติชี้ไปยังจิตสำนึกของคนบาป กล่าวคือพระบัญญัติ

ชี้ให้คนบาปมองเห็นความบาปของพวกเขา แต่พระบัญญัติเองไม่มีอำนาจให้อภัยความบาป ทั้งไม่มีอำนาจช่วยคนบาปให้ได้รับความรอดเช่นกัน” (เอลเลน จี. วัตต์, Bible Commentarry, เล่ม 6, หน้า 1094)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. ไตร่ตรองถึงพระสัญญา คุณรู้สึกอย่างไรเกี่ยวกับบุคคลที่ทำให้คำสัญญาที่ให้ไว้กับคุณแตกหัก มีความแตกต่างกันไหมกับ เมื่อบางคนกล่าวสัญญาไว้กับคุณทั้งที่เขาหรือเธอทราบว่าจะไม่อาจปฏิบัติตามได้ คุณจะสามารถวางใจพวกเขาได้อีกต่อไปไหม มีความหมายอะไรสำหรับคุณ เมื่อคุณได้ทราบว่า คุณสามารถไว้วางใจในพระสัญญาของพระเจ้าได้ คุณจะเรียนรู้ที่จะไว้วางใจพระสัญญาของพระเจ้าเป็นอันดับแรกได้อย่างไร
2. มีทางใดบ้างที่สิ่งรอบตัวเราเป็นเหตุให้เรามองข้ามความสำคัญของความจริงที่พระเจ้าทรงประทานให้เรา และเราจะปกป้องตนเองจากอันตรายนี้ได้อย่างไร

สรุป

การประทานพระบัญญัติบนภูเขาซีนายไม่ได้ลบล้างพระสัญญาที่พระเจ้าทรงทำกับอับราฮัม และพระบัญญัติไม่ได้เปลี่ยนแปลงพระสัญญา พระบัญญัติได้รับการประทานมาก็เพื่อให้มนุษย์มองเห็นความบาปของตน และเห็นว่าตนต้องการพระสัญญาของพระคริสต์ที่ทรงให้แก่อับราฮัมและลูกหลานของท่านมากเพียงใดเท่านั้น

บทที่ 7

เส้นทางสู่ความเชื่อ

The Road To Faith

วันที่ 5 - 11 สิงหาคม 2017

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

กาลาเทีย 3:21-25; เลวีนิติ 18:5; โรม 3:9-19;

1 โครินธ์ 9:20; โรม 3:1, 2; โรม 8:1-4

ข้อควรจำ

*“แต่พระคัมภีร์ได้บ่งว่า ทุกคนอยู่ในความบาป เพื่อจะ
ประทอนตามพระสัญญาแก่คนทั้งปวง ที่เชื่อโดยอาศัย
ความเชื่อในพระเยซูคริสต์เป็นหลัก” (กาลาเทีย 3:22)*

นกพิราบบ้าน เป็นนกชนิดหนึ่งที่ถูกฝึกให้บินกลับบ้าน แม่เจ้าของจะนำไปปล่อยห่างออกไปแสนไกล นกพวกนี้สามารถบินกลับบ้านได้ นกพิราบที่ผ่านการฝึกจะบินได้หลายร้อยกิโลเมตรในหนึ่งวัน และนกพิราบจะกลับถึงบ้านด้วยการอาศัยทักษะอันน่าทึ่งของพวกมัน อย่างไรก็ตามก็ดีเมื่อนกพิราบบ้านหลายตัวมีประสบการณ์บินกลับบ้านได้หลายสิบเที่ยว บางคราวยังเกิดข้อผิดพลาดได้ เหตุการณ์ครั้งนั้นเกิดขึ้นในประเทศอังกฤษ ซึ่งมีบันทึกว่า นกพิราบที่บินแข่งขันบินทางไกลนับแสนตัวในครั้งนั้น มีนกพิราบบ้านจำนวนถึง 55,000 ตัวบินหลงหายไป แม่เจ้าของนกพิราบนับหลายหมื่นคนจะเฝ้ารอเป็นหลายวัน หลายสัปดาห์แต่พวกมันไม่บินกลับเข้ารังของมันเหมือนการแข่งขันหลายครั้งที่ผ่านมาเลย

พวกเราส่วนใหญ่เคยมีประสบการณ์คล้ายกับการหลงหายเช่นกัน และเป็นเหตุการณ์ที่ไม่น่าชื่นชมแต่อย่างใด มันเติมความรู้สึกรู้สึกของเราด้วยความกลัว และความหวาดหวั่น และมันอาจนำอาการอกสั่นขวัญหายมาให้ด้วย

บางครั้งเราอาจสูญเสียเส้นทางของเรา แม้หลังจากที่เราได้ต้อนรับพระคริสต์ไว้แล้ว และบางคนหลงหายไปแสนไกล จนพวกเขาไม่พบเส้นทางที่จะกลับมาหาพระองค์อีกต่อไป

ข่าวดีคือพระเจ้าไม่ทรงปล่อยเราไว้ตามลำพัง พระองค์ได้ทำ “แผนที่เส้นทาง” (Road Map) สู่ความเชื่อไว้ให้เราเดิน “แผนที่ของถนนสายนี้” จะพบได้ในพระกิตติคุณ และถนนมุ่งสู่ความเชื่อซึ่งรวมพระบัญญัติเข้าไว้ด้วยมีคนจำนวนมากที่พยายามแยกพระบัญญัติออกจากพระกิตติคุณ มีบางคนแม้แต่เห็นว่าพระบัญญัติ และพระกิตติคุณต่อสู้ซึ่งกันและกัน แนวคิดนี้เป็นความผิดเต็มประตู บ่อยครั้งมันสามารถนำผลลัพธ์อันน่ากลัวให้เกิดขึ้นได้ปราศจากพระบัญญัติ เราจะไม่มีพระกิตติคุณ ที่จริงมันเป็นเรื่องที่น่าใจได้ยากว่าพระองค์จะปราศจากพระบัญญัติได้อย่างไร

วันอาทิตย์

พระบัญญัติและพระสัญญา (กาลาเทีย 3:21)

LAW AND THE PROMISE

ท่านเปาโลรู้สึกว่าคุณค่าของท่านอาจเป็นสาเหตุให้เหล่าผู้โจมตีท่านพากันคิดว่า ท่านเห็นคุณค่าของพระบัญญัติต่ำไป ทั้งนี้เพราะท่านพูดว่าพระสัญญาของพระเจ้าอยู่เหนือทุกสิ่ง เหล่าผู้โจมตีท่านเปาโลอาจคิดว่าการพูดเช่นนั้นเท่ากับท่านเปาโลกำลังตีค่าพระบัญญัติต่ำลง ดังนั้นท่านเปาโลเอ่ยถามคำถามที่กลุ่มผู้โจมตีกำลังครุ่นคิดว่า: “พวกท่านกำลังกล่าวว่าพระบัญญัติต่อต้านพระสัญญาของพระเจ้าหรือ ท่านเปาโลตอบด้วยถ้อยคำเข้มแข็งว่า “เปล่าเลย” พระสัญญาของพระเจ้าไม่เคยขัดแย้งกับพระบัญญัติเพราะเหตุใด เพราะว่าพระเจ้าไม่อาจทำสิ่งใดที่ต่อต้านพระองค์เอง พระเจ้าทรงประทานทั้ง “พระสัญญา” และ “พระบัญญัติ” แต่ทั้งสองมีวัตถุประสงค์แตกต่างกันในแผนการแห่งความรอด

อ่านพระธรรมกาลาเทีย 3:21; เลวีนิติ 18:5 และเฉลยธรรมบัญญัติ 6:24 ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้บอกอะไรเราเกี่ยวกับวัตถุประสงค์ของพระบัญญัติ ท่านเปาโลชี้ให้เห็นว่า เหล่าผู้ต่อต้านคำสอนของท่านมีแนวคิดที่ผิดอย่างไรเกี่ยวกับวัตถุประสงค์ของพระบัญญัติ

เหล่าผู้โจมตีท่านเปาโลเชื่อว่า พระบัญญัติให้ชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณแก่พวกเขา พวกเขาอาจได้รับแนวคิดที่ผิดจากความเข้าใจผิดข้อพระคัมภีร์บางข้ออย่างเช่น เลวีนิติ 18:5 และเฉลยธรรมบัญญัติ 6:24 ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้พูดว่าเหล่าผู้มีความสัมพันธ์พิเศษกับพระเจ้า ควรดำเนินชีวิตของพวกเขาอย่างไร พระบัญญัติจะเข้าควบคุม “ชีวิตภายในความสัมพันธ์นั้น” แต่เหล่าผู้โจมตีท่านเปาโลอย่างผิดๆ โดยเชื่อว่า พระบัญญัติเป็นสาเหตุทำให้มีความสัมพันธ์เช่นนั้น พระคัมภีร์กล่าวไว้ชัดเจนว่า มีเพียงพระเจ้า และพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระองค์ที่สามารถ “ประทานชีวิต” ได้ พระวจนะตอนนี้กล่าวว่า “เราได้ให้เจ้า (ฮับราม) เป็นบิดาของมวลประชาชาติต่อพระพักตร์พระองค์ที่ท่านเชื่อคือพระเจ้าผู้ทรงให้คนที่ตายแล้วฟื้นชีวิตขึ้นมาและทรงเรียกสิ่งของที่ยังมิได้มี ให้มีขึ้น” (โรม 4:17) (อ่าน 2 พงศ์กษัตริย์ 5:7; เนหะมีย์ 9:6; ยอห์น 5:21) พระบัญญัติไม่อาจให้ “ชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณ” แก่ผู้ใด แต่ความจริงข้อนี้ไม่ได้หมายความว่าพระบัญญัตินั้นต่อต้านพระสัญญาของพระเจ้า

ท่านเปาโลต้องการพิสูจน์ว่าพระบัญญัติไม่สามารถ “ให้” ชีวิตได้ ดังนั้นใน กาลาเทีย 3:22 ท่านกล่าวว่า “แต่พระคัมภีร์ได้บ่งว่าทุกคนอยู่ในความบาป เพื่อจะประทานตามพระสัญญาแก่คนทั้งปวง ที่เชื่อโดยอาศัยความเชื่อในพระเยซูคริสต์เป็นหลัก” ในพระธรรมโรม 3:9-19 ท่านเปาโลใช้พระคัมภีร์เดิมเพื่อแสดงให้เห็นว่าเราเป็นคนเลวทรามเพียงใด ท่านเปาโลเริ่มต้นดวงใจแห่งความบาป ซึ่งเต็มไปด้วยปัญหาความเห็นแก่ตัว จากนั้นท่านพรรณนาว่าความบาปได้แพร่ขยายออกไปอย่างไร

จุดของท่านเปาโล ความบาปมีผลกระทบต่อทุกๆ คน และพระบัญญัติมีข้อจำกัด ดังนั้นพระสัญญาแห่งชีวิตนิรันดร์สามารถมาถึงเราผ่านพระคริสต์เท่านั้น ตรงนี้อีกครั้งหนึ่ง เรามองเห็นความจริงยิ่งใหญ่ที่น่าท่านมาร์ติน ลูเธอร์ให้ทำการแตกหักกับอำนาจของโรม

พระบัญญัติไม่สามารถช่วยเราให้รอด ถ้าอย่างนั้นผลประโยชน์ยิ่งใหญ่ที่เราได้รับจากการถือรักษาพระบัญญัติคืออะไร คุณได้รับอะไรดีจากประสบการณ์การถือรักษาพระบัญญัติของพระเจ้าบ้าง

ในพระธรรมกาลาเทีย 3:23 ท่านเปาโลเขียนว่า “ก่อนที่ความเชื่อ
มา นั้น เราถูกธรรมบัญญัติกักตัวไว้ ถูกกั้นเขตไว้จนความเชื่อจะปรากฏ”
กาลาเทีย 3:23 ได้รับการแปลเช่นกันว่า: “ก่อนที่ความเชื่อในพระคริสต์จะมา”
แต่คำในภาษากรีกกล่าวว่า “ก่อนความเชื่อ” มา ตรงนี้ท่านเปาโลแสดงให้เห็น
เห็นพื้นที่ที่พระบัญญัติมีในชีวิตของบุคคลก่อนและภายหลังพระคริสต์
(กาลาเทีย 3:24) ดังนั้นการใช้คำว่า “ความเชื่อ” น่าจะหมายถึงความเชื่อ
ของเรา แทนที่จะเป็นความเชื่อของคริสเตียนโดยองค์รวม

ในกาลาเทีย 3:22, 23 ท่านเปาโลกล่าวว่า “ชาวยิวได้ถูกกัก
ไว้โดยพระบัญญัติ” ก่อนการเสด็จมาของพระคริสต์ พระคัมภีร์ฉบับ
คิงเจมส์แปลว่า “ถูกรักษาไว้ภายใต้พระบัญญัติ” ท่านเปาโลหมายถึง
อะไร เมื่อท่านกล่าวว่า “ภายใต้พระบัญญัติ”

ท่านเปาโลใช้คำว่า “ภายใต้พระบัญญัติ” 12 ครั้ง ในจดหมายทุกฉบับ
ของท่าน

คำว่า “ภายใต้พระบัญญัติ” หมายความว่าภายใต้อำนาจหรือการ
ลงโทษของพระบัญญัติ เหล่าผู้โจมตีท่านเปาโลในเมืองกาลาเทียพยายาม
จะรับความรอดโดยการเชื่อฟังพระบัญญัติ แต่ท่านเปาโลได้กล่าวชัดเจน
แล้วว่า การรับความรอดโดยการกระทำไม่อาจเป็นไปได้ เพราะเหตุใด
เพราะว่าถ้าปราศจากพระคริสต์เราไม่อาจเชื่อฟังพระบัญญัติได้ ภายหลังจาก
ท่านเปาโลชี้ให้ชาวกาลาเทียเห็นว่า ที่จริงแล้วพวกเขากำลังทำอะไรเมื่อ
พวกเขาต้องการได้รับความรอดโดยการทำงานของพวกเขา พวกเขาได้ปฏิเสธ
พระคริสต์

คำว่า “ภายใต้พระบัญญัติ” รวมไปถึงการได้พบความผิดของการ
ละเมิดพระบัญญัติ (โรม 6:14, 15) พระบัญญัติไม่อาจปลดปล่อยให้เราเป็น
อิสระจากความรู้สึกผิดของการละเมิดพระบัญญัติ ซึ่งมีผลลัพธ์ในการที่เรา

ได้พบว่าการกำลังทำผิดบาป ซึ่งผู้คนที่ต่างปวงต่างทำผิดบาปด้วยการละเมิดพระบัญญัติ พระบัญญัติทำหน้าที่เหมือนเป็นนายคุก (jailer) หรือผู้คุมนักโทษ (prison guard) ซึ่งลงโทษผู้ใดละเมิดกฎหมาย เช่นเดียวกัน การละเมิดพระบัญญัติ เรานำตัวเราเองให้ตกอยู่ภายใต้การตัดสินโทษตายให้ตัวเราเอง ในหัวข้อศึกษาพຽນนี้ เราจะเรียนรู้เกี่ยวกับการใช้คำว่า “เก็บตัวไว้” ในพระธรรมกาลาเทีย 3:23 ซึ่งแสดงให้เห็นว่าท่านเปาโลกำลังพูดเกี่ยวกับความรู้สึกผิดบาป เมื่อเราใช้คำว่า “ภายใต้พระบัญญัติ”

คำในภาษากรีกอีกคำคือ “เอนโนโมส” (ennomos) ซึ่งบ่อยครั้งถูกแปลว่า “ภายใต้พระบัญญัติ” เช่นกัน แต่ความหมายตรงตัวคือ “ภายในพระบัญญัติ” ซึ่งหมายถึงการมีชีวิตอยู่ภายในข้อกำหนดของพระบัญญัติ โดยการเข้าร่วมกับพระคริสต์ (1โครินธ์ 9:21) เราไม่สามารถถือรักษาพระบัญญัติตามลำพังเมื่อเราแยกตัวออกจากพระคริสต์ เป็นไปไม่ได้ที่เราจะทำตัวเองให้บริสุทธิ์ด้วยวิธีดังกล่าว ทางเดียวคือเหล่าผู้ที่ดำรงอยู่ในความเชื่อเท่านั้นจึงจะมีชีวิตที่บริสุทธิ์ได้ (กาลาเทีย 3:11) ความจริงข้อนี้ไม่ได้ทำให้พระบัญญัติไร้ประโยชน์ หากเพียงแสดงให้เห็นว่าพระบัญญัติไม่อาจให้ชีวิตนิรันดร์แก่เราเท่านั้น

วันอังคาร “ได้รับการควบคุมไว้โดยพระบัญญัติ”
(กาลาเทีย 3:19-24)
“GUARDED BY THE LAW”

ท่านเปาโลสรุปความคิดของท่านเกี่ยวกับพระบัญญัติในสองจุดคือ (1) พระบัญญัติไม่ได้ล้มเลิกพระสัญญาของพระเจ้าซึ่งทรงทำไว้กับท่านอับราฮัม (กาลาเทีย 3:15-20) (2) พระบัญญัติไม่ได้ต่อต้านพระสัญญาของพระเจ้า (กาลาเทีย 3:21, 22)

ถ้าอย่างนั้นอะไรคือวัตถุประสงค์ของพระบัญญัติ ท่านเปาโลถามคำถามนี้ “ถ้าเช่นนั้นจะมีธรรมบัญญัติไว้ทำไม” กาลาเทีย 3:19 ท่านเปาโลตอบคำถามของท่านเองด้วยข้อพระคัมภีร์เดียวกันว่า “ที่เพิ่มธรรมบัญญัติ” ไว้ก็เพื่อบาปจะปรากฏเป็นความละเมิด ท่านเปาโลพูดเพิ่มขึ้นอีกสามคำ หรือเรียกได้ว่า “ชุดของถ้อยคำ” เพื่อจะช่วยให้เข้าใจแนวคิดนี้ ซึ่งทั้งสามคำดังกล่าวจะ

ช่วยอธิบายสิ่งที่พระบัญญัติทำหน้าที่อะไร อันมี “กักตัว”(ข้อ 23) “กั้นเขต” (ข้อ 23) และ “ควบคุมเรา” (ข้อ 24)

อ่านและอธิษฐานสำหรับความหมายของกาลาเทีย 3:19-24
ท่านเปาโลพูดอะไรเกี่ยวกับพระบัญญัติในข้อพระคัมภีร์เหล่านี้

คำในภาษากรีกที่แปลว่า “กักตัว” (ข้อ 23) หมายถึงการ “ปกป้อง” ซึ่งอาจมีความหมายในเชิงลบได้ด้วย แต่พระคัมภีร์ใหม่คำนี้ถูกใช้ในเชิงบวก ซึ่งสามารถหมายถึง “การเฝ้าระวัง” หรือ “รักษาให้ปลอดภัย” (ฟิลิปปี 4:7; 1 เปโตร 1:5) เป็นอย่างเดียวกับคำที่แปลว่า “ควบคุมเรา” (กาลาเทีย 3:23) ในพระธรรมโยชูวา 6:1 และเยเรมีย์ 13:19 คำดังกล่าวถูกแปลในความหมายว่า “ปิดแน่น” และ “เฝ้าระวังเคร่งครัด” ตัวอย่างเหล่านี้แสดงให้เห็นว่า ถ้อยคำนี้ สามารถมีความหมายในเชิงบวกหรือลบ ความหมายขึ้นอยู่กับคำดังกล่าวถูกใช้ไปอย่างไร

อ่านพระธรรมโรม 3:1, 2; เฉลยธรรมบัญญัติ 7:12-24; และ เลวีนิติ 18:20-30 พระบัญญัติให้ประโยชน์อะไรให้กับชนอิสราเอล โดย “พระบัญญัติ” เราหมายถึงบัญญัติสองชุด (1) ชุดแรก พระบัญญัติว่าด้วยศีลธรรม คือพระบัญญัติสิบประการของพระเจ้า และ (2) บัญญัติว่าด้วยพิธีถวายเป็นบูชา ที่เล็งถึงการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์

พระบัญญัติไม่ใช่เป็นคำแช่งสาปของพระเจ้าที่ทรงให้กับชนอิสราเอล แต่หมายถึงวิถีแห่งพระพร การถวายเป็นบูชาไม่อาจขจัดความบาปให้หมดไป แต่เป็นการบ่งชี้ไปยังพระเยซูผู้ทรงสามารถยกบาปได้ และพระบัญญัตินั้นปกป้องชนอิสราเอลจากการทำความบาปที่ชนชาติอื่นๆ ปฏิบัติกัน

สิ่งที่ดีสามารถถูกใช้ในทางที่ผิดได้ แนวคิดนี้ช่วยเราให้เข้าใจปัญหาของท่านเปาโลที่ท่านต้องเผชิญและท่านต้องการช่วยผู้คนให้เข้าใจจุดประสงค์ของพระบัญญัติของพระเจ้าอย่างไร

อ่านพระธรรมกาลาเทีย 3:23 ในพระคัมภีร์ข้อนี้ ท่านเปาโลกล่าวว่าเราได้รับการ “ปกป้อง ” และ “ กั้นเขต ” โดยพระบัญญัติอ่านต่อข้อ 24 ท่านหมายถึงอะไร เมื่อท่านพูดว่า พระบัญญัติ “ จึงควบคุมเราไว้จนกว่าพระคริสต์มา ” พระบัญญัติทำอะไรเพื่อเราในพระคัมภีร์ข้อนี้

คำในภาษากรีกที่แปลว่า “ครู” มาจากคำภาษากรีกว่า “ไพดาโกโกส” (paidagogos) พระคัมภีร์บางฉบับแปลว่า “ครูใหญ่” (schoolmaster) หรือแม้แต่ “ผู้ปกครอง” แต่ทั้งสองคำไม่ให้ความหมายสมบูรณ์ คำว่า “ครู” ที่แปลจากภาษากรีกตรงนี้หมายถึง ทาสในสังคมของชาวโรมัน คือเป็นทาสที่ชื่อสัตย์มีความรู้ เจ้านายเลยตั้งให้เขามาเป็นครูสอนลูกชายของนาย นับแต่ลูกชายของนายอายุได้ 6 หรือ 7 ปี จนกระทั่งลูกของนายโตเป็นหนุ่ม ครูพิเศษประจำตัวของลูกนายนี้ จะดูแลความต้องการของลูกชายของนายทุกอย่าง เช่นเตรียมอาหารดูแลในเรื่องการอาบน้ำ (เมื่อลูกของนายยังเล็ก) จัดแจงเสื้อผ้าให้สวมใส่ และปกป้องจากอันตรายใดๆ ที่อาจเกิดขึ้น ในกรณีอยู่ในเมืองที่มีโรงเรียนตั้งอยู่ ครูคนนี้จะไปส่งและรับกลับ และช่วยดูแลเรื่องการบ้านของลูกนายด้วย เขาจะสอนเด็กชายซึ่งต่อไปเป็นวัยรุ่นในเรื่องการดำเนินชีวิตที่ถูกต้องและยังหวัง และลุ่นให้นักเรียนซึ่งเป็นลูกเจ้านายนำเอาแนวคิด และหลักการที่ดีสู่การปฏิบัติจริง

ดังนั้นคำว่า “ไพดาโกโกส” หรือครูตรงนี้ จะต้องเป็นคนที่มีความรู้ ชื่อสัตย์ ขยัน มีใจกรุณา และรักบุตรชายของเจ้านาย และเขาต้องเป็นคนเข้มงวดมาก เจ้านายมักอนุญาตให้ครูพูดจาตรงๆ หรือว่ากล่าวนักเรียนของเจ้านายได้ด้วยเมื่อเห็นสมควร ครูบางคนแม้ได้รับอนุญาตจากเจ้านายให้ใช้ไม้เรียวได้พอสมควรด้วย

ท่านเปาโลพรรณนาพระบัญญัติเป็นเหมือนครูที่เข้มงวดคนหนึ่ง ช่วยให้เราเข้าใจมากขึ้น ในสิ่งที่ท่านเปาโลสอนถึงความหมายของพระบัญญัติ พระบัญญัติถูกเพิ่มเข้ามาเพื่อสอน และชี้ให้เห็นถึงความบาป พระบัญญัติ

“คำว่า” และแสดงให้เห็นในความผิดบาปของเรา แม้แต่แนวคิด “ดำนลบ” พระบัญญัติเป็นพระพร เพราะเหตุใด เพราะว่าพระเจ้าทรงใช้ไปเพื่อผลประโยชน์ของเรา พระบัญญัติสอนเราว่าเราผิดบาป และความผิดบาป และการสำนึกในความบาปนี้ผลักดันให้เราไปหาพระคริสต์ ดังนั้นพระบัญญัติและพระกิตติคุณไม่ได้ขัดแย้งกัน แทนที่จะขัดแย้ง พระเจ้าทรงสร้างให้ทั้งสองทำงานด้วยกัน เพื่อช่วยให้เราได้รับความรอด

“ในพระธรรมกาลาเทีย 3:24 พระวิญญาณบริสุทธิ์ตรัสกับเราผ่านทางท่านเปโตร พระวิญญาณบริสุทธิ์กล่าวว่าเกี่ยวกับ พระบัญญัติว่าด้วยศีลธรรม พระบัญญัติว่าด้วยศีลธรรมคือ “พระบัญญัติสิบประการ” ซึ่งแสดงให้เห็นความบาปของเรา ทำให้เรารู้สึกต้องการพระคริสต์ เราใจให้มุ่งไปยังพระองค์เพื่อทูลขอการอภัยบาปและสันติสุข พระวิญญาณบริสุทธิ์ทำให้เราสำนึก เสียใจในความบาปที่ได้ทำไป และหันหนีจากความบาป แล้วตรงเข้าหาพระเยซู” (เอลเลน จี. ไวท์, *Selected Messages*, เล่ม 1, หน้า 234)

อ่านพระธรรมมัทธิว 5:28 และ โรม 7:6 พระบัญญัติชี้ให้เรามองเห็นการกระทำของเรา และถ้อยคำที่เราพูดอะไรบ้าง และคำตอบของเราบอกอะไรเราเกี่ยวกับจุดที่พระบัญญัติเหมือนครุเข็มงวด ที่ชี้ให้เห็นความบาปของเรา

วันพฤหัสบดี

พระบัญญัติและผู้เชื่อ (กาลาเทีย 3:25)

THE LAW AND THE BELIEVER

หลายคนคิดว่าถ้อยคำของท่านเปาโลในกาลาเทีย 3:25 หมายความว่าท่านเปาโลไม่ยอมรับหรือเพิกเฉยต่อพระบัญญัติ แต่ความคิดหรือความเชื่อเช่นนั้นไม่ถูกต้อง เพราะอะไร เพราะว่าท่านเปาโลกล่าวแถลงในเชิงบวกเกี่ยวกับพระบัญญัติในที่อื่น ๆ ในพระคัมภีร์

ดังนั้นจริงๆ แล้วท่านเปาโลหมายถึงอะไรในพระคัมภีร์ข้อนี้

ประการแรก ท่านหมายความว่า เราไม่ได้อยู่ภายใต้การพิพากษาในความผิดตามพระบัญญัติอีกต่อไป ทั้งนี้เพราะว่าเราเป็นของพระคริสต์ เมื่อเราอยู่ในพระองค์ เราอยู่ภายใต้อำนาจแห่งพระคุณของพระองค์ (โรม 6:14, 15)

พระคุณเป็นของประทานจากพระเจ้า ผู้ทรงเปี่ยมพระเมตตาและการให้อภัย ที่ทรงประทานแก่เราเปล่าๆ โดยไม่คิดมูลค่า ภายใต้พระคุณเราถูกปลดปล่อย ให้เป็นอิสระ เป็นการเชิญให้พระคริสต์เข้ามาทำงานในตัวเรา เราไม่ต้องรู้สึกกลัว ในการพิพากษาจากข้อผิดพลาดที่เราอาจทำไปในการดำเนินชีวิต อิสระภาพแท้ในพระกิตติคุณหมายถึงเป็นอิสระจากความกลัวและการพิพากษา เสรีภาพนี้มีความแตกต่างอย่างสิ้นเชิง น่าเศร้าใจที่บางคนคิดว่าเสรีภาพในพระคริสต์ หมายถึงการไม่ต้องเชื่อฟังในพระบัญญัติอีกต่อไป แต่การไม่เชื่อฟังพระบัญญัติ เป็นความบาป และความบาปไม่ใช่เสรีภาพ (ยอห์น 8:34)

อ่านโรม 8:1-3 อะไรคือความหมายของคำว่า "ไม่ต้องถูกพิพากษา ความผิดโดยพระบัญญัติ ความจริงอันอัศจรรย์นี้เปลี่ยนแปลงการดำเนินชีวิตของเราอย่างไร"

เราได้รับการอภัยบาปทางพระคริสต์ และความสัมพันธ์ของเรามีต่อพระบัญญัติแตกต่างออกไป ตอนนี้เราถูกเรียกให้ดำรงชีวิตอย่างถูกต้อง อันเป็นที่ชอบพระทัยพระเยซู (1 เธสะโลนิกา 4:1) ท่านเปาโลเรียกชีวิตนี้ว่าการดำเนินตามพระวิญญูญาณ (กาลาเทีย 5:18) ชีวิตใหม่นี้ไม่ได้หมายความว่าไม่มีความต้องการสำหรับการถือรักษาพระบัญญัติสืบประการอีกต่อไป แน่نونเรายังต้องการพระบัญญัติ ยิ่งกว่านั้นพระบัญญัติว่าด้วยศีลธรรม ให้นิยามเรื่องความบาป และพระเจ้าทรงเขียนพระบัญญัติของพระองค์ลงที่ดวงใจของเรา (ฮีบรู 8:10)

พระบัญญัติแสดงให้เราทราบว่าพระเจ้าคือใคร เราแสดงให้คนอื่นมองเห็นว่าพระเจ้าคือใครโดยการเชื่อฟังพระบัญญัติของพระองค์ แต่พระบัญญัติไม่เป็นเพียงชุดหนึ่งของกฎเกณฑ์ การถือรักษาพระบัญญัติหมายถึงการติดตามตัวอย่างของพระเยซู พระองค์ทรงทำเพื่อเราในสิ่งที่พระบัญญัติไม่สามารถทำได้ โดยผ่านพระวิญญูญาณบริสุทธิพระองค์ทรงดำรงพระบัญญัติในตัวเรา (โรม 8:4) พระเยซูทรงประทานอำนาจในการเชื่อฟังพระบัญญัติให้เราอย่างไม่เคยมีมาก่อน

อ่านพระธรรมโรม 8:4 ตรงนี้ท่านเปาโลพูดอะไร คุณมองเห็นพระสัญญาที่เกิดขึ้นในชีวิตของคุณเองอย่างไร ในเวลาเดียวกัน เหตุใดความรอดจึงวางบนพื้นฐานในสิ่งที่พระคริสต์ได้ทำเพื่อเราเพียงประการเดียวเท่านั้น

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

ข้าพเจ้าถูกถามว่า พระบัญญัติหมวดใดในพระธรรมกาลาเทียที่ท่านเปาโลเรียกว่าเป็น “ครู” ของเรา พระบัญญัติว่าด้วย “พิธีและขั้นตอนถวายบูชา” หรือ “พระบัญญัติสิบประการ” ข้าพเจ้าตอบว่า พระบัญญัติทั้งสองชุดนั้นแหละ

บัญญัติว่าด้วย พิธีและขั้นตอนการถวายบูชา วางพื้นฐานบนพระคริสต์ อาเบลได้ตายไปเพราะคาอินพี่ชายได้ปฏิเสธที่จะเชื่อฟังพระเจ้า เขาปฏิเสธที่จะรับแผนของพระเจ้าเพื่อที่จะได้รับความรอดโดยพระโลหิตของพระเยซู พิธีถวายบูชานี้ชี้ไปยังพระคริสต์ คาอินปฏิเสธจะทำให้เลือดหลั่งออก เลือดเป็นสัญลักษณ์เกี่ยวกับพระโลหิตของพระคริสต์ที่จะต้องหลั่งออกเพื่อโลกใบนี้ พิธีกรรมทั้งหมดได้ถูกวางไว้โดยพระเจ้า พระคริสต์ทรงกลายเป็นพื้นฐานของระบบทั้งระบบ บัญญัติว่าด้วยการถวายบูชาเริ่มทำงานประดุจ “ครูใหญ่” กล่าวคือนำคนบาปมายังพระคริสต์

“คนทั้งปวงที่เข้ามามีส่วนในพิธีถวายบูชา ได้รับการสอนเกี่ยวกับงานของพระคริสต์ในการช่วยมนุษย์ให้รอด พิธีมีส่วนเสริมสร้างดวงใจของทุกคนให้รักพระบัญญัติของพระเจ้าเป็นพระบัญญัติแห่งราชอาณาจักรของพระองค์” (เอลเลน จี. ไวท์, *Selected Messages*, เล่ม 1, หน้า 233)

พระบัญญัติสิบประการ ไม่ใช่สิ่งที่จะนำไปคิดว่าเป็นชุดหนึ่งของกฎเกณฑ์ในด้านลบ แต่พระบัญญัติชุดนี้ควรจะถูกมองเป็นเหมือน “มรดกแห่งพระเมตตา” กฎเกณฑ์ของพระบัญญัติรับประกันความสุขถ้าเราเชื่อฟัง เราต้องรับเอาพระบัญญัติในพระคริสต์ จากนั้นพระวิญญาณของพระองค์จะทำงานในตัวเราเพื่อให้เราบริสุทธิ์ และจะนำความชื่นชมยินดีในแผ่นดิน

สวรรค์มาให้ สำหรับเหล่าผู้เชื่อฟังพระบัญญัติ พวกเขาจะมีกำแพงคอยปกป้องไว้” (เอลเลน จี. วัตส์, *Selected Messages*, เล่ม 1, หน้า 235)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. พระสัญญาอะไรที่พระคัมภีร์ให้เพื่อจะได้มีชัยชนะเหนือบาป เราจะทำให้พระสัญญานี้เป็นจริงในชีวิตของเราได้อย่างไร ในเวลาเดียวกันเพราะเหตุใดเราจึงต้องระวังอย่างยิ่งที่ความหวังในความรอดของเราจะพึ่งพาชัยชนะของพระคริสต์อย่างเต็มที่
2. เราได้ยืมคริสเตียนพูดบ่อย ๆ ว่าพระบัญญัติถูกทำให้สำเร็จไปแล้ว (ที่ไม่กางเขน) แต่คริสเตียนกลุ่มเดียวกันนี้จะพูดต่อต้านความบาป (การทำผิดพระบัญญัติ) ดังนั้นพวกเขาไม่ได้หมายความว่าจริง ๆ ว่าพระบัญญัติถูกเลิกล้มไป ถามว่าที่จริงแล้ว พวกเขาหมายความว่าอะไรโดยการกล่าวอ้างเช่นนั้น

สรุป

พระบัญญัติได้รับการประทานมาเพื่อชี้ให้คนบาปมองเห็นความต้องการพระคริสต์ พระบัญญัติเป็นผู้ปกครองและครูใหญ่ พระบัญญัติสอนเราเกี่ยวกับพระเจ้าและปกป้องเราจากสิ่งชั่วร้าย ในขณะที่เดียวกันก็ชี้ให้เราเห็นถึงบาปและความต้องการพระคริสต์

บทที่ 8

จากการเป็นทาสกลายเป็นทายาทของพระเจ้า *From Being Slaves To Be Coming God's Children*

วันที่ 12 - 18 สิงหาคม 2017

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

กาลาเทีย 3:26-4:20; โรม 6:1-11; ฮีบรู 2:14-18; ฮีบรู 4:14, 15; โรม 9:4, 5

ข้อควรจำ

“เหตุฉะนั้นโดยพระเจ้า ท่านจึงไม่ใช่ทาสอีกต่อไป แต่เป็นบุตร และถ้าเป็นบุตรแล้ว ท่านก็เป็นทายาท” (กาลาเทีย 4:7)

อัครทูตเปาโลบอกชาวกาลาเทียว่า พวกเขาไม่ใช่ทาส แต่เป็นบุตรชาย บุตรหญิงของพระเจ้า ดังนั้นพวกเขาควรจะดำเนินชีวิตของพวกเขาด้วยความจริงข้อนี้ในจิตใจ ท่านมาร์ติน ลูเธอร์ ต้องการไต่ถามความจริงข้อนี้เมื่อท่านยังเป็นชายหนุ่ม ต่อมาเมื่อท่านเป็นบาทหลวง เป็นนักศาสนา ผู้ดำเนินชีวิต และทำงานกับนักศานาคนอื่นๆ ลูเธอร์เชื่อว่าตัวท่านเป็นคนผิดบาป ท่านพยายามทำการดีด้วยตนเองเพื่อจะได้รับการอภัยบาป และมีสันติสุข ท่านอดอาหารหรืออยู่อย่างปราศจากอาหาร และท่านใช้แซ่เขี่ยนร่างกายของท่านเองเพื่อจะขจัดความบาปของท่านออกไป แต่ชีวิตนักบวชของท่านไม่ได้นำสันติสุขมาให้ท่าน ไม่มีสิ่งใดที่ท่านทำสามารถชำระจิตใจของท่านให้บริสุทธิ์ เพื่อท่านจะพร้อมยืนอยู่ต่อพระพักตร์ของพระเจ้า ท่านปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ทุกข้อ แต่ท่านยังไม่พบสันติสุขในดวงจิตของท่าน ท่านพูดว่า “สมมติจะมีบาทหลวงสักคนสามารถไปสวรรค์ได้โดยการกระทำดี” บาทหลวงคนนั้นจะต้องเป็น “ตัวฉันเอง” ฉันควรได้รับสวรรค์เป็นสิ่งแลก

เปลี่ยนจากการทำความดี และการเสียสละที่ตัวฉันได้ทำ” แต่ไม่มีสิ่งใดที่ท่าน มาร์ติน ลูเธอร์ ได้ทำไปบังเกิดผลตามที่ท่านหวังไว้

แต่ต่อมาเมื่อท่าน มาร์ติน ลูเธอร์ อ่านพระธรรมกาลาเทียท่านเริ่มเข้าใจเกี่ยวกับความรอดในพระคริสต์จากนั้นเป็นต้นมาท่านลูเธอร์เริ่มมีเสรีภาพด้านจิตวิญญาณ ท่านได้พบความหวังสำหรับดวงวิญญาณของท่าน ท่านลูเธอร์หวังที่จะเปลี่ยนโลกและโลกก็ไม่ได้เป็นอย่างที่ผ่านมามากต่อไป

วันอาทิตย์

ความหมายของการอยู่ในพระคริสต์

(กาลาเทีย 3:26-28)

WHAT IT MEANS TO BE IN CHRIST

อ่านพระธรรมกาลาเทีย 3:25 เก็บข้อพระคัมภีร์นี้ไว้ในจิตใจ ขณะที่คุณอ่าน กาลาเทีย 3:26 ช่วยเราให้เข้าใจถึงความสัมพันธ์ของเราที่มีต่อพระบัญญัติอย่างไร เมื่อเราได้รับความรอดจากพระเยซูแล้ว

เราได้เรียนรู้มาแล้วว่าในสมัยพระคัมภีร์ใหม่ “บุตรชาย” ของเจ้านาย อยู่ภายใต้การควบคุมของครู การควบคุมนี้จะสิ้นสุดลงเมื่อบุตรชายเติบโตเป็นผู้ใหญ่ ในทำนองเดียวกัน ท่านเปาโลกล่าวว่าผู้มาสู่พระคริสต์ด้วยความเชื่อไม่ใช่แค่เป็นบุตรของเจ้านาย หากความสัมพันธ์ของพวกเขาเปลี่ยนไป เพราะเหตุใด เพราะตอนนี้พวกเขาเป็น “บุตรชาย” ที่เติบโตเป็นผู้ใหญ่ของพระเจ้า

ในกาลาเทีย 3:26 ถ้อยคำนี้แปลว่า ดุจเป็น “บุตรชาย” ในพระคัมภีร์ฉบับคิงเจมส์ ซึ่งแปลมาจากคำในภาษากรีกว่า “ไฮอียอส” (hyios) ส่วนพระคัมภีร์ฉบับแปลอื่นๆ แปลคำนี้ว่า “เด็กๆ” (children) ที่ท่านเปาโลแปลคำนี้ว่า “บุตรชาย” แทนที่จะเป็น “เด็กๆ” ท่านเปาโลกำลังคิดเกี่ยวกับ “ทรัพย์สินสมบัติของครอบครัว” ซึ่งจะได้รับการถ่ายทอดแก่บุตรชายคนแรก อีกอย่างท่านเปาโลมีอีกคำหนึ่งอยู่ในใจคือ “บุตรชาย” ของพระเจ้า ซึ่งนี้ถูกใช้สำหรับชนอิสราเอลในพระคัมภีร์เดิม (โฮเซยา 11:1) แต่ผู้คนที่ไม่ใช่ชาวยิวสามารถชื่นชมในความสัมพันธ์พิเศษนี้กับพระเจ้าได้เช่นกัน ซึ่งเดิมที

ชนอิสราเอลเท่านั้นที่ได้ชื่นชม และไม่ใช่ว่าเฉพาะเพศชาย ท่านเปาโลได้ผนวกเพศหญิงเข้าด้วยในความสัมพันธ์พิเศษนี้อย่างชัดเจน (กาลาเทีย 3:28)

อ่านพระธรรมกาลาเทีย 3:27, 28; โรม 6:1-11 และ 1 เปโตร 3:21 ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้กล่าวว่าพิธีบัพติศมามีความหมายพิเศษเพียงใด

ในพระธรรมโรม บทที่ 6 ท่านเปาโลกล่าวว่าการรับบัพติศมาแสดงให้เห็นว่าเราต้องการเข้าร่วมชีวิตในการสิ้นพระชนม์ และการฟื้นพระชนม์ของพระเยซู แต่ในกาลาเทีย 3:27 ท่านเปาโลกล่าวว่า บัพติศมาหมายถึงการ “สวมใส่ด้วยพระคริสต์” ในพระคัมภีร์เดิม ท่านอิสยาห์กล่าวว่า “จิตใจของข้าพเจ้าจะสิงโลดในพระเจ้าของข้าพเจ้า เพราะพระองค์ได้ทรงสวมข้าพเจ้าด้วยเสื้อผ้าแห่งความรอด” (อิสยาห์ 61:10) ท่านเปาโลมองเห็นการรับบัพติศมาเป็นจุดเวลา เมื่อพระคริสต์สวมใส่ให้เหล่าผู้เชื่อด้วยความบริสุทธิ์ ท่านเปาโลไม่พูดว่า “ความบริสุทธิ์” โดยทั่วไป แต่ท่านเปาโลหมายถึงความ “ความบริสุทธิ์” ที่พระเจ้าทรงประทานให้กับเหล่าผู้เชื่อทั้งหลาย

สิ่งที่เป็นความจริงสำหรับพระคริสต์ ย่อมเป็นความจริงสำหรับเรา พระคริสต์ทรงเป็น “พงศ์พันธุ์” ของท่านอับราฮัม เราเป็น “ทายาทของพระเจ้า และเป็นทายาทร่วมกับพระคริสต์” (โรม 8:17) ข้อเท็จจริงคือเราทุกคนต่างเป็นทายาทแห่งพระสัญญาทั้งปวงที่พระเจ้าได้ทรงทำกับท่านอับราฮัมและพงศ์พันธุ์ของท่าน

ใคร่ครวญถึงความคิดต่อไปนี้: สิ่งใดที่เป็นจริงสำหรับพระคริสต์ ย่อมเป็นจริงสำหรับเราเช่นกัน ความจริงอันมหัศจรรย์นี้มีผลต่อทุกส่วนในชีวิตของเราอย่างไร

วันจันทร์

การเป็นทาสของกฎเกณฑ์เก่า (กาลาเทีย 4:1-3)

“BEING SLAVES TO OLD RULES”

ท่านเปาโลพึงแสดงให้เราเห็นความสัมพันธ์ของเรากับพระเจ้า เราเป็นเหมือน “บุตรชาย” (ทั้งหลาย) และ เป็น “ทายาท” (ทั้งหลาย) ท่านเปาโล

กล่าวถึงแนวคิดนี้เพิ่มเติมใน กาลาเทีย 4:1-3 ท่านพูดเกี่ยวกับเจ้าของที่ดินผืนใหญ่ เมื่อเจ้าของตายเขาทิ้งทุกอย่างให้กับบุตรคนโต แต่บุตรคนนั้นอายุน้อย ดังนั้นทรัพย์สินสมบัติจึงตกอยู่ภายใต้การควบคุมของ “กลุ่มผู้จัดการ” จนกว่าเด็กชายจะบรรลุนิติภาวะ

การเปรียบเทียบของท่านเปาโลเตือนเราให้คิดถึงตัวอย่างของครูผู้เข้มงวดใน กาลาเทีย 3:4 แต่กาลาเทีย 4:1-3 เผยให้เห็นอำนาจของกลุ่มผู้จัดการที่ยิ่งใหญ่กว่ามาก พวกเขามีความรับผิดชอบดูแล เลี้ยงดูบุตรของเจ้านาย และพวกเขารับผิดชอบต่องานด้านธุรกิจทั้งหมด จนกระทั่งบุตรชายของเจ้านายโตพร้อมที่จะควบคุมดูแลทุกสิ่งด้วยตัวของเขาเอง

อ่านกาลาเทีย 4:1-3 ท่านเปาโลพูดอะไรในข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ที่ควรช่วยให้เข้าใจถึงความสำคัญที่พระบัญญัติอยู่ในชีวิตของเราเดี๋ยวนี้ เพราะเราอยู่ในพระคริสต์

ผู้คนไม่เห็นด้วยกับความหมายของถ้อยคำที่เปาโลที่พูดว่า “อำนาจพื้นฐานฝ่ายวิญญาณแห่งสากลจักรวาล” (กาลาเทีย 4:3) คำว่า “อำนาจ” ที่นี้มาจากภาษากรีก “สโตอิคเฮีย” (stoicheia) หมายถึง “เอลลิเมนต์” (elements) ซึ่งหมายถึงธาตุต่างๆ ซึ่งอยู่ในดิน รวมถึง ดิน น้ำ ลม ไฟ และสภาพของอากาศ บางคนคิดว่าท่านเปาโลกำลังพูดเกี่ยวกับธาตุต่างๆ ซึ่งเป็นพื้นฐานของจักรวาล (2 เปโตร 3:10, 12) คนอื่นๆ คิดว่าท่านเปาโลหมายถึง เทพผู้ครองและศักดิ์เทพผู้ควบคุมยุคชั่วร้ายนี้ (โคโลสี 2:15) ภาพพจน์จากถ้อยคำของท่านเปาโลบอกว่า “ผู้เชื่อเป็นดจเด็ก ๆ” (กาลาเทีย 4:1-3) แสดงให้เห็นว่า ท่านเปาโลหมายถึงกฎพื้นฐาน หรือ “เอ.บี.ซี.” แห่งชีวิตด้านศาสนา พระคัมภีร์เดิมมีกฎเกณฑ์ต่างๆ เช่นนั้นอยู่มาก แต่ทั้งหมดเป็นเสมือนเงาของสิ่งที่จะมาถึง กฎเกณฑ์เหล่านั้นไม่เคยหมายถึงสิ่งที่มาแทนที่พระคริสต์

ดังนั้นคริสเตียนทั้งหลายต้องไม่ดำรงชีวิตโดยอาศัยกฎเกณฑ์เหล่านั้นที่จะทำเช่นนั้นเท่ากับการเดินถอยหลัง การเดินถอยหลังเป็นเหมือนที่ชาวกาลาเทียกำลังทำอยู่ เมื่อพวกเขาต้องการกลับไปยังกฎเกณฑ์เหล่านั้น หลังจาก

ที่พระคริสต์ได้เสด็จมาแล้ว ลองจินตนาการ ถ้าบุตรชายในกาลาเทีย 4:1-3 ได้รับทุกสิ่งทุกอย่างแล้ว แต่เขาต้องการกลับไปเป็นเด็กอีกหรือ

เหมือนความเชื่อของเด็กซึ่งอาจเป็นไปได้ในด้านบวก (มัทธิว 18:3) แต่เป็นอย่างไรเกี่ยวกับการเติบโตเป็นผู้ใหญ่ในการดำเนินฝ่ายวิญญาณจิตของเราไหม สมมติเราเติบโตมากในการดำเนินฝ่ายวิญญาณจิต นั่นหมายความว่าความเชื่อของเราจะเป็นเหมือนเด็กมากขึ้นหรือเปล่า ความเป็นเด็ก คือไร้เดียงสา และมีความไว้วางใจ เป็นความเชื่อของคุณหรือไม่

วันอังคาร

“พระเจ้าทรงส่งพระบุตร” (กาลาเทีย 4:4)

“GOD SENT HIS SON”

ในกาลาเทีย 4:4 ท่านเปาโลใช้คำว่า “กำหนด” แสดงให้เห็นว่าพระเจ้าทรงกำหนดเวลาในส่วนของพระองค์ในแผนการเพื่อช่วยเราให้รอด พระเยซูไม่ได้เสด็จมาในเวลาใดก็ได้ แต่เสด็จมาตามเวลาที่ทรงเลือกไว้ เป็นช่วงเวลาที่ดีที่สุดในประวัติศาสตร์ ซึ่งเรียกว่า “แพ็ค โรมานา” (Pax Romana) คำนี้หมายถึงช่วงเวลาแห่งสันติสุขของอาณาจักรโรมัน ช่วงนี้ของเวลาเกิดขึ้นนานสองร้อยปี เป็นช่วงเวลาที่ประชาชนรู้สึกปลอดภัย ในสถานการณ์มั่นคงตลอดทั้งอาณาจักรโรมัน ตอนนั้นโรมันได้ชัยชนะดินแดนเหนือทะเลเมดิเตอร์เรเนียนทั้งหมด ชัยชนะนี้นำมาซึ่งสันติสุข และทำให้การเดินทางไปมาง่ายขึ้น ผู้คนพูดภาษาเดียว และแบ่งปันรูปแบบชีวิตคล้ายกัน สิ่งเหล่านี้ช่วยทำให้การเผยแผ่พระกิตติคุณเป็นไปอย่างรวดเร็ว พระเจ้าทรงกำหนดเวลานี้สำหรับการเสด็จมาบังเกิดของพระบุตรของพระองค์ (อ่านดาเนียล 9:24-27)

อ่านพระธรรมยอห์น 1:14; กาลาเทีย 4:4, 5; โรม 8:3, 4; 2 โครินธ์ 5:21; ฟิลิปปี 2:5-8; ฮีบรู 2:14-18 และ ฮีบรู 4:14, 15 ตามข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ เพราะเหตุใดพระเยซูจึงจำเป็นต้องบังเกิดเป็นมนุษย์เพื่อที่จะช่วยเราให้ได้รับความรอด

กาลาเทีย 4:4, 5 เป็นคำพรรณนาเรื่องพระกิตติคุณสั้นที่สุดในพระคัมภีร์ ทั้งเล่ม เพราะบอกว่าพระเยซูได้เสด็จมาสู่ประวัติศาสตร์ของมนุษยชาติการเสด็จมานี้ไม่ใช่เรื่องบังเอิญ พระเจ้าทรงดำเนินการ “ก้าวแรก” ในแผนการช่วยให้รอด คำว่า “พระเจ้าทรงส่งพระบุตรของพระองค์” เป็นการแสดงให้เห็นผู้เชื่อเห็นว่าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้า (ยอห์น 1:1-3, 18; ฟิลิปปี 2:5-9; โคลโลสี 1:15-17) พระเจ้าไม่ได้ส่งผู้สื่อข่าวแห่งสวรรค์มายังเรา แต่ทรงส่งพระบุตรของพระองค์ลงมา เพราะว่ามีเพียงผู้มีศักดิ์เท่าเทียมกับพระเจ้าจึงสามารถช่วยให้รอดได้

พระเยซูทรงเป็นพระเจ้า พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า พระองค์สถิตอยู่กับพระบิดาตั้งแต่ในปฐมกาล “พระองค์เสด็จมาเกิดในครรภ์ของสตรีคนหนึ่ง” พระคัมภีร์ข้อนี้บอกเราว่าพระเยซูได้กลายเป็นบุตรของมนุษย์จริงๆ

คำว่า “ทรงถือกำเนิดใต้ธรรมบัญญัติ” ชี้ไปยังข้อมูลความจริงที่ว่าพระเยซูทรงบังเกิดเพื่อจะสิ้นพระชนม์สำหรับความบาปของเรา

พระคริสต์จำเป็นต้องกลายเป็นมนุษย์ เพราะเหตุใด เพราะเราไม่อาจช่วยเราเองให้รอดได้ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า แต่พระองค์มารับสภาพร่างกายของมนุษย์ผู้ล้มลงในความบาป โดยการทำเช่นนั้น พระองค์ได้กลายเป็นตัวแทนเราตามกฎหมาย เป็นพระผู้ช่วยให้รอดและเป็นมหาบุโรหิต พระองค์ทรงเป็นอาดัม “คนที่สอง” พระองค์เสด็จมาเพื่อเอาชนะ และนำสรรพสิ่งที่อาดัมคนแรกได้สูญเสียไปจากการไม่เชื่อฟังคืนกลับมา (โรม 5:12-21) พระคริสต์ทรงเชื่อฟังตามข้อกำหนดของพระบัญญัติ พระองค์ทรงเอาชนะการทดลองขณะที่อาดัมคนแรกพ่ายแพ้ การสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์บนกางเขนตอบสนองข้อกำหนดความยุติธรรมของพระบัญญัติ เพราะพระบัญญัติกำหนดให้มนุษย์ที่ทำบาปต้องตาย และพระคริสต์ทรงรับแบกบาปของเราไป และทรงสิ้นพระชนม์แทนที่เรา และความตายของพระองค์ทำให้พระองค์ “ได้สิทธิ์” ที่จะช่วยพวกเราทั้งปวงผู้มาหาพระองค์ในความเชื่อแท้ และมอบถวายชีวิตให้กับพระองค์

พระพรพิเศษของการเป็นบุตรบุญธรรม

(กาลาเทีย 4:5-7)

THE SPECIAL BLESSINGS OF BEING ADOPTED

พระธรรมกาลาเทีย 4:5 ท่านเปาโลกล่าวว่า “เพื่อจะทรงไถ่คนเหล่านั้นที่อยู่ใต้พระบัญญัติ” คำว่า “ทรงไถ่” ก็คือ “การซื้อกลับคืนมา” ซึ่งหมายถึง พระคริสต์ทรงจ่ายราคาเพื่อซื้อ “เสรีภาพ” ของเหล่าผู้อยู่ในฐานะ “ตัวประกัน” หรือ “เป็นทาส” ถ้อยคำนี้เอ่ยถึงบางสิ่งในด้านลบเกี่ยวกับความรอด เป็นการแสดงว่าเราเป็นทาสและมีความจำเป็นต้องการได้รับการปลดปล่อยให้เป็นอิสระ

แต่เป็นอิสระจากอะไร พระคัมภีร์ใหม่ใส่รายชื่อหัวข้อหลักสี่ประการ:

(1) พญามารและเหล่าหัลกลของพญามาร (ฮีบรู 2:14, 15) (2) ความตาย (1 โครินธ์ 15:56, 57) (3) อำนาจของความบาปทำให้เราตกเป็นทาส (โรม 6:22) และ (4) ความผิดบาปจากการละเมิดพระบัญญัติ (โรม 3:19-24); กาลาเทีย 3:13 และกาลาเทีย 4:5)

อ่านกาลาเทีย 4:5-7; เอเฟซัส 1:5; โรม 8:15, 16, 23 และ โรม 9:4, 5 พระพรพิเศษอะไรหลังมายังเรา อันเป็นผลลัพธ์ของการที่เราได้รับความรอดในพระคริสต์

เรามักพรรณนาถึงสิ่งต่างๆ ที่พระคริสต์ได้ทำเพื่อเราซึ่งมาในรูปของ “ความรอด” แต่คำนี้ไม่ใกล้กับคำที่ท่านเปาโลใช้ คือคำว่า “การรับไว้เป็นบุตร” ท่านเปาโลเป็นผู้เขียนพระคัมภีร์ใหม่คนเดียวที่ใช้คำนี้ การรับไว้เป็นบุตรเป็นประเพณีที่รู้จักกันดีของโลกสมัยกรีก-โรมัน จักรพรรดิหลายองค์ในสมัยของท่านเปาโลไม่มีบุตรชาย ดังนั้นพวกเขาจึงรับเอาบุคคลเป็นบุตรบุญธรรม ผู้จะสืบทอดการปกครองของพวกเขา การรับบุตรบุญธรรมมาพร้อมผลประโยชน์บางประการ: (1) บุตรชายที่ถูกรับเป็นบุตรบุญธรรม..มีสิทธิตามกฎหมายเท่ากับบุตรโดยสายเลือด เขาจะได้รับการสืบทอด หรือมรดกของบุคคลที่รับเขาเป็นบุตรบุญธรรม (2) ผู้ที่รับบุตรบุญธรรม ตกลงที่จะเลี้ยงดูเด็กคนนั้นให้ความรัก การเอาใจใส่ ให้เสื้อผ้า อาหารและการศึกษา (3) เมื่อรับใครแล้วไม่อาจบอก

ปฏิเสธว่า ไม่เชื่อบุตรบุญธรรมในภายหลังได้ (4) ไม่อาจทำให้บุตรบุญธรรมเป็นทาสได้ (5) พ่อ-แม่ผู้ให้กำเนิดไม่อาจเรียกบุตรกลับได้ (6) บุตรบุญธรรมได้รับสิทธิ์ให้เป็นผู้รับมรดก (เดเรก อาร์. มัวร์ คริสพิน, กาลาเทีย 4:1-9 : *The Use and Abuse of Parallels, The Evangelical on Quarterly*, เล่ม LXI No. 3 (1989), หน้า 216)

สิทธิ์ทั้งหมดของบุตรบุญธรรมถูกทำขึ้นอย่างมั่นคงโดยมีกฎหมายรองรับให้เราทั้งหลายจินตนาดู การที่เราได้กลายเป็นบุตรบุญธรรมของพระเจ้า เราได้สิทธิ์มากมายเพียงใด

พระธรรมกาลาเทีย 4:6 คำว่า “อับบา” (Abba) ในภาษาฮีบรูเป็นคำที่เด็กๆ เรียกผู้เป็น “บิดา” ของพวกเขา พระเยซูทรงใช้ในการอธิษฐาน (มาระโก 14:36) ซึ่งเหมือนชาวตะวันตกเรียกพ่อว่า “แดดดี” หรือบางชาติใช้คำว่า “ปาปา” ในปัจจุบัน เราได้สิทธิ์ผ่านทางพระเยซูที่จะเรียกพระเจ้าว่า “พระบิดา” คุณรู้สึกอย่างไรเมื่อได้เรียกชื่อพระเจ้าว่า “พระบิดา” “พระบิดาเจ้า” “พระบิดาแห่งข้าพระองค์ทั้งหลาย”

เหตุใดจึงหวนกลับไปเป็นทาส

วันพฤหัสบดี

(กาลาเทีย 4:8-20)

WHY TURN BACK TO BEING SLAVES

อ่านพระธรรมกาลาเทีย 4:8-20 ท่านเปาโลพูดอะไรในข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ ให้คุณเขียนคำตอบลงบนเส้นบรรทัดด้านล่างนี้ มีคำสอนและการปฏิบัติที่เข้มแข็งหลายอย่างท่ามกลางชาวกาลาเทีย ท่านเปาโลถือว่านี้เป็นการคุกคามที่ร้ายแรงเพียงใด

.....

.....

ท่านเปาโลไม่กล่าวตรงๆ ว่ามีการปฏิบัติผิดในความเชื่อทางศาสนาของชาวกาลาเทียอะไรบ้าง แต่ท่านเขียนอย่างชัดเจนเกี่ยวกับระบบที่เข้มแข็งที่ใช้ในการนมัสการ การนมัสการที่เข้มแข็งนี้ยังผลให้ผู้เชื่อหวนกลับไปเป็นทาสฝ่ายจิตวิญญาณ ท่านเปาโลคิดว่าระบบดังกล่าวนี้เป็นสิ่งอันตรายมาก

และเป็นบ่อนทำลายซึ่งเป็นเหตุให้ท่านเขียนจดหมายฝากกล่าวเตือนอย่าง
เอาจริงเอาจังต่อชาวกาลาเทีย ท่านเปาโลเตือนพวกเขาว่าสิ่งที่พวกเขากำลัง
ทำอยู่เป็นการหันหนีจากการเป็นบุตรของพระเจ้า ซึ่งจะทำให้พวกเขาหวน
กลับไปเป็นทาสอีกครั้งหนึ่ง

**อ่านพระธรรมกาลาเทีย 4:9-11 ท่านเปาโลไม่ได้กล่าวเจาะจง
ว่าชาวกาลาเทียกำลังทำอะไรอยู่ แต่มีอะไรที่ชาวกาลาเทียกำลังทำ
ที่ท่านเปาโลพบว่าเป็นการทำผิดมหันต์**

ในกาลาเทีย 4:10 ท่านเปาโลกล่าวว่า “ท่านถือวัน เดือน ฤดู และปี”
หลายคนคิดว่าถ้อยคำนี้ ท่านเปาโลหมายถึง ท่านเปาโลต่อต้านทั้ง “วัน
สะบาโต” และ “บัญญัติว่าด้วยพิธีถวายเป็นบูชา” ในพระคัมภีร์เดิม แต่แนวคิด
นี้ผิด เพราะเหตุใด **ประการแรก** สมมติว่าท่านเปาโลต่อต้านการถือรักษา
วันสะบาโต และข้อปฏิบัติอื่นๆ ของชาวยิว ท่านคงจะได้เอ่ยถึงตรงๆ **ประการ
ที่สอง** ท่านเปาโลกล่าวชัดเจนในสิ่งที่ชาวกาลาเทียกำลังทำ ซึ่งจะนำพวกเขา
หลุดจากสถานะเป็นไทสู่ความเป็นทาส “สมมติว่าพวกเขาถือรักษาวันสะบาโต
วันที่เจ็ดเป็นวันบริสุทธิ์ทำให้ผู้คนกลับไปเป็นทาส อย่างนั้นจะหมายความว่า
พระเจ้าผู้สร้างคือพระเจ้าเองได้กลายเป็นทาสเมื่อพระองค์ถือรักษาวันสะบาโต
แรกหลังจากที่พระองค์ทรงสร้างโลกเสร็จ” (*The SDA Bible Commentary*,
เล่ม 6, หน้า 967) และสมมติว่าการถือรักษาวันสะบาโตเป็นการนำเอา
เสรีภาพออกไป และทำให้ผู้ถือรักษาเป็นทาส อย่างนั้นเหตุใดพระเยซูจึงทรง
ถือรักษาวันสะบาโต และสอนให้คนอื่นๆ ถือรักษาไว้ด้วยเล่า

มีสิ่งใดที่เราชาวแอดเวนตีสทำ ซึ่งจะนำเอาเสรีภาพที่เรามีใน
พระคริสต์ออกไป ถ้ามีสิ่งนั้นหรือสิ่งเหล่านั้นคืออะไร สมมติการทำสิ่ง
นั้นไม่ใช่ปัญหาจริงจังอะไร ปัญหาจริง ๆ คือสิ่งที่เรารู้สึกและคิดเกี่ยวกับ
สิ่งเหล่านี้ ความคิดหรือความรู้สึกนำเราไปสู่การเป็นทาสชนิดหนึ่งได้
อย่างไร ซึ่งท่านเปาโลกล่าวเตือนชาวกาลาเทียในเรื่องนี้

“พระเจ้าทรงวางแผนในสวรรค์ว่าจะช่วยคนบาป พระคริสต์จะต้องเป็นผู้รับโทษแทนมนุษย์ ทั้งนี้เพื่อจะช่วยมนุษย์จากความตาย เหล่าผู้เชื่อในพระองค์จะได้กลายเป็นบุตรชาย หญิงของพระเจ้าผ่านพระเยซูคริสต์ แผนนี้เป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงประสงค์ที่สุด พระเจ้าทรงปรารถนาให้มนุษย์ทั้งหมดได้รับความรอด สิ่งทั้งปวงที่จะช่วยมวลมนุษย์ให้รอดได้ถูกทำเสร็จแล้ว พระเจ้าทรงประทานพระบุตรเพื่อจ่ายเป็นค่าจ้างความบาปแทนที่เรา เหล่าผู้ไม่ได้รับชีวิตนิรันดร์จะตายไปเพราะว่าพวกเขาปฏิเสธที่จะถูกรับเป็นบุตรชาย หญิงของพระเจ้าผ่านทางพระเยซูคริสต์ ความหยิ่ง ความถือดีได้ปกป้องมนุษย์ไว้จากการรับเอาของประทานแห่งความรอด ไม่มีการกระทำดีใดๆ จะเพียงพอให้รับรางวัลแห่งชีวิตชั่วนิรันดร์ สิ่งเดียวที่จะทำให้เราเป็นที่ชอบพระทัยของพระเจ้าคือ “พระคุณ” พระคุณเป็นของประทานแห่งพระเมตตา และการอภัยบาป พระองค์ทรงประทานให้เราเปล่าๆ เพื่อจะขจัดความบาปของเราออกไป เราได้รับพระคุณนี้โดยความเชื่อที่เรามีในพระคริสต์ เราไม่อาจพึ่งในการทำดีของเราหรือรู้สึกดี เมื่อเราทำความดี นั่นไม่ใช่เป็นข้อพิสูจน์ว่าเราจะได้รับความรอด เราถูกเลือกไว้ผ่านทางพระคริสต์องค์เดียวเท่านั้น” (เอลเลน จี. ไวท์, *Chosen in Christ, Signs of the Time*, 2 มกราคม 1893)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. จงคิดว่าอะไรหมายถึงการเป็นบุตรในการดำเนินกับพระเจ้า และอะไรที่ไม่ใช่ จงบอกบางอย่างที่บุตรควรพยายามเป็นหรือทำตามความสัมพันธ์ที่มีกับพระเจ้า และทำอย่างไรจึงจะทำตามความคิดนี้ได้มากขึ้น
2. มีอะไรทำให้มนุษย์รู้สึกกลัวที่จะได้รับความรอดโดยความเชื่อเพียงอย่างเดียว เพราะเหตุใดจึงมีคนจำนวนไม่น้อยพยายามที่จะได้รับความรอดด้วยการประกอบภารดีต่าง ๆ
3. จงทบทวนคำถามสุดท้ายของหัวข้อศึกษาวันพฤหัสบดี มีทางใดบ้าง ที่เราผู้เป็นเซเว่นธ์แอดเวนติสสามารถกลับไปสู่ความเป็นทาสที่พระเจ้าได้ทรงปลดปล่อยเราให้เป็นอิสระออกมาแล้ว เราจะทำอย่างไรว่ามันเกิดขึ้นกับเรา และเราจะได้รับการปล่อยให้เป็นอิสระได้อย่างไร

สรุป

ในพระคริสต์ เราถูกรับเป็นบุตรบุญธรรมในครอบครัวของพระเจ้า บัดนี้เราได้เป็นบุตรชายและบุตรหญิงของพระองค์ เราเป็นทายาทของพระองค์ เราได้สิทธิ์เข้าถึงพระพรทั้งปวง ที่มายังเราผ่านความสัมพันธ์พิเศษที่เรามีกับพระเจ้า สมมติเราประสงค์จะนมัสการพระเจ้าด้วยความสัมพันธ์ที่สร้างขึ้นด้วยกฎเกณฑ์และพระบัญญัติ การนมัสการลักษณะนั้น ถือเป็นความเขลา ซึ่งจะเป็นเหมือนบุตรชายที่ต้องการยกเลิกการเป็นทายาท เพื่อเขาจะสามารถกลับไปเป็นทาสอีก

บทที่ 9

ดวงใจของท่านเปาโล

The Heart of Paul

วันที่ 19 - 25 สิงหาคม 2017

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

กาลาเทีย 4:12-20; 1 โครินธ์ 11:1; ఫิลิปปี 3:17;

1 โครินธ์ 9:19-23; 2 โครินธ์ 4:7-12

ข้อควรจำ

“ดูก่อนที่ห้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าวิงวอนให้ท่านเป็นเหมือนข้าพเจ้า เพราะว่าข้าพเจ้าก็ได้กลายเป็นอย่างท่านแล้ว เหมือนกัน ท่านไม่ได้ทำผิดต่อข้าพเจ้าเลย” (กาลาเทีย 4:12)

มาถึงตอนนี้เราได้เห็นอัครทูตเปาโลใช้ถ้อยคำแรงมาก (strong words) ในการติดต่อกับชาวกาลาเทีย ถ้อยคำแรงนั้นชี้ให้เห็นความรู้สึกส่วนลึกสะท้อนความห่วงใยเกี่ยวกับความอยู่ดีมีสุข (well-being) ฝ่ายจิตวิญญาณของคริสตจักรที่ท่านสถาปนาขึ้นอย่างไร จดหมายฝากของท่านเปาโลที่เขียนถึงชาวกาลาเทียแสดงให้เห็นความสำคัญของคำสอนที่ถูกต้อง สมมติว่าความเชื่อที่ถูกต้องและการกระทำที่ถูกต้องไม่สำคัญ แต่เหตุใดท่านจึงเป็นห่วงเป็นใยเกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้ในจดหมายฝากของท่าน ความจริงนั้นคือสิ่งที่เราเชื่อ และสิ่งที่เราปฏิบัติตามเป็นเรื่องยิ่งใหญ่ เพราะนั้นเป็นความจริงพิเศษแห่งพระกิตติคุณ

ในกาลาเทีย 4:12-20 ท่านเปาโลกล่าวอภิปรายของท่านต่อ แต่ตอนนี้ท่านเปลี่ยนวิธีการเข้าหาหัวข้อของท่าน ก่อนหน้านั้นท่านเปาโลได้กล่าวโต้แย้ง

หลายครั้ง เพื่อเอาชนะและนำชาวกาลาเทียกลับมารับแนวคิดของท่าน แต่ตอนนี้ ท่านกล่าวเชิญชวนเป็นการส่วนตัวหรือแม้แต่กล่าวขอร้อง ท่านเปาโลไม่เหมือนครูสอนเทียมเท็จซึ่งไม่มีความจริงใจกับชาวกาลาเทีย แต่สำหรับท่านเปาโล ท่านแสดงออกถึงความห่วงใย ความเสียใจ ความหวัง และความรักสำหรับพวกเขาเหมือนอย่างผู้เลี้ยงแกะที่ดีทำเพื่อฝูงแกะของพวกเขา ท่านเปาโลไม่เพียงแต่ช่วยแก้ไขสิ่งผิดในความเชื่อของพวกเขา แต่ท่านรับใช้พวกเขาด้วยความรัก

วันอาทิตย์

ดวงใจของท่านเปาโล (กาลาเทีย 4:12-20)

THE HEART OF PAUL

อ่านพระธรรมกาลาเทีย 4:12-20 อะไรคือจุดมุ่งหมายหลักของข่าวสารเหล่านี้

ท่านเปาโล “ขอร้อง” ชาวกาลาเทีย “เป็นเหมือนข้าพเจ้า” การเชิญชวนนี้แสดงให้เห็นความห่วงใยของท่านเปาโลที่มีต่อชาวกาลาเทีย ความห่วงใยของท่านเปาโลมีน้ำหนักมากในดวงใจของท่าน พระคัมภีร์ฉบับแปลหลายเล่มใช้ถ้อยคำนี้ไม่ค่อยสื่อถึงความหมายสำคัญ หรือมีความหมายเต็มของคำว่า “ขอร้อง” (ask) ซึ่งนั่นน่าเสียดาย เพราะคำนี้ในภาษากรีกคือ “เดโอไม” (deomai) สามารถแปลว่า “การขอร้อง” แต่ต้นฉบับในภาษากรีกมีความหมายเข้มข้นกว่านั้น ซึ่งสามารถแสดงความรู้สึก ความคับข้องใจ หรือความสิ้นหวัง (อ่าน 2 โครินธ์ 5:20; 2 โครินธ์ 8:4; 2 โครินธ์ 10:2) ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่าสิ่งที่ท่านเปาโลกำลังพูดจริงๆ คือ “ข้าพเจ้ากำลังอ้อนวอนพวกท่านหลาย

ท่านเปาโลรู้สึกห่วงใยมากกว่า “การสอนด้วยคำสอนถูกต้อง” ดวงใจของท่านเชื่อมโยงอย่างลึกซึ้งต่อชาวกาลาเทีย ทั้งนี้เพราะท่านเองนำพวกเขา มาหาพระคริสต์ ท่านเป็นเหมือนบิดาฝ่ายจิตวิญญาณของพวกเขา ท่านเปาโล รู้สึกว่าความห่วงใยของท่านที่มีต่อชาวกาลาเทียเป็นอย่างเดียวกับ ความวิตกกังวลและความเจ็บปวดของมารดาเมื่อเธอกำลังจะคลอดบุตร (กาลาเทีย 4:19) ท่านเปาโลคิดว่าสิ่งที่ท่านได้ทำไปแล้วคือ “ให้กำเนิด” ฝ่ายจิตวิญญาณแก่ชาวกาลาเทีย ซึ่งน่าจะพอเพียง แต่ตอนนี้พวกเขาได้พากันตีจากความจริง

ท่านเปาโลจึงพยายามทำงานเพื่อให้เกิดความมั่นใจว่าพวกเขาได้ “กำเนิด” อีกครั้งหนึ่งอย่างปลอดภัยในพระคริสต์ ซึ่งตอนนี้ท่านกำลังได้รับประสบการณ์ของความเจ็บปวดจาก “การให้กำเนิด” พวกเขาทั้งหลายอีกครั้งหนึ่ง

อ่านพระธรรมกาลาเทีย 4:19 ท่านเปาโลต้องการเห็นผลลัพธ์จากความเจ็บปวดทั้งหมดของการให้ “กำเนิด” แทนพวกเขาตอนนี้

ประการแรก ท่านเปาโลพรรณนาว่าชาวกาลาเทียเป็นเหมือนทารกในครรภ์ของมารดา จากนั้นท่านพูดถึงพวกเขาว่าเป็นเหมือนมารดากำลังจะคลอดบุตร คำว่า “ก่อร่างขึ้น” (ในกาลาเทีย 4:19) ซึ่งพูดถึงการค่อยๆ เจริญเติบโตขึ้นของทารกในครรภ์มารดา ท่านเปาโลเปรียบเทียบเพื่อแสดงให้เห็นว่า “การเป็นคริสเตียน” หมายถึงอะไร “คือเป็นมากกว่าการมีความเชื่อ แต่รวมไปถึงการเปลี่ยนแปลงอย่างสิ้นเชิง ท่านเปาโลไม่คาดหวังจะมองเห็นการเปลี่ยนแปลงเพียงเล็กน้อยในคริสตจักรกาลาเทีย ท่านต้องการเห็นการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ เพื่อชาวกาลาเทียจะมองเห็นพระคริสต์” (*Leon Morris, Galatians, หน้า 142*)

คุณเคยเห็นพระคริสต์ส่องแสงผ่านชีวิตของคุณในทางใดบ้าง และยังมีส่วนใดในชีวิตที่คุณต้องทำเพื่อให้เจริญเติบโตต่อไป

วันจันทร์

ตัวอย่างของท่านเปาโล (1 โครินธ์ 11:1)

PAUL 'S EXAMPLE

อ่านพระธรรม 1 โครินธ์ 11:1; พิลิปปี 3:17; 2 เธสะโลนิกา 3:7-9 และกิจการ 26:28, 29 ท่านเปาโลพูดอะไรในข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ ซึ่งแสดงให้เห็นในกาลาเทีย 4:12 เราจะเข้าใจจุดหมายของท่านเปาโลได้อย่างไร

ท่านเปาโลกล่าวหนุนใจคริสเตียนหลายครั้งในจดหมายฝากให้ติดตามตัวอย่างของท่าน แต่ละครั้งท่านเสนอตัวท่านเองเป็นตัวอย่างว่าจะดำเนินชีวิตคริสเตียนอย่างไร ท่านมีสิทธิ์จะชี้ชีวิตของท่านเองเป็นตัวอย่างใน

2 เรสะโลนิกา 3:7-9 ท่านบอกเหล่าผู้เชื่อในเมืองเรสะโลนิกาว่าพวกเขาควรทำงานอย่างไร พวกเขาควรทำงานหาเลี้ยงชีพเอง เพื่อจะได้ไม่ต้องเป็นภาระหนักแก่คนอื่น ใน 1 โครินธ์ 11:1 ท่านเปาโลขอชาวเรสะโลนิกาทำตามแบบอย่างของท่าน ซึ่งถวายให้น้ำพระทัยของพระเจ้ามาเป็นสิ่งแรก แต่ดูเหมือนท่านเปาโลมีความหวังใจแตกต่างกันไปเล็กน้อยในจดหมายฝากของท่าน

ในพระธรรมกาลาเทีย 4:12 ท่านเปาโลไม่ได้ขอให้ชาวกาลาเทียทำในสิ่งที่ท่านทำ แต่ท่านเปาโลขอให้พวกเขา “เป็นเหมือนข้าพเจ้า” กล่าวคือท่านเปาโลพูดว่าจะเป็นอย่างนั้นได้อย่างไร ไม่ใช่ให้ทำในสิ่งที่ท่านทำ เพราะเหตุใดความยุ่งยากในกาลาเทียไม่เกี่ยวกับการทำในสิ่งผิด (สิ่งเหล่านี้เป็นปัญหาในคริสตจักรโครินธ์) แต่ในกาลาเทียมีปัญหาเกี่ยวกับ “การเป็นคริสเตียนมีความหมายอะไร” ซึ่งมีมากกว่าเรื่อง “การทำ” ท่านเปาโลไม่ได้กล่าวว่า “ทำเหมือนที่ข้าพเจ้าทำ” แต่ท่านพูดว่า “จงเป็นเหมือนข้าพเจ้า” คำจำเพาะที่ท่านเปาโลใช้ในกาลาเทีย 4:12 จะพบได้ตรงคำขอร้องที่ท่านกล่าวกับ “เฮโรด อากริปปา” ในกิจการฯ 26:29 ว่า “จำเพาะพระพักตร์พระเจ้า ข้าพระบาทมีความปรารถนายิ่งนัก ไม่ว่าจะด้วยคำขวนน้อยหรือมาก ที่จะให้เป็นเหมือนอย่างข้าพระบาท มิใช่ฝ่าพระบาทองค์เดียว แต่คนทั้งปวงที่ฟังข้าพระบาทวันนี้ด้วยเว้นแต่เครื่องจองจำนี้” ความเชื่อ และประสบการณ์ของท่านเปาโลพึ่งอยู่กับสิ่งที่พระคริสต์ได้ทรงทำเพื่อท่าน ไม่ใช่ผลงานของท่าน ขณะชาวกาลาเทียวางคุณค่าของงานยิ่งใหญ่กว่า พวกเขาเป็นใครในพระคริสต์

ท่านเปาโลไม่ได้พูดตรงๆ ว่าท่านต้องการให้ชาวกาลาเทียเลียนแบบ (copy) รูปแบบชีวิตของท่าน แต่สถานการณ์ในจดหมายฝากแสดงให้เราเห็นว่าท่านเปาโลไม่มุ่งหมายให้ชาวกาลาเทียต้องทำตามแบบอย่างทุกส่วนในชีวิตของท่าน สิ่งที่ท่านหมายถึงคือให้ชาวกาลาเทียทำตามต้นแบบของท่านในด้านความรัก ความชื่นชมยินดี เสรีภาพ และพึงการวางใจความรอดในพระเยซู ที่จะรู้จักพระเยซูว่ามีความสำคัญมากกว่าสิ่งอื่นใด (ฟิลิปปี 3:5-9)

มีใครบ้างที่ควรรู้จัก (นอกเหนือจากพระเยซู) ที่เป็นต้นแบบที่ดี มีอะไรทำให้บุคคลนั้นเป็นตัวอย่างที่ดีในเรื่องความเมตตา กรุณา ความ

ชื่นชมยินดี หรือความพร้อมที่จะช่วยเหลือคนอื่น และคุณจะได้แสดง
คุณสมบัติเหล่านี้ในชีวิตได้อย่างไร

วันอังคาร

“ข้าพเจ้าได้กลายเป็นอย่างท่าน”

(กาลาเทีย 4:12)

“I BECAME LIKE YOU”

อ่าน 1 โครินธ์ 9:19-23 ท่านเปาโลพูดอะไรในข้อพระคัมภีร์
เหล่านี้ ซึ่งช่วยให้เราเข้าใจสิ่งที่ท่านสื่อความหมายในกาลาเทีย 4:12;
(อ่าน กิจการฯ 17:16-34; 1 โครินธ์ 8:8-13 และกาลาเทีย 2:11-14
ด้วย)

กาลาเทีย 4:12 ดูเหมือนมีความสับสนเล็กน้อย ยกตัวอย่างเช่น ท่าน
เปาโลบอกให้ชาวกาลาเทียเป็นเหมือนท่าน แต่เพราะเหตุใดจะให้ชาวกาลาเทีย
เป็นเหมือนท่าน เมื่อท่านเปาโลเป็นเหมือนพวกเขาอยู่แล้ว

เมื่อวานนี้ เราได้เรียนรู้ว่าท่านเปาโลต้องการให้ชาวกาลาเทียเป็น
เหมือนท่านในด้านความเชื่อ และการวางใจในพระเยซูเพื่อความรอด ท่าน
เปาโลบอกชาวกาลาเทียว่าท่านเป็นเหมือนพวกเขา การที่ท่านเหมือนพวกเขา
หมายความว่าท่านต้องการเตือนพวกเขาว่าท่านกลายเป็นคนต่างชาติอย่างไร
ชาวต่างชาติคือผู้คนที่ไม่ใช่ชาวยิว และท่านเปาโลทำตัวเหมือนเป็นคนต่างชาติ
แม้ท่านเป็นชาวยิวคนหนึ่ง แต่ท่าน “กลายเป็น” ชาวต่างชาติคนหนึ่ง เพื่อจะ
เข้าถึงชาวต่างชาติด้วยพระกิตติคุณ ท่านเป็นมิชชันนารียิ่งใหญ่สำหรับชาว
ต่างชาติ ท่านเรียนรู้ที่จะเทศนาสั่งสอนให้กับทั้งชาวยิวและชาวต่างชาติ ที่จริง
ใน 1 โครินธ์ 9:19-23 บอกเราว่า พระกิตติคุณที่ท่านเปาโลประกาศเทศนามี
เนื้อหาสาระอย่างเดียวกัน ท่านเปาโลเพียงใช้วิธีการแตกต่างกันสำหรับผู้ที่
แตกต่างกัน

ท่านเปาโลเป็นผู้บุกเบิก ท่านรู้สึกถึงความต้องการที่จะสื่อสารพระ-
กิตติคุณกับคนอื่น ๆ เพื่อจะเต็มเต็มทุกส่วนในชีวิตของพวกเขา” (*Timothy
George, The New American Commentary: Galatians, หน้า 321*)

ถ้อยคำของท่านเปาโลเองใน 1 โครินธ์ 9:21 แสดงให้เห็นว่า ท่านเชื่อว่ามีข้อจำกัดที่คนหนึ่งจะไปได้ไกลแค่ไหน ในการทำให้พระกิตติคุณเหมาะสมกับทุกส่วนในชีวิต ยกตัวอย่างเช่น คนหนึ่งอาจมีอิสระในการเอื้อมออกไปในหลายวิธีเพื่อให้ถึงชาวยิวหรือชาวต่างชาติ แต่เสรีภาพนี้ไม่ได้รวมไปถึงสิทธิที่จะละเมิดพระบัญญัติของพระเจ้า เพราะเหตุใด เพราะว่าคริสเตียนเป็นผู้อยู่ภายใต้ “พระบัญญัติของพระคริสต์”

การแสดงให้เห็นความสำคัญว่าพระกิตติคุณมีไว้สำหรับทุกส่วนของชีวิตไม่เป็นเรื่องง่ายเสมอไป แต่เราควรทำในสิ่งที่ท่านเปาโลได้แสดงให้เห็นคนอื่นๆ เห็นแล้วว่า พระกิตติคุณเหมาะสมกับทุกส่วนในชีวิตของเขาทั้งหลายอย่างไร” (Timothy George, *Galatians*, หน้า 321, 322)

เป็นเรื่องง่ายเสมอที่จะประนีประนอม การประนีประนอมหมายถึงการยอมให้ส่วนที่ผิดเข้ามาแทรก ทั้งที่ขัดต่อหลักการความถูกต้อง คุณเคยประนีประนอมในชีวิตของคุณอย่างไร คุณมีข้อแก้ตัวอะไรในการกระทำเช่นนั้น คุณสามารถทำอะไรได้เพื่อการเปลี่ยนแปลง

พุธ

ตอนนั้นและเดี๋ยวนี้ (กาลาเทีย 4:13)

THEN AND NOW

ความสัมพันธ์ระหว่างท่านเปาโลและชาวกาลาเทียไม่ใช่เรื่องหนักใจและเย็นชาเสมอไป ท่านเปาโลย้อนคิดถึงครั้งแรกเมื่อท่านเทศนาสั่งสอนในเมืองกาลาเทีย และท่านกล่าวชมเชยชาวกาลาเทียที่พวกเขาให้การต้อนรับและปรนนิบัติท่านเป็นอย่างดี แต่มีอะไรเกิดขึ้นทำให้ความสัมพันธ์เปลี่ยนไป

อ่านพระธรรมกาลาเทีย 4:13 อะไรเป็นเหตุให้เปาโลเทศนาสั่งสอนพระกิตติคุณในเมืองกาลาเทีย

ในตอนแรกท่านเปาโลไม่มีแผนจะเทศนาพระกิตติคุณในเมืองกาลาเทีย แต่เมื่อท่านเกิดป่วย ท่านบังคับตัวเองให้ค้างอยู่ในเมืองกาลาเทียนานขึ้นหรืออาจเป็นว่าท่านเดินทางมาที่กาลาเทียเพื่อพักผ่อนให้แข็งแรงขึ้น เราไม่แน่ใจว่าท่านป่วยเป็นอะไร บางคนคิดว่าท่านเป็นไข้มาลาเรีย มาลาเรียเป็นโรค

ร้ายแรงทำให้เป็นไข้สูง และหนาวสั่น โรคนี้อาจติดต่อไปยังคนอื่น ๆ หากมี
ยุ่งกันปล่องมากัดคนป่วยโรคนี้ และยุ่งตัวนั้นไปกัดคนอื่นต่อ... แต่มีบางคน
เชื่อว่าท่านเปาโลเป็นโรคเกี่ยวกับตา (พวกเขาได้แนวคิดจากการที่ชาวกาลาเทีย
เสนอจะควักดวงตาของพวกเขาแล้วมอบให้ท่านเปาโล) ยังมีคนอื่น ๆ อีกที่
สงสัยว่าการเจ็บป่วยของท่านเปาโลอาจเนื่องมาจากปัญหาที่เป็น “สาเหตุ”
ทำให้ท่านเจ็บปวดในร่างกายของท่าน (2 โครินธ์ 12:7)

การเจ็บป่วยของท่านเปาโลสร้างความยุ่งยากให้กับชาวกาลาเทีย
ท่านเปาโลอาศัยอยู่ในโลกที่บ่อยครั้งผู้คนคิดว่า การเจ็บป่วยเป็นเครื่องแสดง
ว่าพระเจ้าทรงพระพิโรธ (ยอห์น 9:1, 2; ลูกา 13:1-4) การเจ็บป่วยของท่าน
เปาโลอาจทำให้ชาวกาลาเทียมีข้อแก้ตัวที่จะหันเหออกจากท่าน และข่าวสาร
ของท่าน แต่แทนที่จะเป็นเช่นนั้น พวกเขากลับต้อนรับท่านเปาโล เหตุใดจึง
เป็นเช่นนั้น เพราะดวงใจของพวกเขาได้รับความอบอุ่นจากคำเทศนาเรื่อง
ไม้กางเขน (กาลาเทีย 3:1) ดังนั้นมีเหตุผลอะไรที่พวกเขาอาจยกมาอ้าง
เดี๋ยวนี้สำหรับการเปลี่ยนใจของพวกเขา

อ่านพระธรรมโรม 8:28; 2 โครินธ์ 4:7-12; 2 โครินธ์ 12:7-10
อะไรคือเหตุผลที่พระเจ้าทรงอนุญาตให้เปาโลได้รับความยากลำบาก
และเปาโลสามารถช่วยคนอื่นได้อย่างไรในขณะที่ท่านกำลังดิ้นรนอยู่กับ
ปัญหาของตัวเอง

การเจ็บป่วยของท่านเปาโลนั้นอาการหนัก ท่านอาจใช้เป็นข้อกล่าวหา
พระเจ้า หรือไม่ท่านอาจเลิกล้มการประกาศเทศนา แต่ท่านเปาโลกลับไม่ท้อใจ
ไม่ยอมแพ้ ท่านไว้วางใจในพระเมตตาของพระเจ้า “ครั้งแล้ว ครั้งเล่า พระเจ้า
ทรงใช้ความทุกข์ยากในชีวิตเพื่อแสดงพระเมตตาของพระองค์ พระองค์ทรง
แสดงให้เราเห็น เพื่อช่วยเราไม่ให้ท้อถอยในประกาศเผยแผ่พระกิตติคุณออก
ไป” (Timothy George, *Galatians*, หน้า 323, 324)

**คุณสามารถเรียนรู้ที่จะให้ความยุ่งยากในชีวิต และความเจ็บปวด
ทำให้คุณไว้วางใจในองค์พระผู้เป็นเจ้ามากยิ่งขึ้นได้อย่างไร**

อ่านพระธรรมกาลาเทีย 4:16 ท่านเปาโลสร้างจุดทรงพลังอะไรในข้อพระคัมภีร์ข้อนี้ คุณอาจจะมีประสบการณ์อย่างเดียวกับท่านเปาโลได้อย่างไร (อ่าน ยอห์น 3:19; มัทธิว 26:64, 65 และเยเรมีย์ 36:17-23 ด้วย)

.....

.....

คำกล่าวที่ว่า “การพูดความจริง” บ่อยครั้งมีความหมายในเชิงลบ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสมัยของเรา ซึ่งอาจบอกลักษณะถึงคนที่ผู้พูดความจริง แม้ความจริงจะเป็นสิ่งยากที่ผู้คนจะรับฟัง บางคนอาจผิดพลาดคิดว่าท่านเปาโลสนใจในความจริงแห่งพระกิตติคุณเฉพาะในส่วนที่ท่านหวังไวเท่านั้น บางคนอาจเชื่อว่าท่านเปาโลไม่รู้สึกว่าท่านจะต้องพูดออกไปด้วยความรัก แต่สิ่งที่ท่านเปาโลกล่าวใน กาลาเทีย 4:12-20 และ กาลาเทีย 6:9, 10 แสดงให้เห็นว่าการคิดเช่นนั้นผิดอย่างไร ก็จริงท่านเปาโลต้องการให้ชาวกาลาเทีย รู้จักพระกิตติคุณ และที่ท่านต้องการให้พวกเขาเรียนรู้เรื่องพระกิตติคุณเพราะท่านรักพวกเขา คุณเคยรู้สึกเจ็บปวดเพราะว่าคุณต้องลงโทษใครบางคน หรือบอกใครบางคนในสิ่งที่พวกเขาไม่ต้องการฟังบ้างไหม แต่อย่างไรก็ดีเราต้องบอก หรือลงโทษเขาหรือเธออยู่ดี เพราะว่าเรารักบุคคลนั้น ไม่ใช่เพราะเราต้องการทำร้ายเขาหรือพวกเขา มันอาจดูเหมือนว่าถ้อยคำของเราทำให้บุคคลที่เรารักเจ็บปวด เขาหรือเธออาจโกรธเรา แต่เราบอกความจริงแก่เขาหรือเธออยู่ดี เราทำเช่นนั้นเพราะเขาหรือเธอจำเป็นต้องได้ฟังความจริง แม้ว่าเขาหรือเธอจะไม่ต้องการรับฟังก็ตามที่

อ่านพระธรรมกาลาเทีย 4:17-20 ท่านเปาโลพูดอะไรในข้อพระคัมภีร์เหล่านี้เกี่ยวกับบุคคลที่ท่านยืนหยัดต่อต้าน นอกจากคำสอนเทียมเท็จแล้วมีอะไรอีกที่ท่านต่อต้าน

เหล่าผู้โจมตีท่านเปาโลพยายามชวนชาวกาลาเทียทั้งหลายให้หันมาต่อต้านท่านเปาโล เหล่าครูสอนเทียมเท็จแสวงทำตัวเป็นเพื่อนกับชาวกาลาเทีย

แต่พวกเขาไม่ได้รักชาวกาลาเทียอย่างจริงจัง เป็นสิ่งไม่ค่อยชัดเจนว่าท่านเปาโลหมายความว่าอย่างไร เมื่อท่านกล่าวถึงเหล่าผู้โจมตีท่านว่า “คนเหล่านั้นนี้ออกเอาใจท่าน แต่ไม่ใช่ด้วยความหวังดีเลย” (กาลาเทีย 4:17) บางทีท่านเปาโลอาจหมายความว่าเหล่าผู้โจมตีต้องการนำพระพรจากความจริงแห่งพระกิตติคุณไปจากผู้เชื่อชาวกาลาเทียทั้งหลาย

คิดถึงเวลาเมื่อคุณพูดความจริง และถ้อยคำของคุณเป็นเหตุให้ใครคนหนึ่งโกรธคุณ คุณได้เรียนรู้อะไรจากประสบการณ์นั้น ซึ่งอาจช่วยคุณในคราวต่อไป ว่าคุณจำเป็นต้องพูดความจริงกับใครสักคนด้วยความรักอย่างไร

วันศุกร์ **ศึกษาเพิ่มเติม:**

“ในคริสตจักรกาลาเทียคำสอนเทียมเท็จแทรกเข้ามาในพระกิตติคุณ พระคริสต์เป็นรากฐานแท้จริงแห่งความเชื่อ แต่ชาวกาลาเทียทอดทิ้งพระองค์หันไปดำเนินตามธรรมเนียมประเพณีเก่าแก่ของชาวยิว ท่านเปาโลเห็น่ววิธีเดียวที่จะช่วยให้ชาวกาลาเทียปลอดภัย คือเตือนพวกเขาด้วยถ้อยคำอันเรียบง่าย

“ผู้ร่วมงานทุกคนจำเป็นต้องเรียนรู้ว่าจะพบกับผู้คน ณ จุดที่เขาอยู่อย่างไร ท่านเปาโลใช้วิธีนี้ คนงานแต่ละคนจำเป็นต้องมีความนิ่มนวล อดทน และมั่นคง แต่เขาหรือเธอต้องทำการอย่างระมัดระวัง และจะต้องใช้สติปัญญายิ่งใหญ่ว่าจะจัดการกับบุคคลที่มีความแตกต่างกันด้วยความฉลาดอย่างไร

“ท่านเปาโลขอร้องชาวกาลาเทียให้หันกลับมาสู่พระกิตติคุณแห่งความจริง ซึ่งครั้งหนึ่งเคยเป็น “รักแรก” ของพวกเขา ซึ่งพวกเขาได้รู้จักอำนาจของพระเจ้าในชีวิตของพวกเขาทั้งหลาย ท่านเปาโลได้ตั้งพระพรต่อหน้าพวกเขาเมื่อพวกเขาจะได้กลายเป็นชาย และหญิงที่เป็นอิสระในพระคริสต์ผ่านพระเมตตาของพระองค์ ท่านเปาโลเชื่อว่าทุกคนที่ได้รับการรอด จะต้องยึดมั่นในความจริง และมีประสบการณ์เป็นการส่วนตัวกับพระเจ้า

“ถ้อยคำจากความรู้สึกของท่านเปาโลทำให้หลายคนที่หลงเงินไปจากพระเจ้าหันกลับมาหาพระองค์ พระวิญญาณบริสุทธิ์ทำงานด้วยอำนาจยิ่งใหญ่ในชีวิตของพวกเขา พวกเขาที่เคยหันเหออกจากพระคริสต์ เมื่อพวกเขากลับมาหาพระองค์อีกครั้งหนึ่ง พวกเขาจงรักภักดีต่อพระคริสต์ผู้ทรงปลดปล่อยพวกเขาให้เป็นอิสระ” (เอลเลน จี. ไวท์, กิจการของอัครทูต, หน้า 385, 386, 388)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. ครุ่นคิดมากขึ้นเกี่ยวกับความทุกข์ยากลำบาก เราจะมีปฏิริยากับสถานการณ์ซึ่งดูเหมือนไม่มีสิ่งดีอันใดมาจากความทุกข์ยากลำบากอย่างไร
2. คำว่าพระคริสต์ทรง “ก่อรูป” หรือ ทรง “สถิตอยู่ในเรา” หมายความว่าอย่างไร เราจะทราบได้อย่างไรว่าสิ่งดังกล่าวกำลังเกิดขึ้นกับเรา เราจะรักษาความรู้สึกมีความหวังเสมอ ไม่ปล่อยให้รู้สึกหมดหวังเกิดขึ้นได้อย่างไร เมื่อเราไม่ได้รับคำตอบจากการอธิษฐานนับไว เหมือนที่เราต้องการ

สรุป

ท่านเปาโลได้กล่าวโต้แย้งเหตุผลอย่างทรงพลังหลายครั้งเพื่อความจริง แต่ตอนนี้ท่านเปาโลกล่าวขอร้องเป็นการส่วนตัวจากหัวใจ ท่านขอร้องชาวกาลาเทียให้รับฟังถ้อยคำแห่งสติปัญญาของท่าน ท่านเตือนพวกเขาถึงความสัมพันธ์ในด้านบวกที่ครั้งหนึ่งพวกเขามีกับท่าน และท่านเปาโลเตือนพวกเขาถึงความรักอันลึกซึ้ง และความห่วงใยที่ท่านมีต่อพวกเขา ในฐานะท่านเป็นบิดาฝ่ายจิตวิญญาณของพวกเขา

บทที่ 10

หนังสือสัญญาสองฉบับ

The Two Contracts

วันที่ 26 สิงหาคม - 1 กันยายน 2017

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

กาลาเทีย 4:21-31; ปฐมกาล 1:28; ปฐมกาล 2:2-3;

ปฐมกาล 3:15; ปฐมกาล 15:1-6; อพยพ 6:2-8; อพยพ 19:3-6

ข้อควรจำ

“แต่ว่าเยรูซาเล็มซึ่งอยู่เบื้องบนนั้นเป็นไทย เป็นมารดาของเราทั้งหลาย” (กาลาเทีย 4:26)

คริสเตียนบางคน ปฏิเสธอำนาจของพระคัมภีร์เดิม พวกเขาไม่อนุญาตให้คำกล่าวใดมีผลต่อชีวิตของพวกเขา พวกเขาเชื่อว่าสิ่งที่พระเจ้าทรงประทานพระบัญญัติที่ภูเขาซีนาย ไม่สอดคล้องกับพระกิตติคุณ ดังนั้นพวกเขาคิดว่า พระสัญญาทรงประทานให้บนภูเขาซีนายพ้นสมัยแล้ว พวกเขาเชื่อว่าพระสัญญาดังกล่าวใช้สำหรับช่วงสมัยเมื่อความรอดยังวางบนพื้นฐานการเชื่อฟังพระบัญญัติ แต่ผู้คนในสมัยนั้นล้มเหลวที่จะถือรักษาพระบัญญัติ ดังนั้นคริสเตียนกล่าวว่าพระเจ้าทรงสร้างพระสัญญาใหม่ พระสัญญาใหม่วางพื้นฐานบนพระกรุณาธิคุณของพระเยซู แต่พระสัญญาฉบับเดิมวางพื้นฐานโดยการถือรักษาพระบัญญัติ

แต่ข้อคิดเห็นนี้ผิด ความรอดไม่เคยมาจากการเชื่อฟังพระบัญญัติ นับจากจุดเริ่มต้น ศาสนาของชนชาติยิว ความรอดเป็นมาจากพระเมตตาคุณและการอภัยบาปเสมอ ในพระธรรมกาลาเทียอัครทูตเปาโลต่อสู้กับคำสอนที่ว่า “การเชื่อว่าคุณรอดได้มาจากการกระทำ” ความเชื่อเทียมเท็จนี้เห็น

ผู้คนจากความจริงและจากพระคัมภีร์เดิม พระสัญญาสองฉบับไม่ใช่สัญลักษณ์ของเวลาสองช่วง แต่เป็นการแสดงให้เห็นสองเส้นทางแตกต่างกันที่มนุษย์แสวงหาความรอด สองเส้นทางนี้ย้อนกลับไปยังสมัยของคาอินและอาเบล พระสัญญาเดิมเป็นสัญลักษณ์ของผู้ที่วางใจในผลงานของตัวเองที่พยายามให้เป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้า เห็นได้จากคาอินไว้วางใจในความดีของเขาเอง แต่พระสัญญาใหม่แสดงให้เห็นประสบการณ์ของผู้ที่วางใจในพระเจ้าว่าจะทรงทำตามพระสัญญาของพระองค์ทั้งหมด ในทำนองเดียวกัน อาเบลพึงการวางใจในพระเจ้าว่าจะทรงอภัยบาปของเขา

วันอาทิตย์

เอปิตีแห่งหนังสือสัญญาฉบับแรก

(ปฐมกาล 2:2, 3, 15-17)

THE ABC'S OF THE FIRST CONTRACTS

ในพระธรรมกาลาเทีย 4:21-31 ท่านเปาโลเล่าเรื่องประวัติศาสตร์ของชนชาติอิสราเอล หลายคนรู้สึกว่าคุณนี้ในจดหมายฝากของท่านเปาโลที่เข้าใจได้ยากที่สุด ชั้นแรกที่จะเข้าใจถ้อยคำของท่านเปาโล จะต้องทราบว่าคุณหมายถึงอะไรจากการใช้คำว่า “พันธสัญญา” พันธสัญญาคือข้อสัญญาหรือข้อเห็นพ้องระหว่างพระเจ้าและประชากรของพระองค์

คำในภาษาฮีบรูสำหรับ “พันธสัญญา” คือ “เบริท” (berit) คำว่า “เบริท” เป็นข้อสัญญาที่ถูกต้องตามกฎหมาย พันธสัญญา ได้ถูกใช้มาเป็นเวลาหลายพันปีตลอดอาณาบริเวณตะวันออกไกลในสมัยพระคัมภีร์ พันธสัญญาช่วยอธิบายความสัมพันธ์ระหว่างผู้คนและประชาชาติ ส่วนของพันธสัญญาที่ทำกันอาจรวมถึงการฆ่าสัตว์ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าจะมีอะไรเกิดขึ้นกับผู้ละเมิดพันธสัญญา

“พระเจ้าทรงใช้พันธสัญญาเพื่อแสดงให้เห็นแผนการของพระองค์สำหรับครอบครัวมนุษย์ พระองค์ทรงทำสิ่งนี้จากสมัยของอาดัมจนถึงสมัยของพระเยซู พระสัญญาแห่งพันธสัญญาชี้ไปยังการเสด็จมาของพระผู้ช่วยให้รอดและเหล่าพระสัญญาเดียวกันได้มาถึงจุดสูงสุดในพันธสัญญา ซึ่งพระเจ้าได้ทรงทำกับกษัตริย์ดาวิด (อ่านปฐมกาล 12:2, 3; 2 ซามูเอล 7:12-17; อีสยาห์ บทที่ 11) ชาติอิสราเอลตกเป็นทาสในบาบิโลน ช่วงเวลานั้นพระเจ้าทรง

ประทานพระสัญญาที่ดีกว่า พระสัญญานี้คือ “พันธสัญญาใหม่” (เยเรมีย์ 31:31-34) พันธสัญญาบ่งบอกถึงการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์ (เอเสเคียล 36:26-28; เอเสเคียล 37:22-28) พระเมสสิยาห์ (Messiah) “พระองค์ผู้ที่พระเจ้าทรงเลือกสรร” พระเมสสิยาห์จะทรงช่วยประชากรของพระเจ้าจากความบาปของพวกเขา พระเจ้าทรงสัญญาว่า พระเมสสิยาห์จะเสด็จผ่านพงศ์พันธุ์กษัตริย์ดาวิด”

อ่านปฐมกาล 1:28; ปฐมกาล 2:2, 3, 15-17 พระเจ้าทรงทำพันธสัญญากับอาดัมในสวนเอเดนก่อนที่ความบาปจะเข้ามา พันธสัญญาที่วางบนพื้นฐานอะไร

พันธสัญญาวางบนพื้นฐานพระบัญชาของพระเจ้า ที่ว่า “อย่ากินหรือถูกต้อง” ต้นไม้แห่งความรู้ชั่ว พระบัญชาไม่ใช่เป็นสิ่งที่เป็นไปได้ที่จะถูกรักษาไว้ มนุษย์ถูกสร้างมาให้เชื่อฟัง แต่อาดัมและเอวาเลือกที่จะไม่เชื่อฟัง พวกเขาได้ “ละเมิด” พันธสัญญาที่ทรงประทานให้พวกเขาในตอนสร้างโลกเสร็จใหม่ๆ และความบาปทำให้การเชื่อฟังเป็นสิ่งที่เป็นไปได้ แต่พระเจ้าจะทรงเยียวยาความพันธที่แตกหักไปแล้ว ที่อาดัมและเอวาได้ทำให้ขาดสะบั้นไป พระเจ้าทรงสร้างความสัมพันธ์นี้ขึ้นใหม่ ด้วยพระสัญญาของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด พระสัญญานี้ได้กลายเป็น “พันธสัญญาใหม่” แห่งพระเมตตากรุณา

อ่านพระธรรมปฐมกาล 3:15 พระคัมภีร์ข้อนี้มีด้วยพระกิตติคุณแห่งพระสัญญาข้อแรกในพระคัมภีร์ พระคัมภีร์ข้อนี้แสดงให้เห็นความหวังที่เรามีในพระคริสต์อย่างไร

วันจันทร์

พระสัญญาของพระเจ้ากับท่านอับราม

(ปฐมกาล 12:1-5)

“GOD’S CONTRACT WITH ABRAM”

พระเจ้าทรงทำพระสัญญาอะไรกับอับรามใน ปฐมกาล 12:1-5 และคำตอบของอับรามคืออะไร

พระสัญญาข้อแรกที่พระเจ้าทรงทำกับท่านอับรามเป็นหนึ่งในข้อพระคัมภีร์ที่ทรงพลังที่สุดในพระคัมภีร์เดิม ข้อพระคัมภีร์ทุกข้อเหล่านี้เกี่ยวกับพระเมตตาของพระเจ้า พระเจ้าเป็นผู้ตรัส ไม่ใช่ท่านอับราม ท่านอับรามไม่ต้องทำอะไรเพื่อให้พระเจ้ายอมรับ และไม่มီးอะไรในข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ที่แสดงให้เห็นว่า พระเจ้าและท่านอับราม “ทำการहारือ” จนบรรลุลูกความเห็นพ้องกัน พระเจ้าทรงสัญญาทุกสิ่งทุกอย่าง ท่านอับรามได้รับการขอเพียงให้ท่านมีความเชื่อในพระสัญญาของพระเจ้าเท่านั้น ความเชื่อนี้ไม่ใช่ความเชื่อที่โอนอ่อน แต่ท่านอับรามได้แสดงให้เห็นความเชื่อแท้ของท่าน โดยการเดินทางจากบ้านเรือน และญาติพี่น้องเพื่อมุ่งไปดินแดนแห่งพระสัญญาซึ่งพระเจ้าตรัสสั่ง แม้ในตอนนั้นท่านอับรามจะมีอายุได้ 75 ปีแล้ว

อ่านพระธรรมปฐมกาล 15:1-6 พระเจ้าทรงสัญญากับท่านอับรามว่า ท่านจะมีบุตรชาย ท่านอับรามรอถึง 10 ปีเพื่อให้บุตรชายมาเกิด มีคำถามอะไรที่ท่านอับรามทูลถามพระเจ้าเกี่ยวกับพระสัญญาของพระองค์ในช่วงเวลาดังกล่าวนี้

เป็นการง่ายที่จะคิดว่าท่านอับรามเป็นชายแห่งความเชื่อ ผู้ไม่เคยมีคำถามหรือข้อสงสัยใดๆ แต่พระคัมภีร์บอกเราในเรื่องที่แตกต่างออกไป ถูกแล้วท่านอับรามเชื่อ แต่ท่านก็มีคำถามควบคู่กันไป แต่ความเชื่อของท่านอับรามเติบโต ในบางลักษณะท่านอับรามเหมือนกับบิดาที่กล่าวใน มาระโก 9:24 (“บิดาของเด็กทูลว่าข้าพเจ้าเชื่อ ที่ข้าพเจ้าขาดความเชื่อ นั้น ขอโปรดให้เชื่อเถิด”) จริงๆ แล้วท่านอับรามทูลพระเจ้าด้วยความสงสัยเช่นกันว่า “ข้าแต่พระเจ้า ข้าพระองค์จะรู้ได้อย่างไรว่า จะได้ดินแดนนี้เป็นกรรมสิทธิ์” (ปฐมกาล 15:8)

พระเจ้าทรงบอกท่านอับรามว่า พระสัญญาของพระองค์แน่นอนและเป็นความจริง พระเจ้าทำสัญญากับท่านอับรามอย่างถูกกฎหมาย (legal contract) เพื่อเป็นการแสดงให้ท่านอับรามเห็นว่า ท่านสามารถวางใจในพระองค์ได้แน่นอน ข้อตกลงนี้ช่างน่าอัศจรรย์ใจ และมีความเป็นพิเศษ แต่มันไม่ใช่เรื่องน่าทึ่งที่พระเจ้าทรงทำสัญญากับท่านอับราม สิ่งที่น่าประหลาดใจคือพระเจ้าจะทรง

ผ่องแผ้วได้มากเพียงใด และพระองค์จะทำอะไรในสมัยของท่านอับราม ผู้ปกครอง จะไม่ทำสัญญาซึ่งมีข้อผูกพันตามกฎหมายกับผู้รับใช้ของพวกเขา แต่นั่นไม่ใช่สิ่งที่พระเจ้าได้ทำกับท่านอับราม และพระเจ้าไม่ทรงหยุดแค่นั้น จากนั้น พระองค์ได้ทรงทำบางสิ่งที่น่าอัศจรรย์มาก พระองค์ทรงดำเนินผ่านซากสัตว์ หลายตัวที่ถูกฆ่า การกระทำนี้เป็นเครื่องหมายแสดงให้ท่านอับรามเห็นว่า พระเจ้าทรงเต็มพระทัยที่จะประทานชีวิตของพระองค์เพื่อรักษาพระสัญญา และนี่คือสิ่งที่ได้เกิดขึ้นจริงบนไม้กางเขน พระเยซูทรงสละพระชนม์ชีพของ พระองค์บนเขาคาลวารี่ การสิ้นพระชนม์ของพระองค์ทำให้พระสัญญาของ พระองค์เป็นจริง

สิ่งใดในชีวิตของคุณที่จำเป็นต้องเข้าถึงการเชื่อในสิ่งที่เป็นไป ไม่ได้ และคุณจะมั่นคงในความเชื่อนั้นไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้นได้อย่างไร

วันอังคาร

“ท่านอับราฮัม นางซาราห์ และนางฮาการ์”

(กาลาเทีย 4:21-31)

“ABRAHAM, SARAH, AND HAGAR”

อ่านกาลาเทีย 4:21-31 และ ปฐมกาล บทที่ 16 เหตุใดท่าน เปาโลใน กาลาเทีย 4:21-31 จึงคิดไม่ดีถึงสิ่งที่เกิดขึ้นกับนางฮาการ์ มีอะไรสำคัญเกี่ยวกับความรอด ที่ท่านเปาโลนำเรื่องในพระคัมภีร์เดิม มาใช้ตรงนี้

นางฮาการ์เป็นชาวอียิปต์ เป็นทาสในบ้านของท่านอับราม เรื่องของ นางฮาการ์ในพระธรรมปฐมกาลเป็นเรื่องเชื่อมโยงกับความล้มเหลวของท่าน อับรามที่ไม่เชื่อในพระสัญญาของพระเจ้า

ท่านอับรามและนางซารายผู้เป็นภรรยาทั้งสองได้รอคอยเป็นเวลาสิบปี ที่จะให้บุตรชายมาเกิด พวกเขาตัดสินใจว่าพระเจ้าทรงต้องการให้พวกเขาช่วย นางซารายได้ยกนางฮาการ์ให้เป็นอนุภรรยา (concubine) ของท่านอับราม

คำว่าอนุภรรยาตรงนี้มีศักดิ์น้อยกว่าอนุภรรยาทั่วไป ถ้าเป็นสมัยปัจจุบันแผนของนางซารายจะเห็นเป็นเรื่องแปลก แต่ในสมัยของนางเป็นแผนค่อนข้างชาญฉลาด ในสมัยก่อนโน้น ทาสหญิงสามารถเป็นมารดาแทนนายหญิงที่ไม่มีบุตรของตัวเองได้ ดังนั้นนางซารายสามารถรับเอาเด็กที่เกิดมาจากสามีของนางกับนางฮาการ์มาเป็นเหมือนบุตรของนางได้ แผนการได้ผล แต่เด็กที่เกิดมาไม่ใช่เด็กที่มาจากพระสัญญาของพระเจ้า

เรื่องนี้เป็นตัวอย่างอันทรงพลังของสิ่งที่เกิดขึ้นเมื่อบุรุษผู้ยิ่งใหญ่ของพระเจ้ามีความเชื่อหย่อนยานลงในช่วงเวลาหนึ่ง ในปฐมกาล 17:18, 19 ท่านอับราฮัมทูลขอพระเจ้าให้รับ “อิซมาเอล” บุตรของท่านที่เกิดจากครรภ์ของนางฮาการ์เป็นทายาทของท่าน แต่พระเจ้าทรงปฏิเสธคำขอร้อง ไม่มีอะไรนอกเหนือจากสิ่งที่เป็นเรื่องธรรมดาเกี่ยวกับการมาเกิดของอิซมาเอล ยกเว้นความจริงที่ว่านางซาราคัดใจที่จะแบ่งปันสามีกับผู้หญิงอีกคนหนึ่ง อิซมาเอลเป็นเด็กชายที่ถือกำเนิดมา “ในวิถีธรรมดา” (กาลาเทีย 4:29) สมมติท่านอับราฮัมได้ไว้วางใจในพระสัญญาของพระเจ้า แทนที่จะปล่อยให้ตัวท่านเองเกิดความสงสัย สถานการณ์ยุ่งยากกับนางฮาการ์ก็จะไม่เกิดขึ้น และความเศร้าเสียใจเป็นอันมากของทุกคนที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ก็จะหลีกเลี่ยงได้

อ่านพระธรรมปฐมกาล 17:15-19; ปฐมกาล 18:10-13; ฮีบรู 11:11, 12 อ่านข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ที่พูดเกี่ยวกับการมาเกิดของอิสอัค มีอะไรเกิดขึ้นซึ่งท่านอับราฮัม และนางซาราคัดใจต้องการความเชื่ออย่างมากเพราะเหตุใด

ในทางใดบ้าง การที่คุณขาดความเชื่อในพระสัญญาของพระเจ้าทำให้คุณได้รับความเจ็บปวด คุณสามารถเรียนรู้อะไรจากข้อผิดพลาดเหล่านี้จากการที่ไม่ได้ยึดถือคำของพระเจ้าไว้ ไม่ว่าจะมีความเชื่ออะไรเกิดขึ้นมีการเลือกอะไรบ้างที่คุณต้องทำ เพื่อจะช่วยคุณให้ไว้วางใจในพระสัญญาของพระเจ้ามากขึ้น

อ่านพระธรรมอพยพ 6:2-8; อพยพ 19:3-6 และเฉลยธรรม-บัญญัติ 32:10-12 พระเจ้าทรงประสงค์จะตั้งความสัมพันธ์ประเภทใดระหว่างพระองค์กับประชากรของพระองค์ที่ภูเขาซีนาย สิ่งนี้มีความคล้ายกันกับพระสัญญาที่พระเจ้าทรงให้กับท่านอับราฮัมอย่างไร

พระเจ้าทรงประสงค์จะแบ่งปันความสัมพันธ์อย่างเดียวกันกับพลไพร่อิสราเอล เหมือนกับที่ทรงแบ่งปันกับท่านอับราฮัม หลายสิ่งเกี่ยวกับพระดำรัสของพระเจ้าที่กล่าวกับท่านอับราฮัมในปฐมกาล 12:1-3 เป็นอย่างเดียวกับถ้อยคำของพระองค์ที่ตรัสกับท่านโมเสสในอพยพ บทที่ 19 ในพันธสัญญาทั้งสอง พระเจ้าทรงประกาศว่า พระองค์จะทรงทำเพื่อประชากรของพระองค์ พระองค์ไม่ทรงขอชนอิสราเอลให้กล่าวสัญญาที่จะทำสิ่งใดๆ เพื่อจะได้รับพระพรของพระองค์ สิ่งเดียวที่พวกเขาต้องทำในการตอบแทนพระพรคือให้พวกเขาเชื่อฟัง คำในภาษาฮีบรูที่แปลว่า “เชื่อฟัง” ใน อพยพ 19:5 หมายถึง “ฟัง” พระดำรัสของพระเจ้านี้ไม่ได้หมายความว่าเราจะได้รับความรอดโดยการกระทำของเรา สิ่งที่ตรงกันข้ามคือความจริง พระเจ้าทรงประสงค์ให้ชนอิสราเอลมีความเชื่ออย่างเดียวกับท่านอับราฮัม ซึ่งได้ตอบสนองต่อพระสัญญาของพระเจ้าที่ได้ทรงทำไว้กับเขา (อย่างน้อยส่วนมากของเวลา)

พระประสงค์ของพันธสัญญาที่ภูเขาซีนายได้ชี้ให้เห็นว่า “พระเมตตาของพระเจ้าคือการเยียวยาในความบาป” อย่างไรก็ตาม ปัญหาของพันธสัญญาที่ซีนายไม่อยู่ในส่วนของพระเจ้า ปัญหาอยู่กับคำสัญญาของประชากร (ฮีบรู 8:6) ชาวอิสราเอลไม่ได้ตอบพระสัญญาที่ให้กับพระเจ้าด้วยความเชื่อ แต่จากดวงใจว่างเปล่าแห่งความลำพองใจ พวกเขาตอบไปด้วยการไว้วางใจในพวกเขาเอง ประชาชนก็ตอบพร้อมกันว่า “สิ่งทั้งปวงที่พระเจ้าตรัสนั้น ข้าพเจ้าทั้งหลายจะทำตาม” (อพยพ 19:8) ชนอิสราเอลได้อาศัยในประเทศอียิปต์ในฐานะเป็นทาสกว่า 400 ปี ดังนั้นพวกเขาไม่มีแนวคิดถึงความจริงและพระสิริยิ่งใหญ่ของพระเจ้า ทั้งไม่ทราบว่าเขาตกอยู่ในห้วงของความบาปลึกเพียงใด ชนอิสราเอลพยายามตอบสนองพระสัญญาแห่งพระเมตตา และการอภัยของพระองค์ด้วย

“ข้อสัญญาแห่งการงาน” ข้อผิดพลาดนี้เป็นอย่างเดียวกับท่านอับราฮัมและนางซาราห์ได้ทำผิด กล่าวคือพวกเขาพยายามทำให้พระสัญญาพระเจ้าสำเร็จ สมจริง นางฮาการ์เป็นสัญลักษณ์ในความผิดของชนอิสราเอลที่ภูเขาซีนาย ตัวอย่างของเธอแสดงให้เห็นว่ามนุษย์ไม่สามารถได้รับความรอดโดยการใช้ความอุตสาหะของพวกเขาเอง

ท่านเปาโลไม่ได้หมายความว่าพระบัญญัติที่ประทานให้ที่ภูเขาซีนายเป็นสิ่งชั่วร้ายหรือถูกทำลาย แต่เป็นว่าท่านรู้สึกกังวลที่ชาวกาลาเทียเข้าใจผิดเรื่องพระบัญญัติ “พระบัญญัติควรได้สำแดงให้ชาวกาลาเทียทราบว่าเป็นไปไม่ได้ที่จะดำเนินชีวิตให้เป็นที่พอพระทัยพระองค์โดยการถือรักษาพระบัญญัติ แต่พระบัญญัติเป็นเหตุทำให้พวกเขาต้องพึ่งในความพยายามของพวกเขาเอง เพื่อให้เป็นที่พอพระทัยพระเจ้า ดังนั้นพระบัญญัติไม่ได้ช่วยนำพวกครูสอนชาวยิวมาหาพระคริสต์ แต่พระบัญญัติกลับเป็นสิ่งปิดกั้นพวกเขาจากการเข้าถึงพระคริสต์” (*O. Palmer Roberston, The Christ of the Covenants, หน้า 181*)

วันพฤหัสบดี

อิซมาเอลและอิสอัคในปัจจุบันนี้

(กาลาเทีย 4:28-31)

ISHMAEL AND ISAAC TODAY

การเล่าถึงประวัติศาสตร์ชาติอิสราเอลอย่างสั้นๆ ของท่านเปาโลหมายถึงพลิกกลับการโต้แย้งของเหล่าผู้โจมตี แต่พวกเขาอ้างว่า พวกเขาเป็นบุตรชายแท้ของท่านอับราฮัม และพวกเขากล่าวว่าเยรูซาเล็มเป็นมารดาของพวกเขา พวกเขาพูดด้วยว่าชาวต่างชาติหรือที่ไม่ใช่ชนชาติยิวไม่ใช่บุตรแท้ และพวกเขาพูดด้วยว่าชาวต่างชาติทั้งหมดต้องรับพิธีสัหนต์ การรับพิธีสัหนต์หมายถึงการตัดหนังปลายองคชาตของเด็กชายหรือผู้ใหญ่ชายออกไป ด้วยการเข้าสู่พิธีดังกล่าวเท่านั้นชาวต่างชาติจึงจะได้ชื่อเป็นบุตรชายแท้ของท่านอับราฮัม และเป็นผู้ติดตามพระคริสต์แท้จริง

ท่านเปาโลกล่าวว่ากรกระทำตามคำสอนของเหล่าผู้โจมตี เป็นการทำให้ตรงกันข้ามกับความจริง ท่านเปาโลเห็นว่าเหล่าผู้โจมตีท่านไม่ใช่บุตรชายแท้จริงของท่านอับราฮัม พวกเขาเป็นเหมือนกับ “อิซมาเอล” (บุตรชาย

ของนางฮาการ์) เหล่าผู้โจมตีท่านเปาโลฟังการวางใจในพิธีสัปดาห์ พวกเขาวางใจในการกระทำของพวกเขาเอง ความผิดพลาดนี้เป็นอย่างเดียวกับนางซาร่าห์ ร่วมมือกับนางฮาการ์ และชนอิสราเอลทำกับพระบัญญัติของพระเจ้าที่ภูเขาศีนาย ขณะผู้เชื่อชาวต่างชาติเป็นบุตรของท่านอับราฮัมผ่านทางความเชื่อ พวกเขาไม่ได้เกี่ยวข้องกับท่านอับราฮัมโดยทางสายเลือด หรือถือกำเนิดในพงศ์พันธุ์ของท่านอับราฮัม แต่พวกเขาเป็นบุตรของอับราฮัมเหมือนกับที่อิสอัคเป็น พวกเขาเป็นบุตรโดยการอัศจรรย์ของพระเจ้า “พระเจ้าตรัสสัญญากับท่านอับราฮัมว่าจะมีผู้เชื่อที่ไม่ใช่ชาวิวจำนวนมากที่จะมีความเชื่อในตัวท่าน ในทำนองเดียวกันกับที่พระเจ้าได้ทรงสัญญาอิสอัคกับท่านอับราฮัม พระเจ้าจะทรงปลดปล่อยชาวต่างชาติเป็นอิสระจากความบาปผ่านการบังเกิดใหม่ การบังเกิดนี้นำไปสู่ความเป็นไทเหมือนการบังเกิดของอิสอัค ทั้งสองกรณีเป็นการอัศจรรย์แห่งพระเมตตาคุณของพระเจ้า” (*Jame D.G. Dunn, The Epistle to the Galatians, หน้า 266*)

อ่านพระธรรมกาลาเทีย 4:28-31 บุตรแท้ของท่านอับราฮัมต้องเผชิญกับอะไรในโลกนี้

ในปฐมกาล 21:8-10 แสดงให้เห็นว่าอิสอัคได้รับเกียรติ และดูเหมือนอิซมาเอลมีท่าทีล้อเลียนอิสอัค ความหมายของคำในภาษาฮีบรูในปฐมกาล 21:9 สิ่งที่อิซมาเอลทำคือ “หัวเราะ” การหัวเราะของอิซมาเอลทำให้นางซาร่าห์เสียอารมณ์และโกรธที่เห็นอิซมาเอลหัวเราะใส่หน้าอิสอัค การหัวเราะล้อเลียนของอิซมาเอลอาจไม่ใช่สิ่งผิดอะไรนักในปัจจุบัน แต่เมื่อเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับภรรยาหลวงและอนุภรรยา ซึ่งหมายถึงการแบ่งแยกครอบครัวและการที่บุตรชายคนหนึ่งจะได้เป็นทายาทแก่ผู้รับมรดก

เราไม่ใช่ชาวอิสราเอลแท้โดยสายโลหิต แต่เราเป็นบุตรชายบุตรหญิงฝ่ายวิญญานจิตของอิสอัค ดังนั้นเราไม่ควรรู้สึกประหลาดใจ เมื่อเราต้องพบกับความยากลำบากในชีวิต และโดนการโจมตีแม้แต่จากสมาชิกของคริสตจักรเอง

มีทางใดบ้างที่คุณถูกโจมตีด้านความเชื่อจากคนที่อยู่ใกล้ชิด หรือที่ร้ายกว่านั้นคือคุณรู้สึกผิดในการโจมตีความเชื่อของผู้อื่น

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

อ่านหนังสือของ เอลเลน จี. ไวท์ บทที่ชื่อ “พระบัญญัติและพันธสัญญา” หน้า 363-373 ในหนังสือ “บรรพชนและผู้เผยพระวจนะ”

“พันธสัญญาของพระเจ้าที่ทรงทำกับท่านอับราฮัม บรรจุพระสัญญาแห่งความรอด แต่เหตุใดจึงมีการทำพันธสัญญาขึ้นอีกที่ภูเขาซีนาย... เพราะชนอิสราเอลได้สูญเสียความรู้เรื่องของพระเจ้าไปอย่างมากในช่วงเวลาที่ชนอิสราเอลตกเป็นทาสอยู่ในประเทศอียิปต์ พวกเขาไม่ตระหนักถึงความสำคัญของพันธสัญญาที่พระเจ้าได้ทรงทำไว้กับท่านอับราฮัมอีกต่อไป

“พระเจ้าทรงนำชนอิสราเอลมายังภูเขาซีนาย แล้วพระองค์ทรงสำแดงฤทธานุภาพของพระองค์ให้เป็นที่ประจักษ์ พระองค์ทรงประทานพระบัญญัติของพระองค์ให้พวกเขา พร้อมทรงสัญญาจะประทานพระพรยิ่งใหญ่ให้พวกเขา ถ้าพวกเขาเชื่อฟัง อพยพ 19:5, 6 แต่ชนอิสราเอลไม่ตระหนักว่าดวงใจของพวกเขามีความบาปมากเพียงใด พวกเขาไม่เข้าใจว่า เป็นไปไม่ได้สำหรับพวกเขาที่จะถือรักษาพระบัญญัติของพระเจ้าโดยปราศจากพระคริสต์ พวกเขาตอบตกลงทำ “พันธสัญญา” กับพระเจ้า แต่หลังจากนั้นเพียงไม่กี่สัปดาห์พวกเขาก็ได้หักพันธสัญญานั้นเสียอย่างรวดเร็ว พวกเขากราบไหว้รูปเคารพ จึงเป็นการทำตัวให้เป็นที่ยอมรับผ่านข้อตกลงที่แตกหักได้ ตอนนี้พวกเขามองเห็นความบาปของพวกเขา พวกเขาต้องการการอภัยบาปและต้องการพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด...ถึงตอนนี้โดยความเชื่อ และความรักพวกเขาผูกพันกับพระเจ้าในฐานะพระเจ้าผู้ปลดปล่อยจากความบาป และพวกเขาสามารถมองเห็นคุณค่าในพระพรแห่งพันธสัญญาใหม่” (เอลเลน จี. ไวท์, บรรพชนและผู้เผยพระวจนะ, หน้า 371, 372)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. การดำเนินกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของคุณ เป็นการดำเนินตาม “พันธสัญญาเก่า” หรือเป็นการดำเนินตาม “พันธสัญญาใหม่” มากกว่า คุณสามารถบอกในความแตกต่างได้อย่างไร
2. มีปัญหาอะไรบ้างเป็นสาเหตุทำให้เกิดความยากลำบากในโบสถ์ท้องถิ่นของคุณ ปัญหาเหล่านั้นได้รับการแก้ไขอย่างไร คุณสามารถแน่ใจได้ไหมว่าคุณไม่เป็นสาเหตุทำให้เกิดความยากลำบาก (อ่าน มัทธิว 18:15-17) ด้วย
3. คุณเคยได้สัญญาอะไรกับพระเจ้าบ้างไหม แล้วต่อมาละเมิดคำสัญญานั้น ความจริงที่น่าเศร้านี้ช่วยให้คุณเข้าใจว่า พระเมตตาของพระเจ้าจริง ๆ แล้วหมายถึงอะไร

สรุป

เรื่องของนางฮาการ์ อิซมาเอล และคนอิสราเอลที่ภูเขาซีนายแสดงให้เห็นถึงความโง่เขลาในการไว้วางใจความพยายามของเราเองเพื่อให้สัญญาของพระเจ้าเป็นจริง พันธสัญญาใหม่แห่งความเมตตาและการให้อภัยที่พระเจ้าทรงทำกับอาดัมเอวาหลังความบาปนั้น พระองค์ทรงทำขึ้นใหม่กับอับราฮัม และในที่สุดก็ได้เกิดขึ้นจริงในพระคริสต์

บทที่ 11

ปลดปล่อยสู่เสรีภาพในพระคริสต์

Set Free In Christ

วันที่ 2 - 8 กันยายน 2017

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

กาลาเทีย 5:1-15; 1 โครินธ์ 6:20; โรม 8:1;

ฮีบรู 2:14, 15; โรม 8:4; โรม 13:8

ข้อควรจำ

“ดูก่อนพี่น้องทั้งหลายที่ทรงเรียกท่านก็เพื่อให้มีเสรีภาพ
อย่าเอาเสรีภาพของท่านเป็นช่องทางที่จะปล่อยตัวไปตาม
เนื้อหนัง แต่จงรับใช้กันและกันด้วยความรักเถิด”

(กาลาเทีย 5:13)

พระธรรมกาลาเทีย บทที่ 2:4 ท่านเปาโลใช้เวลาสั้นๆ พูดเกี่ยวกับความสำคัญของการปกป้อง “เสรีภาพ” ที่เรามีในพระเยซูคริสต์ ท่านเปาโลพูดถึงเกี่ยวกับเสรีภาพบ่อยๆ แต่ท่านหมายถึงอะไรเมื่อพูดถึง “เสรีภาพ” และเสรีภาพนี้รวมไปถึงอะไร และเสรีภาพนี้ทอดออกไปไกลแค่ไหน เสรีภาพมีขีดจำกัดหรือไม่ และอะไรเป็นตัวเชื่อมโยงระหว่างเสรีภาพกับพระคริสต์และพระบัญญัติ

ท่านเปาโลตอบคำถามเหล่านี้ด้วยการเตือนชาวกาลาเทียถึงอันตรายสองประการ (1) อันตรายแรกคือความพยายามจะได้รับการยอมรับ และความรักผ่านการเชื่อฟังพระบัญญัติ กลุ่มผู้ต่อต้านท่านเปาโลในเมืองกาลาเทียถูกกักตัวไว้กับการมุ่งหาการยอมรับจากพระเจ้า พวกเขาลืมไปว่าพวกเขาได้รับความรอดเรียบร้อยแล้วในพระคริสต์ พวกเขาลืมไปอีกว่าพระคริสต์ทรงปลดปล่อยให้

พวกเขาเป็นอิสระอย่างไร (2) อันตรายที่สองที่ท่านเปาโลเตือนชาวกาลาเทียว่าอย่าได้ตกสู่ความบาป การตกสู่ความบาปจะทำให้เสรีภาพที่พระคริสต์ได้ทรงซื้อไว้เพื่อพวกเขาสูญไป บางคนเชื่อว่า การได้รับความรอดเท่ากับพวกเขาเป็นอิสระจากการตกลงสู่ความบาป พวกเขาเชื่อว่าการเป็นอิสระแท้ฝ่ายวิญญาณจิต และพระบัญญัติต่างต่อต้านซึ่งกันและกัน แต่พวกเขาเข้าใจผิด

อันตรายสองประการที่ท่านเปาโลได้กล่าวเตือนไว้เป็นอันตรายตัวจริงสำหรับคริสเตียนสมัยปัจจุบันเช่นกัน อันตรายที่ว่านี้ทำให้พวกเขาตกเป็นทาสอีกครั้งหนึ่ง ท่านเปาโลขอร้องชาวกาลาเทียให้ยืนหยัดเข้มแข็งในเสรีภาพแท้ที่ได้รับจากพระคริสต์ เพราะว่าเสรีภาพนี้เป็นของขวัญจากพระคริสต์เพื่อพวกเขา

วันอาทิตย์

พระคริสต์ทรงปลดปล่อยเราเป็นไท (กาลาเทีย 5:1)
CHRIST SETS US FREE

ท่านเปาโลสั่งชาวกาลาเทียไม่ให้ละทิ้งเสรีภาพในพระคริสต์ ท่านสั่งพวกเขาเหมือนผู้บังคับบัญชาสั่งกองทหารที่มีความสงสัย อำนาจแห่งถ้อยของของท่านเปาโลดูเหมือนจะทำให้คำสั่งนั้นกระโดดออกมาจากหน้ากระดานพลังอำนาจของคำสั่งเผยถึงความต้องการของท่านใน กาลาเทีย 5:1 โดดเด่นเหมือนป้ายโฆษณา หรือป้ายประชาสัมพันธ์ขนาดมหึมา “การได้รับความเป็นไท” คือหัวข้อทั้งหมดที่ท่านเปาโลกล่าวถึง ท่านเตือนด้วยว่าชาวกาลาเทียกำลังอยู่ในอันตรายของการละทิ้งเสรีภาพนั้นไป

อ่านพระธรรมกาลาเทีย 1:3, 4; กาลาเทีย 2:16 และกาลาเทีย 3:13 ท่านเปาโลใช้ถ้อยคำแสดงให้เห็นภาพอะไรในข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ และภาพพจน์เหล่านั้นอธิบายว่าพระคริสต์ได้ทรงทำอะไรเพื่อเรา

สังเกตถ้อยคำของท่านเปาโลใน กาลาเทีย 5:1 “เพื่อเสรีภาพนั่นเอง พระคริสต์จึงได้ทรงโปรดให้เราเป็นไท เหตุฉะนั้นจงตั้งมั่น และอย่าเข้าเทียม แอกลเป็นทาสอีกเลย” ถ้อยคำเหล่านี้ดูเหมือนให้เบาะแสภาพพจน์ในจิตใจของท่าน ถ้อยคำของพระคัมภีร์ข้อนี้จะม้ายกกันมากกับถ้อยคำที่ใช้ในสมัยพระคัมภีร์ คือที่จะปล่อยทาสให้เป็นไท ทาสทั้งหลายไม่มีสิทธิ์ตามกฎหมาย

ดังนั้นจึงเชื่อกันว่า “เทพองค์หนึ่ง” (a god) อาจซื้ออิสรภาพของพวกเขาได้จากนั้นทาสก็จะได้รับอิสรภาพ แต่ที่จริงแล้วทาสเหล่านั้นจะเป็นของเทพผู้ซื้อตัวทาสเหล่านั้นไป

แต่ในโลกของความเป็นจริง สิ่งต่างๆ อาจไม่ได้เป็นตามรูปแบบนี้เสมอไป แต่เป็นว่าพวกทาสจ่ายเงินให้วิหารเพื่ออิสรภาพของพวกเขา ให้มองดูข้อความในหลักฐานบัญชีการซื้อขายทาสคนหนึ่งพบในวิหารเทพอะพอลโล (Apollo) ช่วงเวลาระหว่าง 201 ปีก่อน ค.ศ. – ถึง ค.ศ. 100 : เทพอะพอลโลเป็นเทพแห่งดวงอาทิตย์ได้ซื้อทาสหญิงจากเมืองโซซีบัสแห่งแอมพิซซา ชื่อของเธอคือ “นิเซีย...แต่นิเซียได้ซื้อความเป็นไทของเธอจากอะพอลโล” (*Ben Witherington III, Grace in Galatians, หน้า 340*)

ในบางลักษณะหลักฐานการขายนี้ใช้ถ้อยคำอย่างเดียวกับท่านเปาโลในกาลาเทีย 5:1 แต่หลักการสำคัญอย่างเดียวกันที่แตกต่างคือ ในเรื่องตัวอย่างทาสต้องจ่ายเงินซื้อความเป็นไทให้ตัวเอง ขณะที่เราซึ่งเป็นทาสของความบาปพระเจ้าทรงเป็นผู้ซื้อความเป็นไทให้กับเรา โดยที่เราไม่ต้องจ่ายอะไรเพื่อซื้อเอง (1 โครินธ์ 6:20; 1 โครินธ์ 7:23) อนึ่งราคาที่เราซื้ออิสรภาพให้เรานั้นแสนแพงเกินกว่าเราจะจ่ายไหว ดังนั้นพระเยซูทรงยื่นพระหัตถ์เข้ามาเป็นผู้จ่ายแทน นั่นคือทรงปลดปล่อยเราให้เป็นอิสระจากการถูกลงโทษที่มาพร้อมกับการเป็นหนี้แห่งความบาปของเรา

คุณเคยคิดบ้างไหมว่า คุณสามารถช่วยตัวคุณเองให้รอดได้ คำตอบที่คุณให้จะบอกคุณว่า คุณจะขอบพระคุณพระเจ้ามากเพียงใดสำหรับสิ่งที่พระเจ้าทรงประทานให้เราผ่านองค์พระเยซู

วันจันทร์

การเป็นไทในพระคริสต์หมายถึงอะไร

(กาลาเทีย 6:14, 18)

WHAT IT MEANS TO BE FREE IN CHRIST

ท่านเปาโลสั่งชาวกาลาเทียให้ยืนหยัดเข้มแข็งในความเป็นไทของพวกเขา ท่านทำให้เป็นที่ประจักษ์ถึงความสำคัญของข้อเท็จจริงก่อนจะออกคำสั่งในเรื่องนี้ ท่านกล่าวว่า “พระเจ้าทรงปลดปล่อยเราเป็นอิสระแล้ว” คริสเตียน

จะไม่ยื่นหยัดในเสรีภาพของพวกเขาหรือ เพราะพระคริสต์ทรงปลดปล่อยให้พวกเขาเป็นอิสระแล้ว ดังนั้นความจริงนี้หมายความว่าเสรีภาพของเราเป็นผลลัพธ์มาจากสิ่งที่พระคริสต์ได้ทรงทำเพื่อเรา

ท่านเปาโลจะแถลงข้อเท็จจริงเสมอ จากนั้นท่านทวนข้อเท็จจริงนั้นพร้อมกับคำขอร้องให้ผู้อ่านของท่านปฏิบัติบางสิ่ง ท่านเปาโลใช้รูปแบบเดียวกันนี้หลายครั้ง (1 โครินธ์ 6:20; 1 โครินธ์ 10:13, 14; โคลอสสี 2:6) ยกตัวอย่างมองไปที่โรม บทที่ 6 ในบทนี้ ท่านเปาโลแถลงความจริงสองสามครั้งว่า “การอยู่ในพระคริสต์หมายความว่าอะไร” ท่านกล่าวว่า “สิ่งที่เราเคยเป็น ถูกตรึงกับพระองค์แล้วที่กางเขน” (โรม 6:6) จากนั้นท่านเปาโลใช้ข้อเท็จจริงนี้เป็นเหตุผลขอให้ผู้เชื่อชาวโรมันปกป้องพวกเขาเองจากความบาป: โดยสั่งว่า “เหตุฉะนั้นอย่าให้บาปครอบงำกายที่ต้องตายของท่าน ซึ่งทำให้ต้องเชื่อฟังตัณหาของกายนั้น” (โรม 6:12) พระกิตติคุณไม่ใช่การกระทำดีเพื่อให้กลายเป็นบุตรชายหญิงของพระเจ้า แต่เราทำเพราะว่าเราได้เป็นบุตรชายหญิงของพระเจ้าเรียบร้อยแล้ว

อ่านพระธรรมโรม 6:14, 18; โรม 8:1; กาลาเทีย 4:3, 8; กาลาเทีย 5:1; ฮีบรู 2:14, 15 ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้กล่าวว่าพระคริสต์ทรงปลดปล่อยเราเป็นอิสระจากอะไร

ท่านเปาโลใช้คำว่า “เสรีภาพ” เพื่อพรรณนาถึงชีวิตคริสเตียน ท่านใช้ถ้อยคำนี้ในทำนองนี้มากกว่าผู้เขียนพระคัมภีร์ใหม่ท่านอื่นๆ คำว่า “เสรีภาพ” และคำในรูปแบบอื่นเกิดขึ้น 28 ครั้งในจดหมายฝากของท่านเปาโลขณะถ้อยคำนี้ถูกพบได้เพียง 13 ครั้งในที่อื่นๆ ของพระคัมภีร์ใหม่

ท่านเปาโลหมายความว่าอะไรจากการใช้คำว่า “เสรีภาพ” เปล่าเลย นี่ไม่ใช่เสรีภาพที่ใครคนหนึ่งจะดำเนินชีวิตอย่างไรก็ได้ตามที่เราต้องการ แต่ “เสรีภาพ” นี้เริ่มต้นจากความสัมพันธ์ของเรามีกับพระคริสต์ ซึ่งรวมไปถึงมีเสรีภาพจากความบาป จากความตายนิรันดร์ และจากพญามาร

“นอกเหนือจากพระเยซู ชีวิตของเราจะดำเนินไปในความเป็นทาส เราทั้งหลายเป็นทาสต่อพระบัญญัติ เราเป็นทาสของความชั่วร้ายที่ควบคุม

โลกไว้ เราเป็นทาสของความบาป เราเป็นทาสของวิญญาณที่ลึ้มลง และของ
พญามาร พระเจ้าทรงส่งพระบุตรเข้ามาในโลกเพื่อหักอำนาจทั้งหลายที่ยึด
ครองมนุษย์ไว้ให้เป็นทาส” (Timothy George, Galatians, หน้า 354)

มีอะไรบ้างที่คุณรู้สึกว่าคุณตกเป็นทาสของสิ่งนั้นในชีวิตของคุณ
จงท่องจำ กาลาเทีย 5:1 แล้วทูลขอพระบิดาทรงทำให้ “เสรีภาพ” ที่คุณ
มีในพระคริสต์กลายเป็นจริงขึ้นมาในชีวิตของคุณ

วันอังคาร

อันตรายของความรอดที่ผ่านการกระทำ

(กาลาเทีย 5:2-12)

THE DANGERS OF SALVATION THROUGH WORKS

วิธีที่ท่านเปาโลใช้ถ้อยคำเริ่มต้นในพระธรรมกาลาเทีย 5:2-12 แสดง
ให้เห็นความสำคัญของสิ่งที่ท่านกำลังจะพูดด้วยการกล่าวว่า “นี่แน่ะ” ซึ่ง
ในข้อต่อๆ มาท่านใช้คำว่า “ดูก่อน” “เพราะว่า” ซึ่งเป็นคำเร้าใจให้ผู้อ่านเกิด
สนใจในถ้อยคำของท่าน” ยกตัวอย่างเช่น “นี่แน่ะ ข้าพเจ้าเปาโล ขอบอก
ท่านว่า...” (กาลาเทีย 5:2) พระคัมภีร์ฉบับแปลข้อนี้เป็นภาษาไทยหรือภาษา
ต่างๆ ล้วนแสดงให้เห็นสิ่งที่เปาโลกล่าว ในฉบับภาษาอังกฤษฉบับหนึ่งใช้ว่า
“Look” การใช้ถ้อยคำขึ้นต้นในลักษณะนี้ นอกจากจะ “เร้า” ความสนใจแล้ว
ถ้อยคำดังกล่าวยัง “มีพลัง” เหมือนท่านเปาโลออกคำสั่งให้ผู้อ่านสนใจ
เต็มพิภักดิ์ในถ้อยคำที่ท่านจะกล่าวต่อไป กล่าวคือท่านเปาโลต้องการให้ผู้อ่าน
ของท่านต้องเข้าใจว่าเป็นอันตรายเพียงใด ที่จะบอกผู้เชื่อที่ไม่ใช่ชาวยิวว่า
“พวกเขาต้องเข้าพิธีสühนัต” การประกอบพิธีสühนัตคือการตัดหนังปลาย
องคชาตของเด็กชายหรือผู้ชายออกไป การที่ผู้เชื่อชาวยิวบอกกับผู้เชื่อที่ไม่ใช่
ชาวยิวว่าพวกเขาต้องรับพิธีสühนัตก่อนจึงจะรอดได้ ท่านเปาโลต้องการเน้นให้
ชาวกาลาเทียได้ตระหนักว่าความคิดเห็นในเรื่องนี้เป็นอันตรายเพียงใด

อ่านพระธรรมกาลาเทีย 5:2-12 ในข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ ท่าน
เปาโลกำลังพูดถึงหัวข้อของการพยายามที่จะได้รับ “การยอมรับ
จากพระเจ้า” ด้วยพิธีสühนัต ท่านเปาโลกล่าวต่อต้านเรื่องนี้ได้อย่างไร

สมมติว่ามีใครคนหนึ่งพยายามจะได้รับความรอดโดยเข้าพิธีสühนัต จะมีอันตรายอะไรเกิดขึ้น

อันตรายแรก คือ บุคคลผู้นั้นจะถูกรักษาพระบัญญัติทั้งหมด

อันตรายที่สอง บุคคลผู้นั้นจะ “ถูกตัดขาด” จากพระคริสต์ สมมติบุคคลหนึ่งเลือกที่ได้รับความรอดด้วยการกระทำ เท่ากับบุคคลนั้นเลือกที่จะปฏิเสธพระคริสต์ “คุณไม่อาจได้รับความรอดโดยการงานและพระคริสต์ การรับพระคริสต์หมายถึงคุณต้องตระหนักว่าคุณไม่สามารถรอดได้ด้วยตัวคุณเอง” (John R. W. Stott, *The Message of Galatians*, หน้า 133)

อันตรายที่สาม ของการเข้าพิธีสühนัตคือการปกป้องไว้จากการเติบโตฝ่ายวิญญาณจิต และ**ประการสุดท้าย** การเข้าสู่พิธีสühนัตต่อต้านข่าวสารของไม้กางเขน การรับเข้าสู่พิธีสühนัตแสดงว่าคุณคิดว่าคุณสามารถช่วยตัวเองให้รอดได้ แต่ไม้กางเขนแสดงให้เห็นว่า เราต้องพึ่งพิงในพระคริสต์อย่างสมบูรณ์แบบเพื่อจะรอดได้

ท่านเปาโลรู้สึกโกรธมากที่ชาวกาลาเทียกล่าวว่า ผู้เข้ามาเชื่อใหม่จะต้องเข้าพิธีสühนัตเพื่อจะรอดได้ ที่จริงแล้วท่านเปาโลโกรธมากจนท่านได้พูดไปว่า ท่านอยากให้มืดมดๆ ไข่ประกอบพิธีสühนัตพลาดไปตัดอวัยวะทางเพศขาดไป ซึ่งแสดงให้เห็นว่าท่านอารมณ์เสียเพียงใด ถ้อยคำที่แข็งแแรงของท่านเปาโลแสดงให้เห็นว่าสิ่งที่ท่านห่วงใยเป็นปัญหาร้ายแรงเพียงใด

พูด

ปลดปล่อยเป็นอิสระจากความบาป (กาลาเทีย 5:13)

SET FREE FROM SIN

พระธรรมกาลาเทีย 5:13 เป็นจุดเลี้ยวกลับที่สำคัญในพระธรรมกาลาเทีย จนกระทั่งตอนนี้ ท่านเปาโลได้แสดงความห่วงใยกับเหล่าผู้เชื่อในเมืองกาลาเทีย เพื่อให้พวกเขาเข้าใจอย่างถูกต้องเกี่ยวกับพระกิตติคุณ แต่ตอนนี้ท่านหันมาพูดว่า เหล่าคริสเตียนควรประพฤติตัวอย่างไร

อ่านพระธรรมกาลาเทีย 5:13 ท่านเปาโลต้องการความมั่นใจว่าชาวกาลาเทียจะไม่ใช่เสรีภาพของพวกเขาไปในทางผิด ท่านเปาโลไม่ต้องการให้ชาวกาลาเทียทำอะไร

คำสอนของท่านเปาโลรวมถึงเสรีภาพ และพระคุณที่เรามีในพระคริสต์ (โรม 3:8; โรม 6:1, 2) “พระคุณ” คือของประทาน และพระเมตตาของพระเจ้า ซึ่งทรงประทานให้เราเปล่าๆ ซึ่งมีผลทำให้ความบาปของเราถูกขจัดออกไป ท่านเปาโลทราบว่าเป็นการง่ายเพียงใดที่ชาวสาร์ของท่านจะทำให้เกิดการเข้าใจผิดไป แต่ปัญหาไม่ได้มาจากพระกิตติคุณ ท่านเปาโลประกาศ ปัญหาเกิดจากความเห็นแก่ตัวของผู้คน ถ้าปราศจากพระเจ้ามนุษย์จะหมกมุ่นอยู่กับ “การตามใจตัวเอง” (self-indulgent) การตามใจตัวเอง คือการที่ผู้คนปล่อยให้พวกเขาเองให้ทำหรือมีบางสิ่งมากเกินไป หรือใช้สิ่งหนึ่งสิ่งใดเกินความต้องการ ดังนั้นท่านเปาโลขอให้ผู้ติดตามพระเยซูหลีกเลี่ยงการยอมแพ้แก่ความบาป และหลีกเลี่ยงจากกับดักนี้ แทนที่จะคิดถึงแต่ตนเอง ท่านเปาโลได้กำชับพวกเขาว่า “จงรับใช้กันและกันด้วยความรักเถิด” (กาลาเทีย 5:13)

เสรีภาพในพระคริสต์ของเรามีความหมายมากกว่าการได้รับการปลดปล่อยจากการเป็นทาสของโลกนี้ แต่ยังหมายถึง “โอกาสที่จะรักเพื่อนบ้านโดยไม่ปล่อยให้มืออะไรมาขวางกั้นเส้นทางแห่งความรักและการรับใช้ การรับใช้นี้รวมไปถึงการสร้างฐานชุมชนด้วยพลังของการให้ แทนที่จะเป็นการรับ” (Sam K. Williams, *Galatians*, หน้า 145)

ภาษากรีกแสดงให้เห็นว่าความรักเป็นเหตุให้เรารับใช้คนอื่น ซึ่งไม่ใช่วิถีความรักของมนุษย์ ท่านเปาโลใช้คำว่า “เดอะ” (the) ก่อนคำว่า “ความรัก” ในภาษากรีก ถ้อยคำนี้แสดงว่าท่านเปาโลหมายถึง “ความรักของพระเจ้า” ซึ่งเราได้รับผ่านพระวิมูถุณบริสุทธิ (โรม 5:5) สิ่งนี้ทำให้ประหลาดใจมาจากการได้เรียนรู้ว่า ถ้อยคำที่แปลว่า “รับใช้” มาจากภาษากรีกว่า “ที่จะทำให้เป็นทาส” ดังนั้นถ้อยคำนี้แสดงให้เห็นเสรีภาพของเราไม่ได้ประทานให้เราเพื่อที่เราจะใช้ “เพื่อทำตามอำเภอใจตนเอง” แทนที่จะทำเช่นนั้นให้เรา “ทำตัวเป็นทาส” ในการรับใช้ซึ่งกันและกัน และการรับใช้นี้วางบนพื้นฐานความรักของพระเจ้า

คุณเคยคิดใหม่ว่าคุณสามารถใช้เสรีภาพที่คุณมีในพระคริสต์ทำบาปเล็กน้อยตรงนี้ และตรงนั้น เหตุใดการคิดประเภทนี้จึงเป็นการผิดมากที่สุด

ในจดหมายฝากท่านเปาโลเขียนต่อต้าน “การผูกมัดให้ประพฤติตามธรรมเนียมปฏิบัติทั้งสิ้น” (กาลาเทีย 5:3) หลังจากนั้นเล็กน้อยในบทเดียวกัน ท่านกล่าวว่า “เพราะว่าธรรมเนียมปฏิบัติทั้งสิ้นนั้นสรุปได้เป็นคำเดียวคือว่า “จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง” (กาลาเทีย 5:14) สิ่งที่ท่านเปาโลกล่าวในข้อ 14 ขัดแย้งกับสิ่งที่ท่านกล่าวในข้อ 3 หรือไม่ ถ้าไม่ ข้อพระคัมภีร์ทั้งสองสอดคล้องกันและกันอย่างไร

ข้อพระคัมภีร์ทั้งสองข้อสอดคล้องกัน ท่านเปาโลให้ถ้อยคำของแต่ละข้อเพื่อแสดงให้เห็นสองเส้นทางแตกต่างกันของความคิดในเวลานั้นเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของคริสเตียนที่มีต่อพระบัญญัติ ยกตัวอย่างเช่นท่านเปาโลกล่าวในด้านบวกเกี่ยวกับคริสเตียนผู้เชื่อฟังพระบัญญัติ แต่ท่านไม่เคยพรรณนาว่าเป็นการถือตามพระบัญญัติ ท่านใช้ถ้อยคำนั้นกล่าวพรรณนาถึงเหล่าผู้พยายามจะได้รับความเห็นชอบจากพระเจ้าโดยการปฏิบัติตามที่พระบัญญัติบัญชาไว้ทุกประการ

ตอนนี้ท่านเปาโลไม่ได้กล่าวว่าเหล่าผู้ได้รับความรอดในพระคริสต์ไม่ต้องเชื่อฟังพระบัญญัติ ไม่มีอะไรอาจออกจากความจริง ท่านเปาโลกล่าวว่าคริสเตียนต้อง “ทำให้พระบัญญัติสมบูรณ์” (fulfill) ท่านกล่าวว่าคริสเตียนแท้ดำเนินชีวิตมากกว่าเพียง “การทำตาม” พระบัญญัติ ท่านเปาโลใช้คำว่า “ทำให้” “พระบัญญัติสมบูรณ์” กล่าวเป็นการทำเกินกว่าเพียงการทำตาม การเชื่อฟังประเภทนี้เริ่มในพระเยซูเมื่อพระองค์ตรัสว่า “อย่าคิดว่าเราเลิกล้างธรรมเนียมปฏิบัติ และคำของผู้เผยพระวจนะ เรามิได้มาเลิกล้าง แต่มาทำให้สมบูรณ์ทุกประการ” (มัทธิว 5:17) ซึ่งไม่ได้หมายถึงการโยนพระบัญญัติออกไป หรือลดความหมายของพระบัญญัติเหลือเพียง “ความรัก” เท่านั้น แต่เป็นการเชื่อฟังเป็นเส้นทางแห่งประสบการณ์ของผู้เชื่อ ความหมาย และวัตถุประสงค์ของพระบัญญัติทั้งสิ้น

อ่านพระธรรมโรม 13:9 ความหมายเต็มของพระบัญญัติจะพบ
ได้ที่ไหน (อ่านพระธรรมเลวีนิติ 19:18; มาระโก 12:31, 33; มัทธิว
19:19; ยากอบ 2:8)

ท่านเปาโลอ้างจาก เลวีนิติ 19:18; กาลาเทีย 5:13-15 ถ้อยคำของ
ท่านวางบนพื้นฐานที่พระเยซูทรงนำมาจาก เลวีนิติ 19:18 แต่พระเยซูไม่ใช่ครู
ของชาวยิวคนเดียวที่อ้างถึง เลวีนิติ 19:18 ซึ่งสรุปพระบัญญัติทั้งสิบในไม่
กี่ถ้อยคำ ยกตัวอย่างเช่น รับบีฮิลเลล (Hillel) กล่าวว่า “สมมติมีบางสิ่งที่
คุณเกลียดชัง ถ้าอย่างนั้นก็อย่าได้ทำสิ่งนั้นกับเพื่อนบ้านของคุณ นั่นแหละ
คือพระบัญญัติทั้งสิบ” แต่ในความคิดของพระเยซูมีความแตกต่าง พระองค์
ตรัสว่า “จงปฏิบัติต่อผู้อื่น อย่างที่ท่านปรารถนาให้เขาปฏิบัติต่อท่าน นั่นคือ
ธรรมบัญญัติและคำสอนของบรรดาผู้เผยพระวจนะ” (มัทธิว 7:12) กฎทองที่
พระเยซูทรงประทานให้มีแนวปฏิบัติในเชิงบวกมากกว่า ทั้งแสดงให้เราเห็นว่า
“พระบัญญัติ” และ “ความรัก” ไม่ใช่สิ่งตรงกันข้ามกัน ซึ่งปราศจากความรัก
พระบัญญัติจะว่างเปล่าและเยือกเย็น ปราศจากพระบัญญัติ ความรักไม่มี
อะไรเป็นตัวชี้หน้า

สิ่งใต้ง่ายกว่ากัน ระหว่างการรักคนอื่นและการเชื่อฟังพระบัญญัติ
สิบประการ เพราะเหตุใด นำคำตอบไปแบ่งปันในชั้นเรียนสัปดาห์ต่อไป

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

“ความเชื่อแท้ทำงานด้วยความรักเสมอ...ความเชื่อนี้จะทำให้ดวง
วิญญาณของคุณบริสุทธิ์จากความเห็นแก่ตัว เราต้องยึดมั่นในพระคริสต์โดย
ความเชื่อ แล้วงานของเราจะเริ่มต้น ทุกคนมีความชั่วร้าย และนิสัยไม่ดีบาง
ประการ สิ่งเหล่านี้จะเอาชนะได้โดยการทำสงครามแตกหัก ดวงวิญญาณทุก
ดวงต้องต่อสู้ เป็นการต่อสู้ด้านความเชื่อ ผู้ติดตามพระคริสต์ไม่สามารถไม่
สัตย์ซื่อในธุรกิจของเขา เขาไม่อาจเป็นคนใจดำ แข็งกระด้าง ไร้ความรู้สึก
ใจเย็นชา ไร้ความเมตตากรุณาต่อคนอื่น เขาไม่อาจเป็นคนหยาบคาย และใช้

ถ้อยคำเชือดเฉือนในการสนทนาปราศัย เขาไม่อาจเต็มไปด้วยความหยิ่งถือตัว และรักแต่ตนเอง เขาไม่อาจตั้งตัวเป็นเจ้านายเหนือผู้คน และเขาไม่อาจวิพากษ์วิจารณ์ดูหมิ่นเหยียดหยามคนอื่น

“งานของความรักมาจากการงานของความเชื่อ ศาสนาของพระคัมภีร์ไม่เคยหยุดทำงานเพื่อพระเจ้า หรือประกอบภารดีเพื่อคนอื่น ๆ “จงส่องสว่างแก่คนทั้งปวง เพื่อว่าเมื่อเขาได้เห็นความดีที่ท่านทำ เขาจะได้สรรเสริญพระบิดาของท่านผู้ทรงอยู่ในสวรรค์” (มัทธิว 5:16) “ท่านทั้งหลายจงอุตส่าห์ประพฤติ เพื่อให้ได้ความรอดด้วยความเกรงกลัว และตัวสันฉันทันนั้น...เพราะว่าพระเจ้าเป็นผู้ทรงกระทำกิจอยู่ภายในท่าน ให้ท่านมีใจปรารถนา ทั้งให้ประพฤติตามชอบพระทัยของพระองค์” (ฟิลิปปี 2:12, 13)

“เป็นความจริงที่การกระทำดีของเรา จะไม่ทำให้เราได้รับความรอด แต่เป็นความจริงเช่นกันว่า ความเชื่อจะเป็นสาเหตุให้ดวงวิญญาณของเราเชื่อมต่อกับพระคริสต์ และทำงานเพื่อพระองค์” (เอลเลน จี. ไวท์, *The SDA Bible Commentary*, เล่ม 6, หน้า 1111)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. ทบทวนคำตอบของคำถามในวันพฤหัสบดี แล้วอธิบายว่าคำตอบนั้นเกี่ยวข้องกับการเชื่อฟังพระบัญญัติอย่างสมบูรณ์อย่างไร
2. ท่านเปาโลกล่าวว่าความเชื่อ “ทำงาน” ผ่านความรัก คำกล่าวนี้หมายความว่าอย่างไร
3. เพราะเหตุใดจึงเป็นการง่ายที่จะใช้เสรีภาพในพระคริสต์ไปทำบาป ถ้ามีคนมองว่าเป็นสิ่งที่ถูกต้อง เขากำลังล้มลงสู่อะไร

สรุป

สำหรับท่านเปาโล เสรีภาพรวมไปถึงสิ่งที่พระคริสต์ได้ทรงทำเพื่อเรา และสิ่งที่พระองค์ทรงทำในตัวเราเพื่อสร้างเราขึ้นใหม่ เราจะต้องระวังเสรีภาพของเรา อย่าให้เราคิดว่าเราเป็นอิสระจากบาป หรือสามารถช่วยตัวเองให้รอดได้ พระคริสต์ไม่ได้ทรงปลดปล่อยเราให้เป็นอิสระเพื่อเราจะได้รับใช้ตัวเอง แต่พระองค์ทรงทำให้เราเป็นอิสระเพื่อเราจะมอบถวายชีวิตของเราในงานรับใช้คนที่ต้องการ

บทที่ 12

ดำเนินชีวิตโดยพระวิญญาณ

Living By The Spirit

วันที่ 9 - 15 กันยายน 2017

ป้ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

กาลาเทีย 5:16-25; เฉลยธรรมบัญญัติ 13:4;

โรม 7:14-2; เยเรมีย์ 7:9; โสเซยา 4:2; มัทธิว 22:35-40

ข้อควรจำ

“แต่ข้าพเจ้าขอบอกว่า จงดำเนินตามพระวิญญาณ อย่า
สนองความต้องการของเนื้อหนัง” (กาลาเทีย 5:16)

โรเบิร์ต โรบินสัน ประพันธ์เพลงบทหนึ่งซึ่งใช้ร้องกันในโบสถ์ของ
คริสเตียนทั่วไปตั้งแต่ปี ค.ศ. 1825 ชื่อภาษาอังกฤษคือ “Come,
Thou Fount of Every Blessing” ภาษาไทย “มีพระพรอันมากมาย” เลขที่
246 เพลงสรรเสริญ ถือว่าเป็นเพลงสำหรับการนมัสการที่ร้องมาตลอดสองร้อย
กว่าปีจนถึงปัจจุบัน คุณพ่อของโรเบิร์ต โรบินสัน เสียชีวิตขณะที่โรบินสันยัง
อยู่ในวัยรุ่น โรบินสันรู้สึกเสียใจมาก เขาเริ่มดื่มเหล้า และใช้ชีวิตเสเพล อยู่มา
วันหนึ่งโรบินสันถูกเพื่อนชวนไปฟังศาสนาจารย์ จอร์จ ไวท์ฟิลด์ นักเทศน์นาม
กระเดื่องเทศนา โรบินสันได้ถวายชีวิตของเขาให้อ่องค์พระผู้เป็นเจ้า เขาถูกส่ง
เข้าเรียนโรงเรียนศาสนศาสตร์ เมื่อสำเร็จหลักสูตรเขาได้รับให้เป็นศิษยาภิบาล
ของคริสตจักรเมธอดิสต์ และในช่วงหลายปีที่เขาทำงานรับใช้พระเจ้า เขาได้
เขียนบทเพลงสำหรับใช้นมัสการบทนี้ตั้งที่ได้เกริ่นให้ทราบ เมื่อเดิมเนื้อหา
สองบรรทัดมีว่า “ข้าฯ มีแนวโน้มจะท่องเที่ยวไป อ่องค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าฯ รู้สึก
ว่า ข้าฯ มีแนวโน้มไปจากอ่องค์พระผู้เป็นเจ้าที่ข้าฯ รัก”

ภายหลังมีใครคนหนึ่งเปลี่ยนเนื้อเพลงของโรบินสันไป กล่าวคือบุคคลผู้นั้นรู้สึกไม่สบายใจกับส่วนของเนื้อที่ว่า “มีแนวโน้มจะท่องเที่ยวไป องค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าฯ รู้สึกว่า ข้าฯ มีแนวโน้มไปจากองค์พระผู้เป็นเจ้าที่ข้าฯ รัก” โดยเปลี่ยนเนื้อของสองประโยคนี้ว่า “เมื่อข้าฯ เป็นเช่นคนที่แปลกหน้า และหลงทางท่องเที่ยวไปมา... ครั้นบัดนี้ข้าฯ ได้มีชีวิต โดยโลหิตพระผู้ทรงฤทธิ์”

แต่เนื้อหาของเพลงที่โรบินสันเขียนแสดงให้เห็นความจริงเกี่ยวกับ “การต่อสู้ดิ้นรนของคริสเตียน” ในฐานะเป็นผู้เชื่อ เราเป็นเหมือนเหรียญที่มีสองด้าน: คือด้านเนื้อหนังและด้านวิญญาณ ทั้งสองด้านนี้ทำสงครามต่อกันและกัน ด้านเนื้อหนังหรือด้านความบาปของเรามักจะ “มีความโน้มเอียง” (prone) จะหลงออกห่างไปจากพระเจ้า แต่เราต้องเต็มใจที่จะมอบถวายตัวเรา แต่พระวิญญาณของพระองค์ ถ้าทำได้เช่นนี้เราก็ไม่ต้องเป็นทาสของความปรารถนาด้านเนื้อหนัง ข่าวสารนี้เป็น “หัวใจ” ของข้อพระคัมภีร์สำหรับสัปดาห์นี้

วันอาทิตย์

ดำเนินในพระวิญญาณ (กาลาเทีย 5:16)

WALKING IN THE SPIRIT

อ่านพระธรรมกาลาเทีย 5:16 ตรงนี้ ท่านเปาโลใช้ถ้อยคำที่ทำให้มองเห็นภาพของ “การเดิน” อะไรคือความสัมพันธ์ระหว่าง “การเดิน” และชีวิตแห่งความเชื่อ (อ่าน เฉลยธรรมบัญญัติ 13:4, 5; โรม 13:13; เอเฟซัส 4:1, 17; โคลโลสี 1:10)

“ดำเนินตาม” เป็นถ้อยคำทำให้มองเห็นภาพ ถ้อยคำนี้ยกมาจากพระคัมภีร์เดิม เป็นการอธิบายเส้นทางที่บุคคลหนึ่งควรประพฤติ บ่อยครั้งท่านเปาโลใช้ถ้อยคำซึ่งทำให้มองเห็นภาพในจดหมายฝากของท่าน ท่านใช้เพื่ออธิบายวิถีที่คริสเตียนควรดำเนินชีวิต ถ้อยคำที่ทำให้มองเห็นภาพส่วนมากขึ้นไปยังชื่อแรก ซึ่งคริสเตียนเป็นที่รู้จัก เป็นผู้ติดตามกลุ่มแรกของพระเยซู และพระเยซูเองบางครั้งถูกเรียกว่าผู้เป็น “ทางนั้น เป็นความจริงและเป็นชีวิต” (ยอห์น 14:6; กิจการฯ 22:4; กิจการฯ 24:14) หนึ่งชื่อนี้แสดงว่าเหล่าคริสเตียนไม่เป็นเพียงผู้ปฏิบัติตามคำสอนเกี่ยวกับพระเยซูเท่านั้น แต่เป็น “เส้นทาง” แห่งชีวิต ที่จะ “ดำเนินตาม” หรือติดตาม

อ่านพระธรรมอพยพ 16:4; เลวีนิติ 18:4 และ เยเรมีย์ 44:23 กล่าวเกี่ยวกับถ้อยคำที่ทำให้มองเห็นภาพของ “การเดิน” หรือ “ติดตาม” ตอนนี้อ่านสิ่งที่ท่านเปาโลพูดเกี่ยวกับ “การเดิน” หรือ “การดำเนินชีวิต” ในกาลาเทีย 5:16 และ 8:4 การดำเนินที่เปาโลกล่าวถึงนี้แตกต่างจากการดำเนินในพระคัมภีร์เดิมอย่างไร

การดำเนินชีวิตตามวิถีของพระเจ้าในพระคัมภีร์เดิม ไม่ได้รับการพรรณนาเพียงการใช้คำว่า “การเดิน” แต่ถูกพรรณนาด้วยการใช้ถ้อยคำว่า “การดำเนินตามพระบัญญัติ” คำว่า “ฮาลัคฮาห์” (Halakhah) เป็นศัพท์ทางกฎหมายของชาวยิว ซึ่งพบใน “ธรรมบัญญัติ” และ “ธรรมเนียมประเพณี” ของพวกธรรมจารยที่ถ่ายทอดต่อๆ กันมา คำว่า “ฮาลัคฮาห์” ปกติจะแปลว่า “กฎหมายของยิว” แต่ที่จริงแล้วคำนี้มาจากคำในภาษาฮีบรูว่า “เดิน” หรือ “ทางเดิน”

ถ้อยคำของท่านเปาโลเกี่ยวกับ “การดำเนินในพระวิญญาณ” จึงไม่ต่อต้านพระบัญญัติหรือต่อต้านการเชื่อฟังพระบัญญัติ สิ่งที่ท่านเปาโลต่อต้านคือการนำพระบัญญัติไปใช้ในทางที่ผิด การเชื่อฟังแท้ที่พระเจ้าทรงประสงค์จากเรา เราไม่อาจแลกมาได้ด้วยการเชื่อฟังพระบัญญัติ แต่เราสามารถได้รับมาโดยการเปลี่ยนแปลงดวงใจเท่านั้น ขั้นตอนการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวเกิดขึ้นโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ (กาลาเทีย 5:18)

ในทางใดบ้างที่คุณ “ดำเนินในพระวิญญาณ” การดำเนินทำได้
อย่างไร คุณทำสิ่งใดในชีวิตของคุณที่ทำให้การดำเนินหรือการเดินยากขึ้น

วันจันทร์

สงครามของคริสเตียน (กาลาเทีย 5:17)

THE CHRISTIAN'S WAR

“ความปรารถนาที่ควบคุมโดยความบาปจะไม่ต้องการความยินดีฝ่ายวิญญาณเข้ามา และเช่นเดียวกันสิ่งที่อยู่ฝ่ายวิญญาณจะไม่ต้องการให้ความบาปเข้ามาควบคุมความยินดี ทั้งสองฝ่ายทำสงครามต่อกันและกัน (นั่นคือเหตุผลว่าคุณต้องไม่ทำในสิ่งใด ๆ ที่คุณต้องการ) (กาลาเทีย 5:7)

อ่าน โรม 7:14-24 ด้วย) คุณในฐานะเป็นผู้เชื่อ คุณเคยได้รับประสบการณ์
รุนแรง และความจริงที่เจ็บปวดจากถ้อยคำเหล่านี้ในชีวิตของคุณเอง
บ้างไหม

การต่อสู้ดิ้นรนที่ท่านเปาโลพูดเกี่ยวกับเรื่องนี้ในกาลาเทีย 5:17
นับว่าเป็นการ “ซัดเยียดภายใน” ที่มีอยู่ภายในคริสเตียนแต่ละคน มนุษย์เกิด
มาในเผ่าพันธุ์ที่ได้ล้มลง ดังนั้นโดยธรรมชาติ มนุษย์ต้องการยอมแพ้ต่อความ
ปรารถนาของเนื้อหนัง (โรม 8:7) แต่เมื่อพวกเขาเกิดใหม่โดยพระวิญญาณ
บริสุทธิ์ การสงครามฝ่ายวิญญาณจะเริ่มต้นจริงจังขึ้น คำสอนนี้ไม่ได้หมายความว่า
ผู้ที่ไม่เป็นคริสเตียนไม่ต้องต่อสู้ดิ้นรนระหว่างสิ่งที่ถูก และสิ่งที่ผิด
พวกเขาต้องต่อสู้เช่นกัน แต่คริสเตียนมีศึกสองหน้า คือภายในจิตใจของเขา
หรือเธอ: คือเนื้อหนังและวิญญาณจิตทั้งสองฝ่ายนี้ทำสงครามกัน

ตลอดประวัติศาสตร์คริสเตียนมีความปรารถนาจะได้รับการช่วยให้เป็น
ไทจากการต่อสู้ดิ้นรนนี้ บางคนได้พยายามจะสิ้นสุดสงครามด้วยการแยกตัว
จากสังคม คนอื่นๆ ได้อ้างว่าสภาพของพวกเขาในฐานะเป็นมนุษย์ผู้ล้มลง
และสถานะแห่งความบาปของพวกเขาสามารถจัดออกไปได้อย่างสิ้นเชิงโดย
การอัครจริยของพระเจ้า ทั้งสองกลุ่มมีแนวคิดที่ผิด โดยอำนาจของพระวิญญาณ
บริสุทธิ์เราสามารถเอาชนะเหนือความปรารถนาแห่งเนื้อหนังได้แน่นอน แต่
การหลีกเลี่ยงจากสังคมไม่ได้ช่วยอะไร เพราะเหตุใด เพราะเราจะนำเอาการ
ต่อสู้ดิ้นรนติดตัวไปไม่ว่าเราจะไปไหน และเราจะต้องทำการต่อสู้ต่อเนื่องไป
จนถึงวันที่เราตายหรือวันที่พระเยซูเสด็จกลับมาครั้งที่สอง

เราเหมือนมีเหรียญสองด้านอยู่ในตัวเรา เราเกิดมาในเนื้อหนังของ
มนุษย์ และเราเกิดอีกครั้งหนึ่งโดยพระวิญญาณ ดังนั้นเรามีสองฝ่ายซึ่งทำ
สงครามพร้อมกัน ด้านจิตวิญญาณที่อยู่ในตัวเราต้องการสิ่งที่อยู่ฝ่ายวิญญาณ
และฝ่ายวิญญาณเกลียดชังฝ่ายเนื้อหนัง และฝ่ายเนื้อหนังของเราต้องการใน
สิ่งที่เป็นความบาป ซึ่งแน่นอนว่ามันต่อต้านสิ่งที่อยู่ฝ่ายวิญญาณ จิตใจที่ถูก
สร้างใหม่ยังอ่อนแอเกินไปที่จะลุกขึ้นมาต่อต้านเนื้อหนังด้วยตัวมันเอง ดังนั้น
หนทางเดียวที่เราสามารถเอาชนะเหนือหนังได้ คือการเลือกแต่ละวันที่จะอยู่ฝ่าย

พระวิญญาณเพื่อต่อต้านความบาปของเราเอง นั่นคือเหตุที่ท่านเปาโลตื่นตัวที่จะให้เราเลือกเดินตามพระวิญญาณบริสุทธิ์

คิดถึงการสงครามระหว่างสองฝ่ายในตัวคุณ คุณจะพุดอะไรกับคริสเตียนที่กำลังดิ้นรนต่อสู้ให้ยอมรับความคิดเกี่ยวกับสงครามที่ไม่มีวันจบในชีวิตของเรา

วันอังคาร

การทำงานของเนื้อหนัง (กาลาเทีย 5:19:24)

THE WORKS OF THE FLESH

ท่านเปาโลแนะนำแนวคิดเรื่องการสงครามระหว่างเนื้อหนัง และวิญญาณที่ดำเนินไปในคริสเตียนแต่ละคน ตอนนี้อยู่ในกาลาเทีย 5:18-26 ท่านเปาโลบอกเรามากขึ้นเกี่ยวกับความแตกต่างระหว่างสองฝ่ายภายในตัวเรา ท่านกล่าวถึงนิสัยที่ไม่ดีและนิสัยที่ดีหลายอย่าง นิสัยที่ดีคือ “คุณความดี” (virtues) ส่วนนิสัยที่ไม่ดีคือ “ความเลว” (vices)

อ่านนิสัยที่ไม่ดีและนิสัยที่ดีจากข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้: เยเรมีย์ 7:9; โสเซยา 4:2; มาระโก 7:21; 1 ทิโมธี 3:2, 3; 1 เปโตร 4:3; วิวรรณ์ 21:8 นิสัยเหล่านี้มีความคล้ายคลึงและความแตกต่างจากนิสัยที่เปาโลเขียนไว้ใน กาลาเทีย 5:19-24 อย่างไร

ท่านเปาโลรู้จักดีมากเกี่ยวกับรายชื่อของสิ่งชั่วร้าย และคุณความดีที่พบในรายชื่อสองชุดในพระธรรมกาลาเทีย ชุดแรก ท่านเปาโลเขียนรายชื่อสิ่งเลวร้ายใน “การทำงานของเนื้อหนัง” และชุดที่สอง ท่านเรียกการงานแห่งคุณความดีว่า “การงานของพระวิญญาณ” ชื่อที่ถูกเรียกแตกต่างกันนี้สำคัญ เจมส์ ดี. จี. ดันน์ อธิบายว่า “เนื้อหนังต้องการเส้นทางของตัวเอง” แต่ “พระวิญญาณทำให้เราห่วงใยสำหรับคนอื่น” รายชื่อของสิ่งเลวแสดงให้เห็นสิ่งไม่ดีต่างๆ ที่ผู้คนทำกันเพื่อให้ได้มาซึ่งสิ่งที่พวกเขาต้องการ ขณะที่รายชื่อของคุณความดีแสดงให้เห็นว่าพระเจ้าทรงเปลี่ยนแปลงเรา รายชื่อดังกล่าวแสดงให้เห็นการเปลี่ยนแปลงแท้ด้านวิญญาณซึ่งดวงใจจะทำในสิ่งที่ถูกต้อง” (*The Epistle to the Galatians*, หน้า 308)

ชีวิตที่ดำเนินในเนื้อหนังนำมาซึ่งการแบ่งแยก และการสร้างปัญหา แต่ชีวิตที่ดำเนินในพระวิญญาณบังเกิดผลของพระวิญญาณ ผลของพระวิญญาณ ทั้งเก้าอย่างเรียกว่า “คุณความดี” และคุณความดีทั้งเก้าอย่างนี้ จะประสานกัน ทำให้คริสเตียนร่วมใจกันเป็นหนึ่งในความเชื่อ

บางคนอ้างว่าสิ่งที่คริสเตียนเชื่อเกี่ยวกับพระเจ้าไม่ใช่สิ่งที่สำคัญนัก ตราบใดที่เขาหรือเธอเป็นคนดี แต่ไม่มีสิ่งใดจะห่างไกลไปจากความจริง รายชื่อของสิ่ง “เลวร้าย” ของท่านเปาโลแสดงให้เห็นความคิดเห็นที่ผิดเกี่ยวกับพระเจ้า ซึ่งจะนำไปสู่การบิดเบือนด้านความสัมพันธ์ ด้านศาสนา และการที่เราควรจะประพฤติตนอย่างไรในสังคม แนวคิดผิดเช่นนั้น จะนำไปสู่การแตกหักด้านความสัมพันธ์ของมนุษย์ และสามารถนำไปสู่การสูญเสียชีวิตนิรันดร์ได้เช่นกัน (กาลาเทีย 5:21)

มองอีกครั้งในรายชื่อ “งานของเนื้อหนัง” มีทางใดบ้างที่สิ่ง “ชั่วร้าย” จากรายชื่อดังกล่าว อาจละเมิดข้อหนึ่ง หรือมากกว่าหนึ่งข้อของพระบัญญัติสิบประการ

พู

ผลของพระวิญญาณ (กาลาเทีย 5:22-24)

THE FRUIT OF THE SPIRIT

“ฝ่ายผลของพระวิญญาณบริสุทธิ์นั้น คือ ความรัก ความปลาบปลื้มใจ สันติสุข ความอดกลั้นใจ ความปราณี ความดี ความสัตย์ซื่อ ความสุภาพอ่อนน้อม การรู้จักบังคับตน เรื่องอย่างนี้ไม่มีธรรมชาติห้ามไว้เลย” (กาลาเทีย 5:22, 23) มีทางใดบ้างที่การเชื่อฟังพระบัญญัติสิบประการแสดงให้เห็นผลของพระวิญญาณบริสุทธิ์ดังที่พรรณนาให้เห็นในข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ (อ่านมัทธิว 5:21, 22, 27, 28; มัทธิว 22:35-40)

พระบัญญัติสิบประการไม่เคยหมายความว่า จะเข้ามาแทนที่ความรัก แต่ช่วยนำเราว่าเราต้องแสดงความรักต่อพระเจ้า และต่อคนอื่นอย่างไร ความรักไม่เคยทำสงครามกับพระบัญญัติ ความรักสำหรับพระเจ้า และความรักสำหรับเพื่อนบ้านของเราไม่เคยมาแทนที่พระบัญญัติสิบประการ การกล่าวถึงความรัก และพระบัญญัติสิบประการแทนที่กันได้ เท่ากับเป็นการกล่าวอย่างโง่

เขลาว่า “ความรักที่เรามีต่อธรรมชาติจะทำลายกฎแห่ง “แรงดึงดูดของโลก” ให้หมดไป

ท่านเปาโลพรรณนาผลของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในรายชื่อ “คุณความดีอันงดงามแก่ประการ” นักศึกษาพระคัมภีร์คิดว่าคุณความดีแก่ประการนี้ หากนำมาแยกประเภทและผูกรวมกันจะได้สามกลุ่ม บางคนคิดว่าตัวเลข “สาม” ซึ่งไปยังพระเจ้าสามพระภาค คือพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ คนอื่นๆ คิดว่าเลข “สาม” ซึ่งไปยังวิธีที่เราควรนมัสการพระเจ้า การปฏิบัติต่อเพื่อนมนุษย์ และดูแลตัวเราเอง คนอื่นมองดูรายชื่อดังกล่าว และสรุปว่า “เป็นการพรรณนาถึงพระลักษณะอุปนิสัยของพระเยซู” แนวคิดแต่ละอย่างเหล่านี้เป็นสิ่งดี ทั้งนี้ท่านเปาโลชี้ให้เห็นว่า “ความรักเป็นคุณสมบัติยิ่งใหญ่ที่สุดในชีวิตของคริสเตียน”

ข้อเท็จจริงที่ท่านเปาโลเขียนว่า “ความรัก” เป็นอันดับแรกของ “คุณความดี” แก่ประการไม่ใช่เป็นสิ่งบังเอิญ ในกาลาเทีย 5:6, 13 ท่านเปาโลแสดงความสำคัญแห่งความรักในชีวิตของคริสเตียน และท่านรวมความรักเข้าในรายชื่อคุณความดีในพื้นที่อื่นด้วย (2 โครินธ์ 6:6; 1 ทิโมธี 4:12; 1 ทิโมธี 6:11; 2 ทิโมธี 2:22) “คุณความดี” ทั้งหมดท่านเปาโลรวมเข้าไว้ในรายชื่อของท่าน ซึ่งปรากฏให้เห็นในรายชื่อของผู้ไม่ใช่คริสเตียนด้วย ยกเว้นข้อเดียว และนั่นคือคุณความดีแห่งความรัก ซึ่งจะพบได้ในรายชื่อสำหรับคริสเตียนเท่านั้น ดังนั้นเราสามารถมองเห็นได้ว่า ความรักมีความพิเศษมากเพียงใด ไม่ใช่เป็นแค่ “คุณความดีอีกอย่างหนึ่งเท่านั้น” แต่เป็นคุณความดียิ่งใหญ่ที่สุดของทั้งมวล และเป็น “กุญแจ” ไขไปสู่คุณความดีอื่นๆ ทั้งหมด ความรักเป็นผลแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่สำคัญที่สุด (1 โครินธ์ 13:13; โรม 5:5) บางครั้งเป็นการยากที่จะแสดงความรัก แต่ความรักควรหล่อหลอมชีวิต ความคิด และความคิดและความรู้สึกของคริสเตียนทุกคน (ยอห์น 13:34, 35) ตลอดเวลา และทุกหนทุกแห่ง

การตายต่อตนเองถูกรวมเข้าไว้ในความรักต่อคนอื่น และรักพระเจ้าอย่างไร คุณสามารรถจะรักได้โดยปราศจากการตายต่อตนเองได้ไหม พระเยซูทรงสอนถึงความรักและการปฏิเสธตนเองอย่างไร

การสงครามระหว่างเนื้อหนัง และวิญญาณเร่าร้อนอยู่ในดวงใจของผู้เชื่อทุกคน แต่ชีวิตของคริสเตียนไม่จำเป็นต้องถูกควบคุมโดยความฟ่ายแพ้ ความล้มเหลวและความบาป

อ่านพระธรรมกาลาเทีย 5:16-26 สิ่งที่พระคัมภีร์เหล่านี้กล่าวว่าจะช่วยเราในการดำเนินชีวิตให้มีชัยชนะเหนือเนื้อหนังนั้นคืออะไร

กาลาเทีย 5:16-26 บรรจุ “คำกริยา” สำคัญ 5 ตัว คำกริยาเหล่านี้แสดงให้เห็นรูปแบบชีวิตที่พระวิญญาณเข้าควบคุม คำกริยาแรกคือ “เดิน” (ข้อ 16) ผู้เชื่อจำเป็นต้อง “เดิน” หรือดำเนินในพระวิญญาณ คำว่า “เดิน” มาจากคำภาษากรีกว่า “เพริพาทีโอ” ซึ่งหมายถึง “ที่จะเดินรอบๆ หรือที่จะติดตาม” รูปแบบของคำกริยา “ที่จะเดิน” ที่ท่านเปาโลใช้เป็น “ปัจจุบันกาล” นี้แสดงว่าท่านเปาโลไม่ได้หมายถึงการเดิน “เป็นครั้งเป็นคราว” หากท่านเปาโลหมายถึงการเดิน ที่เป็นประสบการณ์ประจำวัน และท่านเปาโลบัญชาเรา “ให้เดิน” ในพระวิญญาณ การเดินในพระวิญญาณเป็นสิ่งที่เราต้องตัดสินใจเลือกทุกวัน คำกริยาสำคัญตัวที่สองคือ “ที่จะนำ” (ข้อ 18) คำกริยาตัวนี้แสดงว่าเราจำเป็นต้องอนุญาตให้พระวิญญาณทรงนำเราไปยังที่ที่เราควรไป (อ่านโรม 8:14; 1 โครินธ์ 2:2 ด้วย) งานของเราไม่ใช่เส้นทางแต่เป็นการติดตาม

คำกริยาสำคัญสองตัวต่อมา ซึ่งปรากฏในกาลาเทีย 5:25 คำแรกคือ “จะมีชีวิต” โดย “การมีชีวิต” ท่านเปาโลชี้ไปยังการเกิดใหม่ในพระคริสต์ ประสบการณ์การบังเกิดใหม่จะต้องเกิดขึ้นทุกวัน เราดำรงอยู่โดยพระวิญญาณ ดังนั้นเราก็ต้องการ “ที่จะเดิน” โดยพระวิญญาณด้วย คำต้นฉบับที่แปลว่า “เดิน” แตกต่างกับข้อ 16 ตรงนี้ในภาษากรีกใช้คำว่า “สตอยเซโอ” (stoucheo) เป็นคำที่ใช้ในเรื่องของทหาร ซึ่งหมายถึง “ที่จะจัดแถวเป็นเส้นตรง” หรือ “ที่จะอยู่ในขณะพักแถว” หรือ “ที่จะเชื่อฟัง หรือเห็นพ้องกับบางสิ่ง” แนวคิดที่เปาโลพยายามจะสื่อคือ พระวิญญาณควรจะนำทางชีวิตของเราทุกวัน

คำกริยาที่ท่านเปาโลใช้ในข้อ 24 คือ “ที่จะตอกตะปู” ลงที่ไม้กางเขน แนวคิดนี้ทำให้ “ซ็อก” เล็กน้อย แต่เราต้องเลือกที่จะทำให้ความปรารถนาของเนื้อหนังตายลง จากนั้นจึงสามารถจะติดตามพระวิญญูณ แน่นนอน แนวคิดนี้เป็นคำกล่าวทำให้มองเห็นภาพเท่านั้น มันหมายถึงการตอกตะปูเนื้อหนังที่ไม้กางเขน โดยการเลี้ยงดูชีวิตฝ่ายจิตวิญญูณ และทำให้ความปรารถนาฝ่ายเนื้อหนังอดอาหาร

มีชัยชนะอะไรบ้างที่คุณจะได้รับตามพระสัญญาในพระคริสต์ และมีอะไรบ้างที่คุณต้องเปลี่ยนและทำการเลือกเพื่อจะได้รับตามพระสัญญานั้น

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

“การโจมตีของซาตานจะเพิ่มความรุนแรงขึ้น ขณะที่เราเข้าใกล้ฉากสุดท้ายของประวัติศาสตร์ ซาตานจะทำให้คริสเตียนทั้งปวงเชื่อในสิ่งต่างๆ ที่ไม่เป็นความจริง ซาตานพยายามวางกับดักพวกเขาให้ทำความบาป มันจะเข้าโจมตีที่ขึ้น คนที่หันเหจากแสงสว่าง และความจริงจะกลายเป็นคนใจแข็ง กระด้าง และปิดประตูใจให้กับการทรงนำของพระวิญญูณ พวกเขาจะทำการต่อต้านเหล่าผู้รักพระเจ้า และเชื่อฟังพระบัญญัติของพระเจ้าอย่างรุนแรง” (เอลเลน จี. ไวท์, *The SDA Bible Commentary*, เล่ม 6, หน้า 1111)

“พระวิญญูณบริสุทธิ์จะอัญเชิญพระคริสต์เข้ามาสถิตในดวงวิญญูณ เดียวนี้เรามองไม่เห็นพระคริสต์หรือสนทนากับพระองค์ซึ่งๆ หน้า แต่พระวิญญูณบริสุทธิ์อยู่ใกล้เราในสถานที่หนึ่ง และเช่นกันในที่อื่นๆ พระวิญญูณบริสุทธิ์จะทรงทำการภายในตัวเรา และผ่านทุกคนผู้ต้อนรับพระคริสต์ เหล่าผู้รับพระวิญญูณบริสุทธิ์และพระวิญญูณจะสถิตอยู่กับพวกเขา จะสำแดงให้เห็นผลของพระวิญญูณ ผลของพระวิญญูณรวมไปถึง ความรัก ความปลอบปลื้มใจ สันติสุข ความอดกลั้นใจ ความปราณี ความดี ความสัตย์ซื่อ ความอ่อนสุภาพ และการรู้จักบังคับตนเอง” (เอลเลน จี. ไวท์, *The SDA Bible Commentary*, เล่ม 6, หน้า 1112)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. ประโยคที่ว่า “ตอกตะปูตรึงความปรารถนาของเนื้อหนังที่ไม่-
กางเขน” หมายถึงอะไร เราจะทำได้อย่างไร เหตุใดท่านเปาโล
จึงใช้ถ้อยคำที่ทำให้มองเห็นภาพที่รุนแรงเช่นนั้น การตอกตะปู
ตรึงความปรารถนาฝ่ายเนื้อหนังที่ไม่กางเขน บอกให้ทราบว่
การทำสงครามต่อต้านตนเองยากยิ่งเพียงใด
2. ท่านเปาโลกล่าวว่าเราได้รับความรอดโดยความเชื่อ ไม่ใช่จาก
การงานและท่านพูดด้วยว่า เหล่าผู้ทำการของเนื้อหนังจะไม่ได้
อยู่ในอาณาจักรของพระเจ้า ก่อนอื่นถ้อยแถลงทั้งสองอาจดู
เหมือนไม่เห็นพ้องกัน แต่เหตุใดเมื่อพิจารณาดี ๆ ทั้งสองจึงสนับสนุน
ซึ่งกันและกัน
3. ปัญหาใหญ่ที่สุดที่คุณกำลังเผชิญอยู่ในการดำเนินชีวิตคริสเตียน
คืออะไร เหตุใดเราต้องจำไว้เสมอว่าความรอดของเราพึ่งพิงอยู่
กับสิ่งทั้งปวงที่พระเยซูได้ทรงทำเพื่อเรา

สรุป

สงครามที่เกิดขึ้นระหว่างความปรารถนาของเนื้อหนังกับความ
ปรารถนาของพระวิญญาณ กำลังต่อสู้อยู่ในชีวิตของผู้เชื่อทุกคน แต่
คริสเตียนไม่จำเป็นต้องพ่ายแพ้ พระเยซูทรงมีชัยชนะเหนือความบาป
และความตายแล้ว ดังนั้นชีวิตคริสเตียนสามารถเป็นชีวิตที่พระวิญญาณ
ทรงปกครองได้ และพระวิญญาณสามารถนำชีวิตคริสเตียนให้ได้รับของ
ประทานแห่งพระคุณทุกวัน ของประทานนี้จะช่วยให้เราได้ชัยชนะเหนือ
ความปรารถนาของเนื้อหนัง

บทที่ 13

ข่าวดีและคริสตจักร

The Good News And The Church

วันที่ 16 - 22 กันยายน 2017

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

กาลาเทีย 6:1-10; มัทธิว 18:15-17; 1 โครินธ์ 10:12;

โรม 15:1; ยอห์น 13:34; ลูคา 22:3

ข้อควรจำ

“เหตุฉะนั้นเมื่อเรามีโอกาส ให้เราทำดีต่อคนทั้งปวง และ
เฉพาะอย่างยิ่งต่อครอบครัวที่มีความเชื่อ” (กาลาเทีย
6:10)

เมื่อสิ้นสุดฤดูเก็บเกี่ยว เกษตรกรบางคนเลือกเก็บเอาผลผลิต
๖ ทางการเกษตรผลใหญ่ หรือผลงามที่สุด หรือถ้าเป็นชาวนาก็เอา
แปลงที่รวงใหญ่ที่สุดไปให้ครอบครัวของตนบริโภค ส่วนผลไม้อีกขนาดเล็ก
หรือเมล็ดจากต้นฝักไม่ค่อยงาม และข้าวจากแปลงที่รวงไม่ค่อยงามเก็บเอา
ไว้ทำพันธุ์สำหรับฤดูการเพาะปลูกต่อไป เมล็ดพันธุ์หรือต้นกล้าของต้นข้าว
งอกขึ้น ก็ใส่ปุ๋ยให้น้ำตามสมควรต่อไป แต่เมื่อฤดูเก็บเกี่ยวมาถึง แทนที่จะได้
ผลผลิตมากมายเหมือนปีที่ผ่านมา เกษตรกรเหล่านี้ก็ได้ผลผลิตลดน้อยลง
อย่างเห็นได้ชัด และนับจากปีนั้นเป็นต้นมา พวกเขาก็ได้เรียนรู้บทเรียนสำคัญ
ซึ่งเป็นกฎของชีวิต

“พวกเขาเรียนรู้ว่าพวกเขาไม่สามารถเก็บรักษาสิ่งที่ดีที่สุดสำหรับชีวิต
ของพวกเขา และใช้ส่วนที่เหลือเพื่อทำพันธุ์ กฎแห่งชีวิตพระเจ้าทรงสร้างไว้
ชัดเจน การเก็บเกี่ยวคือผลลัพธ์ของการเพาะปลูก การลงทุนเม็ด และเมล็ด
ที่ดีที่สุดจะให้ผลตอบแทนมหาศาล การลงทุนเล็กน้อยจะได้ผลเล็กน้อย”

“เรากำลังทำสิ่งที่เกษตรทะเล่านั้นทำ เราเอาสิ่งที่ใหญ่ให้ตัวเอง เอาเศษที่เหลือไป “เพาะปลูก” จากส่วนที่เราเลือก และเราคิดว่า “ความเห็นแก่ตัว” นี้จะนำรางวัลมาให้” (*International Student Fellowship Newsletter, มีนาคม 2007*)

ท่านเปาโลใช้กฎแห่งชีวิตเดียวกันนี้ในกาลาเทีย 6:1-10 ท่านกล่าวกับสมาชิกทั้งหลายว่า “แต่ถ้าท่านกัดและกินเนื้อกันและกัน จงระวังให้ดี เกรงว่าจะย่อยยับไปตามๆ กัน” แทนที่จะทำเช่นนั้นคริสตจักรจะต้องเป็นสถานที่ที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงนำให้เราให้ความสำคัญกับคนอื่นๆ ก่อนตัวเราเอง เราทั้งหลายรอดโดยสิ่งที่พระเยซูได้ทรงทำเพื่อเราบนกางเขน ข้อเท็จจริงนี้ควรช่วยเราไม่ให้รู้สึกหยิ่งหรือหลงตัวเอง และมันควรจะช่วยเราให้มีความอดทนอดกลั้นกับคนอื่นๆ มีใจเมตตากรุณา และรักพวกเขาด้วยน้ำใสจริงใจ

วันอาทิตย์

นำคนที่หลงหายกลับมาหาพระเจ้า (กาลาเทีย 6:1)

BRINGING THE FALLEN BACK TO GOD

อ่านพระธรรมกาลาเทีย 6:1; มัทธีว 18:15-17 ท่านเปาโล และพระเยซูกล่าวว่าคริสเตียนควรทำอะไรเมื่อผู้ที่มีความเชื่อทำผิด

เราจำเป็นต้องเข้าใจถึงสถานการณ์ที่เปาโลกล่าวถึงใน กาลาเทีย 6:1 คำแรกที่ช่วยเราให้เข้าใจคือคำว่า “จับ” หมายความว่า “จับและไม่อนุญาตให้บุคคลหรือสิ่งใดหลบหนีได้” เปาโลใช้คำว่า “จับ” ในสองลักษณะ **ประการแรก** คำนี้ชี้ไปยังสถานการณ์ซึ่งผู้เชื่อถูกจับขณะที่กำลังทำบางสิ่งผิดโดยผู้เชื่ออีกคนหนึ่งและ **ประการที่สอง** อาจหมายถึงการที่บุคคลหนึ่งถูกความบาปเข้าควบคุมไว้ (อ่าน สุภาษิต 5:22) ที่โดยปกติผู้เชื่อคนนั้นเลือกจะหลีกเลี่ยง

ท่านเปาโลเลือกถ้อยคำในกาลาเทียแสดงให้เห็นว่าท่านพูดถึงเกี่ยวกับความบาปที่ปกติบุคคลหนึ่งจะไม่ทำ คำว่า “ความบาป” มาจากภาษากรีกว่า “พาราพโทมา” (paraptoma) ซึ่งไม่ได้หมายถึง “ความบาป” ที่บุคคลหนึ่งจงใจทำ แต่เป็นความผิดพลาดหรือการสะดุด หรือการย่างก้าวไปในทิศทางผิด

โดยบังเอิญ หนึ่งท่านเปาโลฟังพูดเรื่องเกี่ยวกับ “การดำเนิน” ในพระวิญญาณแล้วก่อนหน้านั้น และแนวคิดของการดำเนินนี้ช่วยให้เราเข้าใจว่า ท่านเปาโลหมายถึงการก้าวหรือเดินสะดุดเข้าไปผิดทาง อย่างไรก็ตามการเดินไปผิดทางโดยบังเอิญหรือ เดินสะดุดเข้าไปในความบาป บุคคลนั้นไม่อาจใช้เป็นข้อแก้ตัวในการทำ ความบาปนั้นได้ อย่างไรก็ตามท่านเปาโลไม่ได้พูดเกี่ยวกับบุคคลที่มุ่งทำบาปโดยเจตนา และโดยเฉพาะอย่างยิ่งบุคคลที่ไม่รู้สึกเสียใจในสิ่งผิดที่พวกเขาได้ทำไป (1 โครินธ์ 5:1-5)

เราไม่ควรลงโทษ หรือวิพากษ์วิจารณ์ หรือหันหน้าหนีจากบุคคลที่เดินสะดุดเข้าไปในความบาป แทนที่จะทำเช่นนั้นเราควรนำเขาหรือพวกเขากลับมาหาพระเจ้า ในพระคัมภีร์ฉบับ NIRV (นิวอินเตอร์เนชันนัล รีไวส์ เวอร์ชัน) กล่าวว่าเราควร “แก้ไข” (correct) บุคคลนั้นให้ถูกต้อง คำว่า “แก้ไข” มาจากภาษากรีกว่า “คาตาร์ทิโซ” (katartizo) หมายถึง “ที่จะปะ, ซูน, ซ่อม” หรือ “นำกลับมาให้เรียบร้อย” ในพระคัมภีร์ใหม่ (มัทธิว 4:21) ใช้คำว่า “ซูน” “ยอห์นน้องชายของเขากำลัง “ซูน” อยู่นอยู่ในเรือ” คำนี้ในภาษากรีกถูกใช้ในทางการแพทย์ด้วยเช่น “การจัด” กระดูกที่หักให้เข้าที่ เราไม่ควรหันหน้าหนีจากผู้ล้มลงและขาข้างหนึ่งของเขากหัก และเราไม่ควรหันเหจากพี่น้องชายหญิงในพระคริสต์ ผู้เดินสะดุดและล้มลง ซึ่งจะว่าไปเราทั้งหลายต่างเป็นเพื่อนร่วมเดินทางบนถนนสู่อาณาจักรของพระเจ้า

บ่อยครั้งเราต่างทำความผิดบาปจากการพูด “ไม่ดี” เกี่ยวกับบุคคลที่เราโกรธ หรือปล่อยให้ความโกรธไหม้สุ่มอยู่ในอก หรือแม้แต่วางแผนแก้แค้น แทนที่จะทำหรือคิดขมขื่น ให้เราปฏิบัติตามคำสอนของพระเยซูใน มัทธิว 18:15-17 เหตุใดเราจึงทำในสิ่งตรงกันข้ามในบางครั้ง

วันจันทร์
จงระมัดระวังอย่าล้มลงสู่ความบาป
(กาลาเทีย 10:12)
BE CAREFUL NOT TO FALL INTO SIN

นาธาน จึงทูลดาวิดว่า “ฝ่าพระบาทนั้นแหละคือชายคนนั้น”
(2 ซามูเอล 12:7)

ท่านเปาโลเตือนเราใน กาลาเทีย 6:1-10 ให้ปกป้องชีวิตของเราเอง เพื่อหลีกเลี่ยงการตกลงไปในความบาป การเตือนนี้เป็นเรื่องจริงจัง ถ้อยคำที่ท่านเปาโลใช้ในการเตือนแสดงให้เห็นความห่วงใยลึกซึ้งของท่าน ถ้อยคำนี้แปลว่า “ระมัดระวัง” หมายถึง “ที่จะมองอย่างระมัดระวัง” หรือ “ที่จะให้ความสนใจต่อ” (อ่านโรม 16:17; พิลิปปี 2:4) ดังนั้นท่านเปาโลกำลังพูดว่า “จงเฝ้าระวัง หากไม่ความบาปจะไหลหล่นมาทำให้คุณประหลาดใจ” ท่านเปาโลเปลี่ยนจากการพูดว่า “พี่น้องชายหญิง” ในตอนแรกของข้อพระคัมภีร์ มาเป็นการใช้ “ท่าน” (หมายถึงบุคคลเดียว) ในตอนท้ายของข้อพระคัมภีร์ การเปลี่ยนสรรพนามนี้หมายความว่า การเตือนของท่านเปาโลหมายถึงการเตือนบุคคลแต่ละคนในคริสตจักร

ที่ท่านเปาโลไม่ได้บอกชื่อของการทดลองที่ท่านเตือนเหล่าผู้เชื่อ อาจเป็นเพราะไม่มีความบาปเจาะจงในจิตใจ แม้ว่าท่านอาจชี้ให้เห็นอันตรายของการตกลงสู่ความบาปอย่างเดิม ที่พวกเขาพยายามช่วยให้คนตกในความบาปให้หันหนี ไม่ว่าจะเป็ความบาปในเรื่องอะไร ในเวลาเดียวกัน ถ้อยคำของท่านเปาโลใน กาลาเทีย 5:26 ก็กล่าวถึงเรื่อง “ความหยิ่ง” ท่านเปาโลเตือนผู้เชื่อเหล่านั้นว่า ไม่ควรรู้สึกว่บางครั้งพวกเขาดีกว่าบุคคลที่พวกเขา นำกลับมาหาพระเจ้า

อ่านคำเตือนเรื่องต่อต้านความหยิ่งใน 1 โครินธ์ 10:12; มัทธิว 26:34 และ 2 ซามูเอล 12:1-7 เหตุใดท่านเปาโลจึงต้องการเตือนชาวกาลาเทียที่มีความรู้สึกว่พวกเขามีสถานะด้านจิตวิญญาณดีกว่าคนอื่น ๆ

ความหยิ่งเป็นอันตรายยิ่งใหญ่ที่สุดอย่างหนึ่งต่อการดำเนินชีวิตคริสเตียน อย่างไรก็ตาม “ความหยิ่ง” ทำให้เราคิดว่าเราจะปกป้องตัวเองจากการตกลงสู่ความบาปบางประเภท ความจริงมีว่า เราทั้งปวงเป็นคนที่ล้มลง เราเกิดมาพร้อมกับความต้องการที่จะทำในสิ่งที่ตรงกันข้ามกับที่พระเจ้าต้องการให้เราทำ เราต้องอยู่ภายใต้ไต่อำนาจพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้า พระองค์จะรักษาเราจากสิ่งที่มีดี มิฉะนั้นเราอาจล้มลงสู่ความบาปใดความบาปหนึ่งก็ได้ ขึ้นอยู่กับสถานการณ์ ดังนั้นจงจำไว้ว่าเราเป็นคนบาปที่ช่วยตัวเอง

ไม่ได้ถ้าปราศจากพระคริสต์ เพื่อพระองค์จะช่วยให้เราไม่ให้เราารู้สึกลำพองใจ และจะทรงช่วยให้เรารู้สึกยกโทษให้ผู้อื่นที่ได้ทำผิด

คุณเคยวิพากษ์วิจารณ์คนอื่น ๆ ก็ครั้ง (แม้แต่คิดในใจ) เพื่อทำบาปที่วันหนึ่งคุณได้พบว่าตนกำลังทำอยู่

วันอังคาร

การรับภาระหนัก (กาลาเทีย 6:2-5) CARRYING HEAVY LOADS

อ่านพระธรรมกาลาเทีย 6:2-5 จากข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ มีอะไรอีกที่เปาโลบอกให้ผู้เชื่อทำ อ่านโรม 15:1 และมัทธิว 7:12 ด้วย

คำว่า “ภาระ” ในกาลาเทีย 6:2 มาจากภาษากรีกว่า “บารอส” หมายถึง “ภาระหนัก” ที่บางคนต้องแบกเดินไปบนเส้นทางไกล ต่อมาคำว่า “บารอส” หมายถึงความยากลำบาก ยกตัวอย่างเช่น อาจหมายถึงการทำงานกลางแจ้งตลอดวันในวันแดดร้อน (มัทธิว 20:12) ท่านเปาโลบอกเราให้ “จงช่วยรับภาระของกันและกัน” (กาลาเทีย 6:2) คำสั่งนี้รวมไปถึงการมีความกรุณาต่อผู้คนที่เมื่อพวกเขาล้มลง แต่แนวคิดของท่านเปาโลในการรับภาระมีความหมายมากกว่านั้น ข้อเท็จจริงคือคำแนะนำของท่านเปาโลแสดงให้เห็นความจริงฝ่ายวิญญาณจิตสองสามประการเกี่ยวกับชีวิตคริสเตียนให้เรามองไปยังภาระเหล่านี้

ประการแรก เหมือนอย่าง ทีโมธี จอร์จ ตั้งข้อสังเกตว่า “คริสเตียนทั้งมวลแบกภาระหนัก” บางคนแบกภาระหนักที่มาจากการล้มลงในความบาปสำหรับคนอื่น ๆ ภาระหนักของพวกเขาอาจหมายถึง “การเจ็บป่วยของร่างกายหรือจิตใจ” หรือบางทีอาจเป็นความทุกข์ยากของครอบครัว ตกงาน หรือไม่มีงานทำ ถูกโจมตีโดยพญามารหรือสิ่งอื่นใด แต่ไม่มีคริสเตียนคนใดที่เป็นอิสระจากภาระหนัก” (*Timothy George, Galatians, หน้า 413*)

ประการที่สอง พระเจ้าไม่ทรงให้เราแบกภาระของเราตามลำพังบ่อยครั้งที่เราทำได้ดีเรื่องการช่วยคนอื่น แต่ทำได้ไม่ดีเรื่องการให้คนอื่นช่วยเรา ท่านเปาโลกล่าวต่อต้านความทะนงตนเช่นนั้น (กาลาเทีย 6:3)

ดวงใจที่ยิ่งถือดีจะปฏิเสธที่จะยอมรับว่าเขามีความต้องการให้ใครช่วย หรือถ้าบอกคนอื่นช่วย เท่ากับว่า “เขาเป็นคนอ่อนแอ” และถ้าเป็นเช่นนี้เท่ากับเขาได้ปล้นคนอื่น ๆ จากงานที่พระเจ้าทรงประทานให้พวกเขาทำการรับใช้

ประการสุดท้าย พระเจ้าทรงขอเราให้ช่วยแบกภาระของคนอื่น และผ่านความกรุณาของเราที่มีต่อคนอื่นนั้น ความรักและการบรรเทาของพระเจ้า ถูกสำแดงออก ท่านเปาโลยกตัวอย่างของความกรุณาใน 2 โครินธ์ 7:6 พระคัมภีร์ข้อนี้แสดงให้เห็นว่า พระเจ้าทรงให้การหนุนใจท่านเปาโลผ่านเพื่อน ๆ ของท่านซึ่งรวมไปถึงชาวดีที่เพื่อน ๆ นำมาเล่าหนุนน้ำใจท่าน

“มิตรภาพเป็นส่วนหนึ่งในแผนการของพระเจ้าสำหรับประชากรของพระองค์ ในมิตรภาพ เราได้ช่วยแบกภาระซึ่งกันและกัน” (*John R.W. Stott, The Message of Galatians, หน้า 158*)

มีอะไรยังเราจากการขอความช่วยเหลือจากคนอื่น เป็นดวงใจที่ยิ่งใช่ใหม่ หรือเป็นความรู้สึกอายที่จะขอให้ใครช่วย หรือไม่อาจไว้วางใจใคร หรือคุณรู้สึกว่าคุณไม่ต้องการความช่วยเหลือใดๆ ทำไมไม่มองหาคนที่คุณวางใจได้ แล้วขอให้เขาช่วยแบกภาระของคุณ

พุทธ

พระบัญญัติของพระคริสต์ (กาลาเทีย 6:2-5)

THE LAW OF CHRIST

อ่านพระธรรมกาลาเทีย 5:14; กาลาเทีย 6:2; ยอห์น 13:34 และมัทธิว 22:34-40 ท่านเปาโลเชื่อมโยงการแบกภาระหนักฝ่ายจิต วิทยุญาณกับการถือรักษาพระบัญญัติของพระคริสต์ คำว่า “พระบัญญัติของพระคริสต์” นั้นท่านหมายถึงอะไร กาลาเทีย 6:2 (NIRV)

ท่านเปาโลใช้คำว่า “พระบัญญัติของพระคริสต์” ถ้อยคำนี้ในภาษากรีก คือ “ton nomon tou Christou” นักศึกษาพระคัมภีร์ได้สรุปความหมายที่เป็นไปได้หลายอย่าง ความคิดบางประการของพวกเขาเป็นสิ่งผิด เช่น บางคนเชื่อว่านี่หมายความว่าพระบัญญัติที่พระเจ้าทรงประทานให้บนภูเขาซีนาย ถูกแทนที่ด้วยพระบัญญัติอื่น และพระบัญญัติที่มาแทนที่นั้นคือพระบัญญัติ

ของพระคริสต์ บ้างก็บอกว่าข้อบัญญัติที่กล่าวถึงนี้เป็นเพียงแค่กฎเกณฑ์ชุดหนึ่ง (อ่านโรม 7:21) ดังนั้นคนที่แบกภาระของคนอื่นก็ติดตามตัวอย่างของพระคริสต์ มีความจริงบางอย่างอยู่ในตัวอย่างสุดท้าย

แต่ข้อพระคัมภีร์แวลลอมถ้อยคำนี้ ซึ่งมีความละม้ายกับถ้อยคำในกาลาเทีย 5:14 ได้แสดงให้เห็นสิ่งอื่นบางสิ่ง พวกเขาแสดงให้เห็นการถวายเกียรติบัญญัติของพระคริสต์ หมายถึงการเชื่อฟังพระบัญญัติของพระองค์ผ่านทางความรัก ท่านเปาโลได้แสดงให้เห็นก่อนหน้านี้แล้วในจดหมายฝากของท่านว่า พระบัญญัติของพระองค์ไม่ถูกทำลายโดยการเสด็จมาของพระคริสต์ ตรงกันข้ามพระบัญญัติของพระเจ้ายังคงมีบทบาทสำคัญในชีวิตคริสเตียน พระเยซูทรงสอนเรื่องความสำคัญของพระบัญญัติระหว่างทรงดำเนินพันธกิจของพระองค์บนโลก พระองค์ทรงปฏิบัติความจริงนี้ตลอดพระชนม์ชีพของพระองค์ และแม้แต่ตอนพระองค์ทรงสิ้นพระชนม์ ดังนั้นเราต้องช่วยแบกภาระของคนอื่น เช่นนั้นเท่ากับเราได้ติดตามรอยพระบาทของพระเยซู และได้ถือรักษาพระบัญญัติแห่งความรักไว้

เราพบว่าดูเหมือนมีความไม่สอดคล้องระหว่างกาลาเทีย 6:2 และกาลาเทีย 6:5 แต่ปัญหานี้แก้ไขได้ง่าย ทำได้อย่างไร โดยการตระหนักว่าท่านเปาโลกำลังใช้ถ้อยคำสองชุดเพื่อพรรณนาถึงสองสถานการณ์ที่แตกต่าง เราได้เห็นถ้อยคำสำหรับ “ภาระ” ในข้อ 2 คือ “บารอส” ซึ่งหมายถึงภาระหนักจะต้องแบกหรือหามไปทางไกล ข้อ 5 ท่านเปาโลใช้คำว่า “ฟลอร์ชัน” (phortion) ถ้อยคำนี้สามารถหมายถึง “เรือบรรทุกสินค้า” หรือ “เป้หลัง” (backpacks) ของนักท่องเที่ยว หรืออาหาร หรือแม้แต่เด็กทารกในครรภ์มารดาที่ยังไม่คลอด ตัวอย่างนี้แสดงให้เห็นว่า ยังมีภาระบางประการที่ไม่มีมนุษย์คนใดสามารถทำเพื่อเรา ยกตัวอย่างเช่น ไม่มีใครสามารถแบกรับภาระของความรู้สึกผิด ความทุกข์ยาก หรือความตาย แทนคนอื่นได้ เราจะต้องพึ่งพิงในพระเจ้าเท่านั้น เพื่อขอความช่วยเหลือในสิ่งเหล่านั้น

เหตุใดคุณจึงต้องขอองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงช่วยในบางสิ่งที่คุณไม่อาจแบกรับได้ คุณสามารถเรียนรู้ที่จะทำสิ่งนั้นได้อย่างไร

ในกาลาเทีย 6:7 ท่านเปาโลกล่าวว่า “อย่าหลงเลย ท่านจะหลอกลวงพระเจ้าไม่ได้” คำว่า “อย่าหลงเลย” (ฉลาดกว่า, หลอกผ่านไปได้) ภาษากรีกคือ “mukterizo” หมายความว่า การใช้มือจับจุมูกแล้วกล่าวสบประมาทบุคคลนั้น ในพระคัมภีร์เดิม บ่อยครั้งใช้คำนี้พรรณนาถึงผู้เผยพระวจนะของพระเจ้าหลายคนถูกปฏิบัติเช่นนั้น (1 พงศาวดาร 36:16; เยเรมีย์ 20:7) มีครั้งหนึ่งแม้แต่ประชากรของพระเจ้า... “เขาทั้งหลายเอากิ่งไม้มาแตะจมูกของเรา” (เอเศเคียล 8:17)

จุดของท่านเปาโลคือประชากรอาจไม่สนใจ (ละเลย ไม่รับรู้) พระเจ้า พวกเขาอาจละเมิดพระบัญญัติของพระองค์ แต่พวกเขาไม่อาจ “หลอกลวง” พระเจ้าได้ ในที่สุดแล้วพวกเขาจะต้องจ่ายราคาสำหรับสิ่งผิดที่พวกเขาเลือกที่จะทำ

ท่านเปาโลหมายความว่าอะไรในกาลาเทีย 6:8 คุณสามารถพบบุคคลในพระคัมภีร์ว่าใคร “หว่าน” ความบาปในเนื้อหนังหรือ “หว่าน” ความดีในฝ่ายวิญญาณ (ยกตัวอย่าง อ่าน กิจการฯ 5:1-5; ลูกา 22:3; ดาเนียล 1:8 และ มัทธีว 4:1)

ถ้อยคำที่ทำให้มองเห็นภาพของท่านเปาโลเกี่ยวกับ “การหว่าน” และ “การเก็บเกี่ยว” พืชผลไม่ใช่เรื่องพิเศษ แต่เป็นสิ่งสำคัญที่เกิดขึ้นจริงตามที่ท่านยกขึ้นมากล่าว ท่านเคยใช้ถ้อยคำก่อนหน้านี้เพื่อดึงดูดความสนใจเกี่ยวกับสิ่งที่อยู่ฝ่าย “เนื้อหนัง” และ “วิญญาณ” เจมส์ ดี. จี. ดันน์ช่วยอธิบายความหมายถ้อยคำที่ทำให้มองเห็นภาพของท่านเปาโล กล่าวว่า “เรามีอิสระที่จะเลือก แต่เราไม่มีอิสระที่จะเลือกผลลัพธ์จากการเลือกของเรา” (Galatians, หน้า 330)

บ่อยครั้งพระเจ้าไม่ทรงปล่อยให้เราเป็นอิสระจากผลลัพธ์ของความบาปบนโลกนี้ แต่เราไม่ควรสูญเสียความหวัง เราสามารถมีความสุขที่พระเจ้าทรง

ให้อภัยความบาปของเรา และรับเราเป็นบุตรบุญธรรมของพระองค์ เราควรรับโอกาสแห่งความได้เปรียบที่วางไว้ต่อหน้าเรา ก่อนที่เราจะทำในสิ่งเหล่านั้นคือการนำคนอื่น ๆ มาหาพระเจ้า

พระธรรมกาลาเทีย 6:10 แสดงให้เห็นว่า “หลักจริยธรรม” ของคริสเตียนมีสองส่วน หลักจริยธรรมคือ การศึกษาสิ่งที่ “ถูกและผิด” ที่จะประพฤติตาม **ส่วนแรก** เกี่ยวข้องกับความรับผิดชอบของเราซึ่งมีต่อโลกในวงกว้าง: เพื่อเราจะสามารถทำดีกับทุกคน ดังนั้นให้เราทำแต่ความดี แต่**ส่วนที่สอง** มีความเจาะจงมากขึ้น ให้เราทั้งหลายใช้ความพยายามมากขึ้นที่จะทำสิ่งดีให้กับครอบครัวแห่งความเชื่อ ท่านเปาโลวางพื้นฐานการเชิญชวนให้เราทำสิ่งดีแก่คนอื่น ๆ จากข้อเท็จจริงที่ว่า ผู้คนทั้งปวงในทุกหนทุกแห่งถูกสร้างตามพระฉายาของพระเจ้า ดังนั้นแต่ละคนมีค่าในสายพระเนตรของพระองค์ แต่บางครั้งคริสเตียนลืมข้อเท็จจริงนี้ เพราะฉะนั้นพวกเขาจึงปฏิบัติต่อผู้คนไม่ดีเลย เพียงแค่เขาหรือพวกเขาแตกต่างจากพวกของตนเอง” (*Timothy George, Galatians, หน้า 427, 428*)

คุณกำลังหว่านทั้งสิ่งที่ดีหรือเลว จงมองดูชีวิตของคุณว่า คุณกำลังจะเก็บเกี่ยวผลประเภทใด

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

“พระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้าประทานให้จิตใจมีอำนาจเหนือความชั่วร้าย มีอะไรทำให้บางคนปฏิเสธที่จะรับการช่วยเหลือจากพระวิญญาณ เมื่อถึงเวลาเก็บเกี่ยวพวกเขาจึงเก็บเกี่ยวผลแห่งความบาป และพระวิญญาณบริสุทธิ์จะมีน้ำหนักน้อยลงที่จะหยุดพวกเขาจากการหว่านเมล็ดพืชแห่งการไม่เชื่อฟัง คำเตือนของพระองค์จะมีพลังอำนาจจูงใจน้อยลงสำหรับจิตใจของพวกเขา หลังจากช่วงเวลาผ่านไป พวกเขาจะสูญเสียความเกรงกลัวพระเจ้า พวกเขาจะหว่านเมล็ดแห่งความบาป และเก็บรวบรวมความตาย การเก็บเกี่ยวเมล็ดแห่งความบาปที่พวกเขาได้หว่านซึ่งกำลังสุกเหลือง พวกเขาไม่มีความยำเกรงต่อพระบัญญัติของพระเจ้า ผลลัพธ์ที่เกิดขึ้น ดวงใจที่ทำด้วย

เนื้อหนังจะแข็งกระด้างดุจก้อนหิน ดวงใจของคนทั้งหลายที่หันเหจากความจริงจะแสดงให้เห็นว่าความชั่วร้ายเข้ามายึดครองมากเพียงใด ในช่วงวันก่อนน้ำท่วมโลก มนุษย์ทั้งหลายหว่านพืชแห่งความชั่วร้าย โลกเต็มไปด้วยอาชญากรรม การใช้อำนาจรุนแรง

“คนทั้งปวงควรฉลาดเท่าทัน และทราบว่าดวงวิญญาณจะถูกทำลายลงอย่างไร พระเจ้าทรงประทานแสงสว่างเพียงพอ และพิสูจน์แล้วว่าพระองค์กำลังทรงช่วยเราให้ตระหนักว่าอะไรถูก อะไรผิด แต่พระเจ้าไม่ทรงบังคับเราให้รับเอาความจริง พระองค์ให้สิทธิ์เราเลือกสิ่งดี หรือเลวด้วยตัวเอง สมมติว่าบุคคลหนึ่งละทิ้งแสงสว่างของพระเจ้า และเลือกสิ่งเลว จากนั้นเขาหรือเธอจะเลือกสิ่งเลวร้ายมากขึ้นในครั้งที่สอง และครั้งที่สาม แต่ละครึ่งจะง่ายกว่าเดิม เมื่อเขาถอยออกห่างจากพระเจ้าและไปยืนพากเดียวกับซาตาน เส้นทางที่พวกเขาเดินไปจะทำให้เขาหรือเธอเชื่อว่า “ความเท็จคือความจริง” เป็นการหันหน้าหนีจากการเก็บเกี่ยวอันอุดมของพระเจ้า ไปก้มหน้าเก็บเกี่ยวผลผลิตอันน่าสะพรึงกลัวแทน” (เอลเลน จี. ไวท์, *The SDA Bible Commentary*, เล่ม 6, หน้า 1112)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. สมมติว่าเพื่อนแห่งความเชื่อล้มลงในความบาป สวรรค์จะมีความยินดียิ่ง ที่เราจะนำเขาหรือเธอกลับมาหาพระเจ้า ในการนำเขาหรือเธอกลับมา ความผิดพลาดมีผลกระทบต่อขั้นตอนของการนำเขาหรือเธอกลับมาหาพระเจ้าอย่างไร และการนำเขาหรือเธอกลับมาหมายความว่าทุกสิ่งทุกอย่างจะเป็นเหมือนเดิมหรือไม่...อธิบาย
2. มีภาระบางอย่างที่ผู้เชื่อจะต้องแบกเดินไปด้วยตนเอง (กาลาเทีย 6:5) ดังนั้นพี่น้องแห่งความเชื่อจะตัดสินใจอย่างไร ถ้าเขาหรือเธอพยายามจะช่วยแบ่งเบาภาระของใครบางคน
3. คริสตจักรหรือโบสถ์ท้องถิ่นของคุณดำเนินการตามคำแนะนำของท่านเปาโลในกาลาเทีย บทที่ 6 ได้ดีเพียงใด คุณสามารถจะทำให้เกิดความแตกต่างขึ้นได้อย่างไร

สรุป

การที่ผู้เชื่อมีวิญญูณละม้ายกับพระคริสต์ในคริสตจักรเป็นเครื่องหมายว่าพระเจ้าทรงสถิตอยู่กับประชากรของพระองค์ พระวิญญูณของพระเจ้าสามารถมองเห็นได้จากวิธีที่เราให้อภัยแก่เหล่าพี่น้องที่ทำความบาป และนำเขาหรือพวกเขากลับมาหาพระเจ้า พระวิญญูณจะสำแดงให้ประจักษ์ถึงวิธีที่เราให้การช่วยเหลือซึ่งกันและกันในช่วงเวลาแห่งความยากลำบาก ผู้คนจะมองเห็นพระลักษณะของพระคริสต์ท่ามกลางพวกเรา เช่นความรัก ความเมตตา การให้อภัย และความจริงใจซึ่งเราแสดงออกต่อกันและกัน และบุคคลที่ยังไม่รับเชื่อ

บทที่ 14

การอวดเรื่องกางเขนของพระเยซู

Bragging About The Cross Of Jesus

วันที่ 23 – 29 กันยายน 2017

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

กาลาเทีย 6:11-18; โรม 6:1-6; โรม 12:1-8;

2 โครินธ์ 4:10; 2 โครินธ์ 5:17; 2 โครินธ์ 11:23-29

ข้อควรจำ

“แต่ข้าพเจ้าไม่ต้องการอวด นอกจากเรื่องกางเขนของพระเยซูคริสต์เจ้าของเรา ซึ่งโดยกางเขนนั้นโลกตรึงไว้แล้วจากข้าพเจ้า และข้าพเจ้าก็ตรึงไว้แล้วจากโลก”
(กาลาเทีย 6:14)

ท่านเปาโลเขียนจดหมายฝากด้วยความรู้สึกรุนแรง อย่างเดียวกับผู้เผยพระวจนะสมัยพระคัมภีร์เดิม ผู้เผยพระวจนะคือผู้สื่อข่าวพิเศษที่พระเจ้าทรงส่งมายังประชากรของพระองค์ อย่างเช่นผู้เผยพระวจนะเอลียาห์ เยเรมีย์ และโฮเซยา ท่านเหล่านี้ขอรับรองประชากรของพระเจ้าให้หันหน้าหนีจากความบาป และความคิดผิดๆ ของพวกเขา ท่านเปาโลเขียนจดหมายฝากในวันและยุคของท่านส่งให้กับประชากรของพระเจ้าซึ่งอยู่ในช่วงเวลาเดียวกับท่าน

เป็นความจริง สถานการณ์ของท่านเยเรมีย์ได้จัดการกับปัญหาที่อาจแตกต่างกันมากกับสมัยของท่านเปาโล แต่ถ้อยคำของท่านเยเรมีย์ที่เขียนถึงชาวยูดาห์ในเวลานั้น อาจนำมาใช้กับผู้เชื่อชาวกาลาเทียได้ง่าย ยกตัวอย่างเช่นท่านได้เขียนว่า “พระเจ้าตรัสดังนี้ว่า “อย่าให้ผู้มีปัญญาอวดในสติปัญญาของตน อย่าให้ชายฉกรรจ์อวดในความเข้มแข็งของตน อย่าให้คนมั่งมีอวดใน

ความมั่งคั่งของตน แต่ให้ผู้รอด อดในสิ่งนี้ คือในการที่เขาเข้าใจ และรู้จักเรา ว่าเราคือพระเจ้า ทรงสำแดงความรักมั่นคง ความยุติธรรม และความชอบธรรม ในโลก เพราะว่าเราพอใจในสิ่งเหล่านี้ พระเจ้าตรัสดังนี้แหละ” (เยเรมีย์ 9:23, 24)

ต่อหน้าไม้กางเขนของพระเยซู ความยิ่งใหญ่ของเราไม่มีอะไร และไม้กางเขนอยู่กลางดวงใจจดหมายฝากของท่านเปาโล ผู้ได้เขียนถึงฝูงแกะของพระเจ้าในเมืองกาลาเทีย ซึ่งได้หลงออกห่างจากความจริง

วันอาทิตย์

ด้วยมือของท่านเปาโลเอง (กาลาเทีย 6:11-18)

PAUL'S OWN HAND

ข้อความตอนจบในพระธรรมกาลาเทีย 6:11-18 มีความเหมือนหรือแตกต่างจากข้อความตอนจบในจดหมายฝากฉบับอื่นๆ ของเปาโล (ยกตัวอย่าง พระธรรมโรม; 1 และ 2 โครินธ์; เอเฟซัส; ฟิลิปปี; โคลโลสี; 1 และ 2 เธสะโลนิกา)

ถ้อยคำสุดท้ายไม่ค่อยจะเป็นอย่างเดียวกันเสมอไปในจดหมายฝากฉบับต่างๆ ของท่าน แต่มีบางสิ่งคือ: (1) ท่านเปาโลกล่าวทักทายบางคนด้วยการเอ่ยชื่อ (2) ท่านกล่าวเชิญชวนสุดท้ายหรือขอร้องผู้อ่านของท่านให้ทำบางสิ่ง (3) ท่านเปาโลลงลายมือชื่อ และ (4) ท่านปิดจดหมายฝากด้วยการกล่าวอวยพรเป็นพิเศษ ทั้งสี่ส่วนนี้ปรากฏในจดหมายฝากส่วนมากของท่านเปาโล แต่ในฉบับที่เขียนถึงชาวกาลาเทียมีสองสิ่งสำคัญที่แตกต่าง

ประการแรก พระธรรมกาลาเทียขาดถ้อยคำทักทายเป็นการส่วนตัว เพราะเหตุใด เราได้เรียนรู้ตอนเริ่มต้นของไตรมาสนี้แล้วว่า ถ้อยคำแห่งการขอบคุณก็หายไปจากจดหมายฉบับนี้ด้วย ที่จริงสองส่วนในจดหมายฝากที่หายไปจากกาลาเทีย อาจชี้ให้เห็นความสัมพันธ์อันยากลำบากระหว่างท่านเปาโลและชาวกาลาเทีย แต่ท่านเปาโลยังมีความสุขภาพ แม้ความเป็นมิตรจะลดหย่อนลง

ประการที่สอง เราต้องจำไว้ว่าท่านเปาโลไม่ได้เขียนจดหมายฝากเอง แต่ท่านบอกถ้อยคำแก่ “เทอร์ทัส” ซึ่งทำหน้าที่เป็นอาลักษณ์ (scribe) เป็นผู้เขียน (โรม 16:22) เมื่ออาลักษณ์เขียนตามคำบอกเสร็จ ท่านเปาโลจะจับ

ปากกาขึ้นมา แล้วเขียนข้อความสั้นๆ ในตอนจบ แต่จดหมายฝากเขียนถึง ชาวกาลาเทียมีความแตกต่างกัน ท่านเปาโลขอปากกาจากเสมียนของท่าน แล้วเขียนลงไปว่า “คำแสดงความนับถือนี้เป็นลายมือของข้าพเจ้า... เปาโล” (1 โครินธ์ 16:21) ทั้งนี้เพราะว่าท่านมีความห่วงใยกับสิ่งที่ได้เกิดขึ้นในกาลาเทีย ท่านไม่อาจวางปากกาลง จนกว่าท่านจะได้ขอร้องชาวกาลาเทียอีกครั้งหนึ่งให้หันหนีจากวิถีที่โง่เขลาของพวกเขา

หนึ่งในกาลาเทีย 6:11 ท่านเปาโลกล่าวว่า “ท่านจงสังเกตดูตัวอักษรที่ข้าพเจ้าเขียนถึงท่านด้วยมือของข้าพเจ้าเองว่าตัวโตเพียงใด” บางคนคิดว่ามือของท่านเปาโลพิการจากการถูกเขียนตี พวกเขาคิดว่ามือของท่านเปาโลบิดเบี้ยวไปจากการเย็บเดินทัพชาย ท่านเปาโลจึงไม่อาจเขียนหนังสือขนาดปกติได้ แต่ยังมีบางคนตั้งข้อสังเกตว่าท่านเปาโลอาจมีสายตาไม่ดี จึงต้องเขียนหนังสือตัวโตๆ ความคิดเห็นเหล่านี้อาจเป็นจริง แต่ดูเหมือนว่าจริงๆ แล้ว ท่านเปาโลเขียนหนังสือตัวโตๆ เพื่อการเน้นให้ผู้อ่านเห็นว่า สิ่งที่ท่านเขียนเป็นสิ่งร้ายแรง ท่านอยากให้ผู้อ่านถือเป็นเรื่องสำคัญ เราทั้งหลายทำอย่างเดียวกันเมื่อต้องการเน้นในจุดใด ยกตัวอย่างเช่น เราอาจขีดเส้นใต้ตัวหนังสือ หรือประโยคที่เป็นจุดสำคัญ หรือถ้าเป็นการพิมพ์เราพิมพ์ด้วย “อักษรตัวเอียง” (*italics*) หรือถ้าเป็นภาษาอังกฤษก็พิมพ์ด้วยตัวพิมพ์ใหญ่ (CAPITAL LETTERS) ไม่ว่าจะเป็นเหตุผลใด ท่านเปาโลต้องการผู้อ่านของท่านให้ความสนใจ ให้ความระมัดระวังในคำเตือน ในคำแนะนำหรือคำกล่าวของท่าน

วันจันทร์

การคุยอวดเกี่ยวกับพลังของเราเอง

(กาลาเทีย 6:12, 13)

BRAGGING ABOUT OUR OWN STRENGTH

“ท่านเปาโลกำลังพูดอะไร ในพระธรรมกาลาเทีย 6:12, 13)

ท่านเปาโลให้เบาะแสเกี่ยวกับเหตุผลเบื้องหลังการโจมตีจากศัตรูของท่าน ในกาลาเทีย 1:7 แต่ถ้อยคำของท่านในกาลาเทีย 6:12, 13 กล่าวว่า พวกศัตรูทำไปทั้งหมดเพื่อพวกเขาเอง ท่านกล่าวว่า พวกเขาเป็น “คนที่ปรารถนาได้หน้าตามเนื้อหนัง” คำว่า “ปรารถนาได้หน้า” ในภาษากรีก

หมายความว่า “ได้หน้าได้ตา” คำว่า “หน้า” เป็นอย่างเดียวกับคำในภาษากรีกว่า “หน้ากากของนักแสดง” คำนี้ถูกใช้เพื่อทำให้มองเห็นภาพ “หน้าตาที่นักแสดงสวมบทบาทในการแสดง” ดังนั้นท่านเปาโลกำลังพูดว่าเหล่าผู้โจมตีท่านกำลังแสดงบทบาทของนักแสดง เพื่อหวังให้ผู้คนรู้สึกชื่นชมยกย่อง เหล่าผู้โจมตีท่านต้องการให้ “หน้าตาของพวกเขาดูดี” ต่อหน้าชาวยิวในกาลาเทีย

ท่านเปาโลกล่าวถึงจุดสำคัญจุดหนึ่งในเหตุผลของพวกเขา คือพวกเขาต้องการให้พวกเขา “ดูดี” ในสายตาของชาวกาลาเทีย เหล่าผู้โจมตีต้องการหลีกเลี่ยงความลำบากเดือดร้อนในความเชื่อของพวกเขา โดยปกติเราคิดเกี่ยวกับความยากลำบากจากความเชื่อของเรา ขณะที่เราเข้าไปมีส่วนร่วมในความเจ็บปวดหรืออันตราย แต่การกดขี่ข่มเหงอาจมีส่วนในรูปแบบความทุกข์ยาก “เล็กน้อย” ยกตัวอย่างเช่นสังคมสามารถ “ปิด” เขาหรือเธออันเนื่องมาจากความเชื่อ และทำให้ชีวิตของพวกเขาประสบความยากลำบาก ครั้งหนึ่งในอดีตท่านเปาโลและอีกหลายคนเคยแม้แต่ได้ลงโทษบางคนถึงตาย แต่รูปแบบการข่มเหงขนาดเบาๆ ยังเป็นสาเหตุให้คนที่ถูกข่มเหงได้รับความเจ็บปวดรวดร้าวได้จริง

ในเวลานั้นผู้นำศาสนาชาวยิวยังมีอำนาจมากสำหรับชีวิตของประชาชน พวกเขาได้รับการรับรองจากโรม ดังนั้นชาวยิวจำนวนมากต้องการผูกไมตรีกับพวกเขา เหล่าผู้สร้างปัญหาในกาลาเทียพบจุดหนึ่งที่พวกเขา และผู้นำศาสนาอิวเห็นพ้องกัน นั่นคือการกำหนดให้ผู้เชื่อชาวต่างชาติเข้าสู่พิธีสุหนัต คำสอนเรื่องพิธีสุหนัตจะอนุญาตให้เหล่าผู้โจมตีท่านเปาโลมีความสัมพันธ์อันดีกับเจ้าหน้าที่ศาลาธรรม และสิ่งนี้จะส่งเสริมให้พวกเขามีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับผู้เชื่อชาวยิวในเยรูซาเล็มด้วย

เราไม่แน่ใจเกี่ยวกับสถานการณ์ในจดหมายของเปาโล แต่เราสามารถมั่นใจได้เกี่ยวกับความหมายของท่านซึ่งชัดเจนที่ว่า “*แท้จริงบรรดาคนที่ปรารถนาจะดำเนินชีวิตตามทางของพระเจ้า ในพระเยซูคริสต์จะถูกกดขี่ข่มเหง*” (2 ทิโมธี 3:12)

คิดเกี่ยวกับเหตุผลที่เปาโลโจมตีคำสอนเทียมเท็จของพวกเขา แม้เหตุผลของพวกเขาดูเหมือนดี แต่ข้อมูลความจริงนี้บอกเราว่า แม้

เหตุผลจะดีที่สุดในที่สุดก็ยังสามารถนำผู้คนออกห่างพระเจ้าได้ ถ้าเราไม่
ระมัดระวัง เมื่อไรคือครั้งสุดท้ายที่คุณทำผิดด้วยเหตุผลที่ถูก

วันอังคาร

อวดกางเขนของพระเยซูเท่านั้น

(กาลาเทีย 6:14)

BRAGGING ONLY ABOUT THE CROSS OF JESUS

ท่านเปาโลแสดงให้เห็นถึงเหตุผลแท้จริงเบื้องหลังว่า เหตุใดเหล่าผู้โจมตีท่านเปาโลต้องการชาวต่างชาติที่เข้ามาเชื่อในพระเยซูเข้าพิธีสัปดาห์ จากนั้นท่านให้ข่าวพระกิตติคุณของท่านแก่ชาวกาลาเทียเป็นครั้งสุดท้ายสำหรับท่านเปาโล พระกิตติคุณมีศูนย์กลางคำสอนสำคัญสองประการ: (1) ไม้กางเขน (ข้อ 14) (2) พระเมตตาการุณาและการให้อภัยของพระเจ้า (ข้อ 15) อีกชื่อหนึ่งสำหรับคำสอนเรื่องที่สองคือ “การทำให้เป็นผู้ชอบธรรม” (justification) วันนี้เราจะมองไปยังคำสอนที่หนึ่งของคำสอนสองข้อนั้น

เป็นการยากสำหรับเราที่จะตระหนักว่าถ้อยคำของท่านเปาโลเรื่องไม้กางเขนจะทำให้เกิดข้อขัดแย้งได้อย่างไรในเวลานั้น (กาลาเทีย 6:14) ปัจจุบันไม้กางเขนของพระคริสต์เป็นสัญลักษณ์ที่รักท่ามกลางคริสเตียน แต่สมัยของท่านเปาโล ไม้กางเขนไม่ใช่สิ่งที่จะใช้ในการคุยอวด เพราะแทนที่จะทำให้เห็นการเสียสละของพระคริสต์ กลับจะทำให้เกิดการเกลียดชัง และเป็นที่น่าหมิ่น การที่พระเจ้าช่วยให้รอดสิ้นพระชนม์บนกางเขนเป็นสิ่งน่าสะพรึงกลัวสำหรับชาวยิว และไม่มีชาวโรมันคนใดถูกตัดสินลงโทษประหารด้วยการตรึงบนไม้กางเขน

ที่ประชาชนรู้สึกถึงเรื่องไม้กางเขนในสมัยของท่านเปาโลถูกพบเห็นได้ชัดเจนก่อนหน้านั้น เมื่อมีการกล่าวถึงบันทึกการตรึงบนไม้กางเขน การตรึงเป็นการประหารชีวิตคนหนึ่งให้ตายอย่างประจักษ์ บันทึกเรื่องนี้ย้อนกลับไปยังศตวรรษที่สอง ซึ่งแสดงให้เห็นการตรึงชายคนหนึ่งด้วยหัวของลามือทั้งสองของชายคนนั้นถูกจับยกขึ้นในท่านมัสการ และได้ไม้กางเขนมีข้อความเขียนไว้ว่า “อะเล็กซานเดอร์มัสการเทพเจ้า (god) ของเขา” จุดนั้นชัดเจน: ไม้กางเขนของพระคริสต์ถูกคิดว่าเป็นสิ่งไร้เวลา โลกสมัยของท่าน

เปาโลถูกครอบคลุมด้วยแนวคิดด้านลบ แต่ในโลกนี้ท่านเปาโลกล่าวอย่างกล้าหาญว่า ท่านไม่สามารถหยุดยั้งในเรื่องใดๆ นอกจากเรื่องไม้กางเขนของพระคริสต์

อ่านพระธรรมกาลาเทีย 6:14; โรม 6:1-6; โรม 12:1-8 และฟิลิปปี 3:8 ไม้กางเขนแห่งพระคริสต์ทำให้ความสัมพันธ์ของท่านเปาโลกับโลกแตกต่างออกไปอย่างไร

ไม้กางเขนแห่งพระคริสต์เปลี่ยนแปลงทุกสิ่งสำหรับเหล่าผู้เชื่อ ไม้กางเขนทำให้เราเปลี่ยนมุมมองที่เราเคยมองดูตัวเอง และเปลี่ยนความสัมพันธ์ของเราที่มีต่อโลก เพราะโลกนี้ยื่นต่อด้านพระเจ้า (1 ยอห์น 2:16) แต่เราได้ตายไปแล้วกับพระคริสต์ ดังนั้นโลกไม่มีอำนาจทำให้เราเป็นทาสชีวิตเก่าของเราที่เคยมีสำหรับโลกได้ผ่านพ้นไปแล้ว ถ้อยคำของท่านเปาโลแสดงให้เห็นภาพความจริงนี้ เหล่าผู้เชื่อได้ตายแก่โลก

ไม้กางเขนได้ทำให้เกิดผลกระทบความสัมพันธ์ของคุณที่มีต่อโลกอะไรบ้าง มันทำให้เกิดความแตกต่างอะไรในชีวิตของคุณ องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสิ้นพระชนม์เพื่อคุณ ดังนั้นการดำเนินชีวิตของคุณในปัจจุบันแตกต่างกับเมื่อก่อนขณะที่ยังไม่ได้ถวายชีวิตแด่พระองค์อย่างไร

พูด

การทรงสร้างใหม่ (กาลาเทีย 6:15)

THE NEW CREATION

ประการแรก ท่านเปาโลแสดงให้เห็นว่า ไม้กางเขนของพระคริสต์เป็นศูนย์กลางแห่งชีวิตคริสเตียน ประการต่อไปท่านเปาโลกล่าวเกี่ยวกับจุดสำคัญที่สองในคำสอนแห่งข่าวพระกิตติคุณของท่านคือ: “การทำให้เป็นผู้ชอบธรรม” โดยความเชื่อ อย่างที่เราได้เรียนรู้เมื่อวานนี้ การทำให้เป็นผู้ชอบธรรมโดยความเชื่อเป็นเหมือนการพูดว่า “พระเจ้าทรงพระเมตตา และทรงให้อภัย ทรงชำระเราจากความบาปทั้งสิ้นของเรา”

ทั้งไตรมาสนี้เราได้ศึกษาสิ่งที่ท่านเปาโลได้สำแดงเรื่องพระกิตติคุณและพิธีสุหนัต ซึ่งทำการต่อต้านกันและกันอย่างไร ท่านเปาโลได้กล่าวถ้อย

แถลงแข็งแรงแต่อต้านพิธีสุหนัต (กาลาเทีย 5:2-4) แต่ท่านเปาโลไม่ต้องการให้ชาวกาลาเทียคิดว่า การไม่เข้าพิธีสุหนัตจะทำให้พระเจ้าทรงพอพระทัยมากกว่าการรับพิธีสุหนัต นั่นไม่ใช่สิ่งที่ท่านเปาโลต้องการสื่อ ศาสนาแห่งรากฐานน้อยกว่าในสิ่งที่เราทำ และมากกว่าในความนึกคิด และความรูสึกของดวงใจ พระเยซูตรัสว่า บุคคลหนึ่งอาจมองดูเป็นคนน่าประทับใจจากภายนอก แต่ฝ่ายจิตวิญญาณของเขาหรือเธออาจอยู่ในสภาพน่าเสียภายใน (มัทธิว 23:27)

อ่านพระธรรมกาลาเทีย 6:15; 2 โครินธ์ 5:17 การถูกสร้างใหม่ หมายความว่าอย่างไร คุณเคยมีประสบการณ์ถึงความจริงนี้อย่างไร

คำในภาษากรีก “คทิซซิส” (ktisis) ซึ่งแปลว่า “การทรงสร้าง” อาจหมายความว่า (1) เป็นเพียงการที่ของสิ่งหนึ่งหรือบุคคลหนึ่ง “ถูกสร้างขึ้น” (ฮีบรู 4:13) (2) มันอาจหมายถึง “สรรพสิ่ง” ที่ถูกสร้างขึ้นในโลก (โรม 8:22) ตัวอย่างทั้งสอง หนึ่งในสองข้อชี้ไปยังการทรงสร้างของพระเจ้าผู้สร้าง และนั่นคือจุดที่ท่านเปาโลต้องการเน้น การกลายเป็น “บุคคลที่ถูกสร้างขึ้นใหม่” ไม่ได้เกิดขึ้นโดยความอุตสาหะของมนุษย์ แต่เป็นกิจกรรมของพระเจ้า พระเจ้าทรงนำคนหนึ่งซึ่งจิตวิญญาณได้ตายแล้ว ทรงระบายลมปราณแห่งชีวิตเข้าไปยังเขาหรือเธอ การกระทำนี้เป็นมากกว่าถ้อยคำที่ทำให้เห็นภาพของท่านเปาโล เมื่อท่านใช้ในการอธิบายเรื่อง “การทำให้เป็นผู้ชอบธรรม” โดยความเชื่อ

ท่านเปาโลกล่าวมากขึ้นเกี่ยวกับประสบการณ์ในการถูกสร้างขึ้นใหม่ (2 โครินธ์ 5:17) ในพระคัมภีร์ข้อนี้ท่านเปาโลอธิบายว่า การกลายเป็นบุคคลถูกสร้างใหม่หมายถึงการเป็นมากกว่า การเขียนชื่อและนามสกุลใหม่ในสมุดบันทึกแห่งสวรรค์ แต่หมายความว่า “การเปลี่ยนแปลงชีวิตใหม่ของเราในปัจจุบัน” ทิโมธี จอร์จ เขียนว่าการเปลี่ยนแปลงนี้หมายถึง “การมีส่วนร่วมในการเติมพลังใหม่ของพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระวิญญาณนำเราให้หันห่างไกลจากความบาป พระวิญญาณจะเสริมพลังความเชื่อของเรา การเปลี่ยนแปลงนี้รวมไปถึงการตายในตัวเองในแต่ละวัน และการดำเนินชีวิตอีกครั้งในพระคริสต์ เราจะเติบโตต่อเนื่องในความบริสุทธิ์ และความบริสุทธิ์ของ

พระเจ้าที่อยู่ในเราจะเปลี่ยนแปลงเราให้คล้ายกับพระองค์มากขึ้น” (Galatians, หน้า 438)

การเป็นบุคคลใหม่ไม่ได้นำเอาความบาปของเราออกไป แต่การเปลี่ยนแปลงในตัวเราพิสูจน์ว่าเราได้รับการอภัยแล้ว

วันพฤหัสบดี

ความคิดสุดท้ายของท่านเปาโล

(กาลาเทีย 6:16-18)

PAUL'S FINAL THOUGHTS

ท่านเปาโลกล่าวอวยพรชาวกาลาเทียว่า “**สันติสุขและพระกรุณา** **คุณจงมีแก่ทุกคนที่ประพฤติตามกฎนี้**” (กาลาเทีย 6:16) เป็นการให้ในสิ่งคุณทราบแล้ว เกี่ยวกับสถานการณ์ในกาลาเทีย คุณคาดคะเนได้ไหมว่า “กฎ” นี้ท่านเปาโลหมายถึงอะไร

ถ้อยคำที่แปลเป็นภาษาไทยว่า “กฎ” ในข้อ 16 นี้ชี้ไปยัง “แท่งไม้” หรือ “ไม้วัด” ที่ช่างปูน หรือช่างก่อตึกหรือช่างไม้ใช้เป็นเครื่องมือในการวัดสิ่งต่างๆ ในการก่อสร้าง ถ้อยคำนี้ถูกใช้เพื่อให้มองเห็นภาพของ “กฎ” หรือ การวัดมาตรฐานในคุณค่าของบุคคลหรือบางสิ่ง ยกตัวอย่างเช่นหนังสือ 27 เล่มของพระคัมภีร์ใหม่ถูกมองว่าเป็นมาตรฐานในการวัดว่าคริสเตียนควรประพฤติตน และมีความเชื่ออย่างไร สมมติว่าในโรงเรียน มีการเรียนการสอนตามหลักสูตรทุกอย่าง แต่ไม่มีการ “สอบวัดผล” หรือ “การวัดผลอย่างหนึ่งอย่างใด” เลย คำสอนที่พบในหนังสือเหล่านี้ จะเป็นสิ่งที่ไม่เกิดประโยชน์ และจะไม่เป็นที่ยอมรับใช้ใหม่

อ่านพระธรรมกาลาเทีย 6:17; 2 โครินธ์ 4:10 และ 2 โครินธ์ 11:23-29 เหตุใดท่านเปาโลจึงกล่าวว่า “**ตั้งแต่นี้ไป ขออย่าให้ผู้ใดมารบกวนข้าพเจ้าเลย เพราะว่าข้าพเจ้ามีรอยประทับตราของพระเยซู ติดอยู่ที่กายของข้าพเจ้าแล้ว**” (กาลาเทีย 6:17) ที่ว่ารอยประทับตราของพระเยซู ติดอยู่ที่กายของท่านเปาโล ท่านหมายความว่าอย่างไร และพระธรรมกาลาเทีย 6:14 อาจช่วยตอบคำถามนี้ได้อย่างไร

คำว่า “รอยประทับตรา” มาจากภาษากรีกว่า “สติกมาตา” (stigmata) ท่านเปาโลอาจหมายถึงแนวปฏิบัติ การตีตราทาสด้วยเครื่องหมายพิเศษของผู้เป็นนายของทาสคนนั้น จะแสดงให้เห็นว่าเขาหรือเธอเป็นทาสของใคร หรือท่านเปาโลอาจกำลังคิดเกี่ยวกับผู้คนที่ตราพวกเขาเองเพื่อแสดงถึงการอุทิศถวายตัวให้กับเทพเจ้า (god) ที่พวกเขากราบไหว้บูชา โดยปราศจากข้อสงสัย ถ้อยคำที่ว่า “รอยประทับตราของพระเยซูติดอยู่ที่กายของข้าพเจ้า” ซึ่งความจริงว่า ท่านหมายถึงรอยแผลเป็นปรากฏตามร่างกายของท่าน จากการที่ท่านถูกเขียนตีจากผู้ต่อต้านพระนามของพระเยซู (อ่าน 2 โครินธ์ 4:10; 2 โครินธ์ 11:24-27) เหล่าผู้โจมตีพระเยซูต้องการให้ผู้เชื่อที่ไม่ใช่ชาวยิวเข้าพิธีสัหนต์ โดยการกล่าวว่าพิธีดังกล่าวเป็นเครื่องหมายแสดงความจงรักภักดีต่อ “ศาสนายูดายหรือศาสนายิว” (Judaism) (ซึ่งเป็นรากฐานของศาสนาคริสต์) แต่ตราประทับหรือแผลเป็นของท่านเปาโล เป็นการแสดงว่าท่านเป็นทาสของใคร และสำหรับท่านเปาโล ไม่มีอะไรอื่นนอกจากการแสดงถึงความจงรักภักดีต่อพระคริสต์ ท่านเปาโลได้รับรอยแผลเป็นจากศัตรูของท่าน ท่านได้รับเพราะท่านรับใช้พระเยซู ผู้เป็นจอมเจ้านายของท่าน รอยแผลเป็นเหล่านี้พูดอย่างทรงพลังมากกว่าถ้อยคำ หรือเขียนเป็นตัวอักษรให้คนอ่าน ผู้คนที่เห็นรอยแผลเป็นจะตระหนักว่าท่านเปาโลมีความภักดี และสัตย์ซื่อต่อพระคริสต์” (เอลเลน จี. ไวท์, *The SDA Bible Commentary*, เล่ม 6, หน้า 989)

เครื่องหมายด้านร่างกายหรือจิตวิญญาณที่คุณได้รับเพราะเชื่อพระเยซูคืออะไร หรือความเชื่อของคุณมีค่าเท่าไร

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

“ในที่สุด ไม้กางเขนแห่งคาลวารีจะได้ชัยชนะต่ออำนาจแห่งยุทธอุบายของพญามารทุกอย่างในโลกนี้ ไม้กางเขนคือศูนย์กลางแห่งความเชื่อของเรา บนกางเขนพระเยซูทรงสละพระชนม์ชีพของพระองค์เพื่อมนุษยชาติ พระองค์ทรงถวายบูชาพระองค์เอง เพื่อจะนำสถานภาพที่เราถูกสร้างขึ้นมารั้งแรก

กลับคืนมา พระคริสต์ทรงถวายชีวิตของพระองค์เองบนไม้กางเขนเพื่อที่จะ
ประทาน (1) อำนาจที่จะเปลี่ยนแปลงตัวเรา และ (2) ชัยชนะเหนือความบาป

“เราต้องยึดมั่นในพระกำลังของพระคริสต์ แล้วเราจะเอาชนะศัตรูได้
และพระเจ้าจะทรงประทานพื้นที่บนสวรรค์ให้เรา ซึ่งสูงกว่าเหล่าทูตสวรรค์
ที่ไม่เคยทำบาป

“พระคริสต์ทรงประกาศว่า “เมื่อเราถูกยกขึ้นจากแผ่นดินโลกแล้ว
เราก็จะชักนำคนเป็นอันมากให้มาหาเรา” (ยอห์น 12:32) พระคริสต์บน
ไม้กางเขนเป็นเส้นทางซึ่งพระเมตตาและความจริงได้พบกัน ไม้กางเขนนี้
เป็นการทรงเลือกของพระเจ้าเพื่อเป็นวิธีช่วยโลกให้รอด” (เอลเลน จี. ไวท์,
The Bible Commentary, เล่ม 6, หน้า 1113)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. การที่เปาโลเริ่มต้นและลงท้ายจดหมายของท่านด้วยการกล่าวถึงพระเมตตาและการให้อภัยหรือพระคุณนั้น มีความสำคัญอย่างไร
2. ในกาลาเทีย 6:14 ท่านเปาโลกล่าวว่า “ซึ่งโดยทางเขนนั้นโลกตรึงไว้แล้วจากข้าพเจ้า และข้าพเจ้าก็ตรึงไว้แล้วจากโลก” (กาลาเทีย 6:14) คริสเตียนควรมีความสัมพันธ์กับโลกอย่างไร คริสเตียนควรคิด และรู้สึกเกี่ยวกับปัญหาสิ่งแวดล้อม ความแตกต่างทางเชื้อชาติ การทำแท้ง และอื่นๆ อย่างไร
3. บุคคลหนึ่งจะทราบว่าเขาหรือเธอมีประสบการณ์ “การบังเกิดใหม่” ที่ท่านเปาโลเขียนถึงได้อย่างไร
4. จงสรุปความเห็นของเปาโลในหัวข้อต่อไปนี้: พระบัญญัติ งานของพระบัญญัติ การทำให้เป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อ ข้อตกลงเก่าและใหม่ งานของพระคริสต์ ความหมายของชีวิตคริสเตียน และการชำระให้บริสุทธิ์ต่อเนื่อง (sanctification)

สรุป

ศาสนาแท้ไม่ได้ประกอบด้วยสิ่งที่เราทำเท่านั้น แต่มันมีศูนย์กลางอยู่ในดวงใจที่มอบถวายให้พระเจ้า ดวงใจต้องอุทิศถวายแด่พระเจ้า จากนั้นชีวิตของบุคคลหนึ่งจะแสดงออกมากขึ้น และมากขึ้นว่าพระคริสต์ทรงเป็นอย่างไร